

انجيل لوقا

۱

١ تئوفيلوس خان، خيليون تقلاشون بکه عيسى مسيح کارون، بنويسنده،
٢ درست همنه که اُون اول اِستن چشمونيم بوينتشونه و خادم کلام بنده و
آجماشون اوس ببه، آزی همنه اِشرا وام. ٣ آزی همّه چی اول خلقت، دقتييم
بررسیم کرده، صلاحیم بوينت که اجون ترتيبيم شما را بنويسيم، ٤ تا مطمئن
بيبيد که هر چه که يادرون گته درستته.

يحيي تعميد دهنده دنيا اوميينه پيشگويي

٥ هيروديس دوران، يهوديه منطقه پاتشاه، کاهنی آبيا گروه د به، که چو نوم
زکريا به. چو زنگ اِليزابت، هارون تيروطايفه به. ٦ هر د خدا نظر د صالح آدم
بنده و عين خداوند احکام و قوانين، چاک چاکين عملشون کردی. ٧ اما اون
خوردگيشون ند چون، چون را خوردگ ني و هر د نفر پير بنده.
٨ ای را که زکريا گروه خدمت نوبه به، و زکريا خدا را کاهنیش کردی ٩ کاهنون
روسوماته شارين، زکريا انتخاب ببه تا بشی خداونده معبده دله و بخور
بسوجونه. ١٠ بخور سوجونسنه موقع، اوه که بر د وندرده بنده دعاشون
کردی. ١١ ای دفه ای خداونده فرشته، زکريا را ظاهر آبه. فرشته
بخورسوجانسنه يقا راسته طرف پا وندرد به ١٢ زکريا، فرشته ويئتنييم هويل و
بلا دگت و پترسسشه. ١٣ اما، فرشته آجو بوا: «ای زکريا، مترس! اشته دوعا
مستجاب ببه، اشته زنگ، اِليزابت اِشرا زايي دنيا آيريته و ته چو نوم يحيي اونی.
١٤ ته شاد و خوشحال بی، و خيليون چو دنيا اوميين را خوشحال بينده، ١٥ چون
او، خداونده نظر د پيله کسی بی. او گون هيچ موقع شراو و عرق اِستن لوج
اومسینه. حتی وختی که اِستن ما ترن د اسه روح القدوسيم مَشت بی، ١٦ يحيي،
خيليه از اسراييل قومش، ديم خداش، ديم اِستن خداش آگاردونيسشه. ١٧ او

اِشْتَن خدَمِش هَه رُوح و قَدَرْتِیْم اِنجام دِی که ایلِیا نبی اِنجام دایِی. او خداونده پیش آتا پیرون و خُرْدِگُون هِنْدِیگَرِیْم صلح بیدی و یاغیون آگاردونه صالحان راه طرف، تا حاضر و آماده قومی خداوند را آماده بکره.»^{۱۸} زکریا فرشته کوْد آپرسس: «کا بزونِم؟ چون از اِشْتَن پیره مَرْدَکِیْم و چِمَن زَنگَم پیره.»^{۱۹} فرشته جِواو بَدَا: «از جِبرئِیْلِم، که خدا پیش وِنْدِرِیْم. هِنَه اَمِنشون خِرْساعه تا اِشْتَنیْم لاوه بَکَرِیْم و ام چاگه خَوْر اَنه آراسونم.»^{۲۰} دِیْس ته لال بی و تا ام چِیون اتفاق دَگَنبَه روز نِتونِی لاوه گردن، چون چِمَن لاَوَعون که اِشْتَن موقع اتفاق دِگَنده باور نِکری.»

^{۲۱} مردم هُمَن زکریا منتظر بِنْدِه و تعجبشون کرده به که چرا هِنْدَه معبده دِل وِنْدَر داسه.^{۲۲} وختی زکریا اَبَر بَشَه، نِتونسی مردمیْم لاوه بکره. پس بزونسِنده رویای معبَدَ دَ وینتاسه چون لال لالکی نشون دایِی و نِتونسی لاوه بکره.^{۲۳} زکریا، اِشْتَن خدمت نوبه پش، آگَر دَسْهه اِشْتَن کیه.^{۲۴} ای مدته پِش، زکریا زَنگ اِلِیْزَابِت، آور آبه و پنج ماه اِشْتَنش مَرْدَمَ دَ مخفیش بگه.^{۲۵} اِلِیْزَابِت وایِی: «خداوند، ام کارش چِمنا کرده. او ام روزون اَمِنش لطف کرده و اچی ای که مردمه ور چِمنا نَنگِ باعث به، اوگَنبَه.»

عیسی دنیا اومیین پیشگوی

^{۲۶} شش ماه به که اِلِیْزَابِت آور به، خدا اِشْتَن فِرْشْتَه، جبرئیل، بخرساشه ای شهری جلیله منطقه دَ که چو نوم ناصره به.^{۲۷} تا بَشی ی ای کِلِگِی وَر که چُو نوم مریم به. مریم یوسفه پیوندی به. یوسف، داوود پاتشاه خاندان دَ به.^{۲۸} فرشته بومه مریم وَر و اَجو بوا: «سلام بر ته، ته ای که خداوند اِشْتَن محبت کرده، و اشته خمناعه.»^{۲۹} اما مریم چُو لاَوَعون اِشْتَنسِنِیْم پَر هویل و بلا دِگَت و گوَسِی بزونه که ام چه طَرَه سلامیه.^{۳۰} فرشته جِواو بَدَا: «ای مریم، مترس! خداوند اِشْتَن لطف کرده.^{۳۱} دِیْس آور بی، زایِی دِنیا آیری و چو نوم عیسی اونی.^{۳۲} او پیلَه کسی بی و اَجو خدای متعاله زا وانِدِه. خداوند خدا، اِشْتَن جِدِ تَخْت، داوود پاتشاهیه تخته اَجو دی.^{۳۳} او تا آخر، یعقوب خاندانه سلطنت گره و چو پاتشاهی هرگز تموم نی.»^{۳۴} مریم فرشته کوْد آپرسس: «چه طَرَه هِمَنه بی، از که کِلِگِیْم»^{۳۵} فرشته جِواو بَدَا: «خدا مقدَس روح اِشْتَه سر نازل بی و خدای متعاله قدرت اَنه نیا داره. چمه خونین، ا خُرْدِگ وانده قدوس یعنی خدا زا.^{۳۶} دِیْس اِلِیْزَابِت که اِشْتَه قوم خویشه، پیری دَ کوله ای اِوَرَس. اوی که

واتشووئی چو را خوردگ نیی، شیش ماهه که آوراسه. ^{۳۷} چون هیچ کاری نی که خدا متونه انجام بیدی! ^{۳۸} «مریم بوا: «از، خداوندِه گنیزم. بارز همنه که ته بواتیش بیی.» ا لحظه فرشته اوش ترک بکه.

مریم الیزابت ویتنه را شی

^{۳۹} روزون مریم عجله اییم بشه ای شهری که یهودیه کوهستانِ منطق د به. ^{۴۰} مریم بشه زکریا کییه دله، و الیزابت را سلامش بگه. ^{۴۱} وختی الیزابت مریم سلامش بَشَنوس، خوردگ چو ترنه د تگون بخه. الیزابت روح القدوسییم مَشت ببه ^{۴۲} و بلندَه صصییم بوات: «ته زَنکون دل مُوارک اسیش، و اشته رحمِ ثمره موارک اسه! ^{۴۳} آز کیم که چمن سرور ما چمن ور با؟ ^{۴۴} دِیس وختی اشته سلام بَشَنوس، خوردگ شادی د چمن ترنه د تگونش بخه. ^{۴۵} خُش به حال ته که خداونده و عیدر باور کرده.

مریم خداونده ستایش گره

^{۴۶} مریم بوا:

«چمن جان خداونده ستایش گره،

^{۴۷} و چمن روح، چمن نجات دهنده ییم، خدا، شادی گره،

^{۴۸} چون او اِشتن ناچیزه کنیزش لطف کرده.

چمه پش همه ی نسله، اَمِن وانده خجسته ببا،

^{۴۹} چونکه خداوند قادر،

چمننا پیله کاریش، گرده. و چو نوم قدوسه،

^{۵۰} چو رحمت، نسل به نسل کسانی را اسه که،

چوکود ترسنده.

^{۵۱} خداوند اِشتن بازوییم قدرتمند کارش کرده و

و کسانی که اِشتن دل و فکر د مغرورنده، پخش و پلاشون کرده،

^{۵۲} قدرتمنده آدم چون تختون سر اِشنیو درایندشه و

افتاده آدم سر بلند کرده

^{۵۳} و شیر آدم چاک چيوئیم سیرش گرده

و ثروتمند آدمش خالیه دستيیم بخرساشه.

^{۵۴} او، اِشتن رحمتش ویر آیره،

و اِشتن خدمتگذار، اسرایش، کمک کرده

همنه که چما اجدادش، یعنی ابراهیم پیغمبر و چو نسلش وعده دایه به
که تا ابد همنه گره.»

مریم تقریباً سه ماه الیزابت ورن و ندرد اُخری آگردسشه اِشتن کیه.

یحیی دنیا اومیین

وختی الیزابت فارغ آبیینه موقع ببه، زاپی ش پرنّت. ^{۵۸} وختی چو قونشی
عون و قوم خویشان بَشَنوسنده که خداوند چه پیله رحمتیش چو را کرده،
چوام شادیشون بگه.

^{۵۹} هشتمین روز، خوردگه ختنه کردن را بومند و تصمیمشون د چو په نومه
که زکریا به، چو سر اونینده. ^{۶۰} ولی خوردگی ما بوا: «نه! چو نوم گون یحیی
بیی.» ^{۶۱} آوه بواتند: « اشته قوم و خویشان دل هیچکس همنه نومی
نِدردشه.» ^{۶۲} پس لال لالکی خوردگی په کود آپرسنده که گوی اشته خوردگی
نومه چه اُنی. ^{۶۳} زکریا تخته ای نیویشتنه را بگوش و چو سر بینوشتشه که:
«چو نوم یحیی یه!» همن تعجیشون بگه. ^{۶۴} ای دَفه زکریا زون آبه و اِشتن
گرییم خدش ستایش بگه. ^{۶۵} قونشیه همن پترسینده و ام خور، همه ی
یهودیه منطقه کوهون آپچسشه. ^{۶۶} هر که ام لاوش اَشَنوسی اِشتن دل د
واتشی که: «ام خوردگی چه طره آدمی بی؟» چون خداوند قدرتمند دس، ا
خوردگیم به.

زکریا نبوت

^{۶۷} چو په، زکریا، روح القدوسییم مَشت ببه و همنه نبوتش بگه و بوات:

«^{۶۸} خداوند، اسراییل خدا، موارک بیی

چون اِشتن قومَه کمک را اومیاسه و آجونش آزاد کرده.

^{۶۹} چما را نجات دهندای قوی،

اِشتن خادم خاندان د، داوود خاندان د خرسه

^{۷۰} همنه که قدیم زمون د

اِشتن مقدس پیغمبران زونییم و عدش دایه

^{۷۱} که آچما چما دشمنون دست د

و همه ی کسونی که چما کود بیزارنده، نجات دی،

^{۷۲} تا آرحمتی که چو وعدش چما اجدادش دایه به، انجام بیدی

و اِشتن مقدس عهده ویر بایره

^{۷۳} هَه قَسْمی که
 چَمَا په ابراهیم را بُخه
^{۷۴} که اَجْمَا چَمَا دشمنون دَسْت دَ نجات بیدی.
 و آما، اَجو بی هیچ ترسی،
^{۷۵} چو حضور دَ هَمَه ی روزون
 قدوسیت و صالحی ییم عبادت بکرام.
^{۷۶} و ته ای زا اته خدای متعاله پیغمبر واند
 چون خداونده پیش مَتی تا راه، چو را آماده بگری،
^{۷۷} و چو قومه خَوَر دار بگری،
 که چون گناهون بَخَشَسَنییم آوه نجات پیدا کننده.
^{۷۸} چون چَمَا خدا دلی داره که رحمتییم مَشته
 و چمه خونین، صبح تولو آوتاو آسمان دَ چَمَا را تاوه
^{۷۹} تا به اوی که تاریکیه و مرگ سایه دل اِسند، نور بیدی،
 و چَمَا قدمون، صلح و سلامتی راه دَ هدایت بکره.»
^{۸۰} خورِدگ پيله بی و چو روح قوی بی و تا روزی که اِشتن قوم را ظهور بگره،
 بیابون دَ به.

۲

عیسی دنیا اومیین

^۱ آروزون آگوستوس، رومه امپراطور، فرمانیش بدا تا همه ی مردمی که رومه
 امپراطوری دَ زندگیشون کردی، گون سر شماری بیبند. ^۲ آم اولین سر شماری
 به، که کورینیوس زمون که سوریه فرماندار به انجام بیه. ^۳ پس، هر که بشه
 اِشتن شهر تا سر شماری بیبی. ^۴ یوسف، ناصره شهر دَ که جلیل منطقه دَ به،
 بشه شهر بیت لجم که یهودیه منطقه دَ به. بیت لجم داوود زادگاه به، یوسف
 چون داوود پاتشاه تیرو طایفه به، بشه پر. ^۵ یوسف اِشتن پیوندی خمنای،
 مریمیم، که آور به پر بشنده تا نوم نویسی بگرند. ^۶ آ زمون که پر بنده، مریم
 زنتنه موقع آریس ^۷ و اِشتن اولین خورِدگشون که کوله به دنیاش بایرد. آجوش
 قنذاق بگه و آخور دَ بناشه، چون میهمان خانه دَ چون را یقا نبه.

چوپونون و فرشته هون

۱۸ نواحیه دَ چوپونونی بِنده که صحرا دَ شو را اِشتن رَمه ویراجون بِنده. ۹ ای خداوند فرشته چون را ظاهر آبه و خداوند جلال نور چون دویر و برش روشن بکه. چوپونون پر بترسسنده، ۱۰ فرشته آجون بوات: «مترسا، چون شما را چاکه خبریم آبرده. ای پيله شادی ای که ام شادی همه ی قومان را بی: ۱۱ هارو داوود پاتشاه شهر دَ، نجات‌دهنده‌ای شما را دنیا بومه. او مسیح موعود، هه خداونده. ۱۲ چو نشانه شما را ام که، خوردگی قنفاق بیه اُخور دل خُته وینا.» ۱۳ ای دَفه فرشته خمنای دَسته آسمانیه فرشته ظاهر آبنده که خدا شون پرستش کردی و واتشونه:

« ۱۴ جلال خدا را بیی آسمونون دَ

و زمین دَ صلح و سلامت مردمی را بیی که خدا چون دَ راضیه.»
 ۱۵ وختی فرشته عون چون ور دَ بشنده آسمان، چوپونون هندیگرشون بوا:
 «بایا بشوم بیت لحم و آچی که ببه و خداوند چما را آشکار بکه، بیونوم.»
 ۱۶ پس عجله بییم بشنده و مریم و یوسف و آ خوردگی که اُخور دَ خُته به بیوینتشونه. ۱۷ وختی خوردگشون بوینت لاوه ای که چو درباره آجونشون واته به بواتند. ۱۸ همُن چوپونون لاوه آشنوسنییم، مات ببنده. ۱۹ اما مریم همه ی ام چیه اِشتن ویرش نیاش بدا و اِشتن دل دَ فکر کردی. ۲۰ چوپونون همنه که خدا شون تمام آچیونی خونین که آشنوسشون به و وینتشون به حمد و شکرشون کردی، آگردسنده. چون که آچیونی که چون را واتش به اتفاق دِکت

عیسی نوم اونیین

۲۱ هشتمین روز وختی خوردگی ختنه کرده موقع آرسس، چو نومشون عیسی اونا. ام هه نومیه که فرشته پیش از مریم آور بین واتش به.
 ۲۲ وختی مریم چله موسی شریعت شارین آرسس یوسف و مریم، خوردگشون ببه اورشلیم ۲۳ تا خوردگی خداوند تقدیم بکرنده، دِرسِت همنه که خداونده شریعت وا: «اولین کوله ای که دنیا آ خداوند را بی.»؛ ۲۴ و قربونی ای بگرنده، همنه که خداوند شریعت دَ اومییاسه یعنی «ای جفت قُمری یا دِ گوتر وَچه».
 ۲۵ آ زمون اورشلیم شهر دَ مردکی زندگیش کردی که چو نوم شمعون به. شمعون صالح و دیندار به و آ کسی منتظر به اسراییل قومه نجات پدی و خدا مقدسه روح، چو ام به. ۲۶ و روح القدوس چورا آشکار کرده به که تا مسیح که

خداوند چو اومیین وعدش دایه به مَوینه نِمَره. ^{۲۷} پس شَمعون هَه خدا مقدسه روح هدایت ییم معبد دَلَه بومه، وختی خوردِگِ په و ما یعنی عیسی په و ما اوشون بایرد تا چو را اچی که شریعت و اتش به انجام بدینده، ^{۲۸} شَمعون آ خوردِگِش گَشَه ایگت و خداهش ستایش بَگه و پوات:

« ای خداوند، هَننه همنه که و عِدِرِ بدا

اِشته خدمتگذاره، آرامشِیَم دِنیا دَ بَته.

^{۳۰} چون چمن چَشَم اِشته نجاتش وینته

^{۳۱} نجاتی که هَمُن چشمون پیش حاضر کرده

^{۳۲} ای نوری شارین همه ی قومون را تاوه و چون فکر روشن کره

و اِشته قوما، اسراییلِ را، سریلندی باعث بی.»

^{۳۳} عیسی په و ما از آ لاوعونی که درباره عیسی و اتشوی تعجبشون بَگه.

^{۳۴} اُخری شمعون چون را خیر دعا بَگه و مریم که عیسی ما به پوات: «دِدِس آم

خوردِگِ انتخاب ببه که باعث بی خیلون چما قوم دَ هلاک ببینده و زنده

ببینده. او نشانه ای خدا طرف بی که مردم چوعییم مخالفت کرده، ^{۳۵} تا

خیلیون مخفیه فکره که اِشتن دل دَ دارنده، آشکار ببینده. عذاب قَمَه ای شارین

اِشته دِل فروشی.» ^{۳۶} معبد دل ای رَنکیش زندگی کردی که چونوم حنا به. حنا

پیغمبر به و فنوییل کینه آشیر قبيله دَ به. حنا پیر به آزمون که کَلگِ به شوش

بَگه و اِشتن شوییم هفت سال زندگی کردنه پش، شوش بَمه. ^{۳۷} و چو پش تا

هشتاد و چهار سالگی بیوه بَمنت. حنا هرگز معبد دَ اَبَر نِشی بلکم شو و روز

روژه و دعا و عبادتِش کردی. ^{۳۸} آ زُمون حنا پیش بومه و خداهش شکر گزاری

بَگه. و درباره عیسی با همه ی آوی که اورشلیم نجاته را منتظر بنده لاوش بَگه.

^{۳۹} وختی یوسف و مریم خداوند شریعتشون تموم و کمال انجام شون بدا،

آگردسِنده اِشتن شهر ناصره جلیل منطقه دَ. ^{۴۰} آ خوردِگِ پيله و قوی بی و

حکمت ییم مَشت به و خدا لطف چو آم به.

عیسی معبد دل

^{۴۱} عیسی په و ما هر سال پَسَخَ عید را شَینده اورشلیم شهر. ^{۴۲} وختی عیسی

دونزده ساله به، عیسی په و ما همنه که رسم به هر ساله شارین بَشنده

اورشلیم. ^{۴۳} عید پَش، وختی آوه آگردسِنده، نوجوان عیسی اورشلیم دَ وِنَدرد.

اما چوپه و ما نزونسِنده ^{۴۴} آون همنه زونسِنده که، عیسی کاروانییم آ. ای روز

تموم سفرشون بځه. اُخري اُون قوم و خویشان و رفقان دِل عیسی پش بگردسند. ^{۴۵} وختی اوشون نوینت آگردسشون اورشیلیم تا چو پش بگردنده. ^{۴۶} سه روز پش، عیسی شون معبد د بونیت معلمون میان نشته به و چون لاوعونش گوش دایي و چون کود آپرس دپرس کردی. ^{۴۷} هر که چو لاوعون اَشتوسي چو فهم خونین و جواوونی که دایي تعجب د گرشون آواج منتي. ^{۴۸} وختی عیسی په و ما اوشون پر بونیت مات آبنده. و چو ما آجو بوات: «کوله، ام چه کاری به که چماییم بځه؟ ددس از و اشته په نگرانی ام اشته پش گردسیوم.» ^{۴۹} عیسی آجون بوات: «چرا چمن پش گردسیو مگم شما نزونسیو از گون چمن آسمانیه په کییه د وندریم.» ^{۵۰} اما اُون نزونسینده که عیسی چه بوات. ^{۵۱} پس عیسی چونیم بځه ناصره و چون مطیع به. چو ما همه ی ام چيون اِشتن دل د نياش بدا.

^{۵۲} و عیسی حکمت و قد و قامت رشد کردی و خدا و مردم چو کود راضی بند.

۳

پیغام یحیی

۱ رومه امپراطور تیبریوس پونزدهمین سال سلطنت، خدا کلام بیابان د یحیی زکریا زا راه، نازل به. پنتیوس پیلانس، یهودیه منطقه فرماندار به، هیرودیس جلیله منطقه حاکم و چو برا فیلیپس ایتوریه و تراخونیتیس منطقه حاکم به، و لیسانیوس آبیلینی منطقه حاکم به، و ^۲ آ زمون حنا و قیافا معبد پیله کاهن بند، ^۳ یحیی تمومه نواحی اردن رووار دویر و ور شی آی و مردمه را اعلامش کردی که اِشتن گناهون بخشسونه را توبه بگرند و تعمید غسل بگیرنده. ^۴ درباره ام اِشعیای پیغمبر کتاب نیویشته بیاسه که:

«مردکی بیابان د چیکیلیم واتشی

”خداوند راه، چو را آماده بگراه!

چو راهون دوز بکراه!

همه ی دَره مَشت و همه ی کوه و تپه هموار ببینده؛

گج راهون، راست، و چاله چوله راهه، هموار ببینده.

اُخري همه ی مردم، خدا نجاته ویننده.“

^۷ یحیی به ا جماعتی که اومینده چو ور غسل تعمید بگیرنده واتشی: «ای

آفی زاده هون، که شَماش هشار پدا تا آ غضبِی که آ دِوَزَا؟^۸ اِشتَنییم مویو که: «چما جَد ابراهیم پیغمبره. شَما را وام که، خدا قادره ام سِگون د ابراهیم را نسلی وجود بایره. پس توبه بکراه و اعمالی انجام پدیا که نشون بدی توبه رون کرده.^۹ حتی هِننه تَبَر، دارون پِن ناینده و هر داری که چاک میوه مَدییه، ایپِرِنده و آتش دَل فر دینده.»

۱۰ مردم یحیی کوَد آپرسشون: «پس اما چه بکروم؟»^{۱۱} یحیی چون جواوش بدا: «ا کسی که دِ خِلاوُن داره، ایو بیدی آوی که خِلاو نِداره، و ا کسی که غذا داره نی هِمَنه گُون بگره.»^{۱۲} خراجگیره بومِنِد تا تعمید غسل بگیرنده. چو کوَد آپرسسِنده: «استاد، اما چه بکروم؟»^{۱۳} یحیی آجون بوات: «از آ اندازَه ای که تعیینشون کرده ویشتر خراج مگیرا.»^{۱۴} سربازه چو کوَد آپرسشون: «اما چه بکروم؟» یحیی آجون بوا: «زور و تهدیدییم هیچ کسیه د پول مگیرا و هیچ کسیه نُیمت مَزنا و شَما مِرِد را راضی ببا.»

۱۵ مردم منتظر پِنده و اِشتَنییم فِکرشون کَرَدی که بی یحیی هه مسیح موعود بیی؟^{۱۶} یحیی چون جواوش هِمَنه پدا: «آز شَماهون آوییم تعمید دیم، اما کسی آ که چِمِن قویتره و آز لیاقت نِدارم چو پای جار بِنده آگرم. او شَماهون خدا مقدسه روح و آتشییم تعمید دی.^{۱۷} او اِشَتَن چَنگه اِشَتَن دست د داره تا اِشَتَن خَرمنگاه تمیز بگره: و گنِدمه اِشَتَن انبار ذخیره کره، اما سِمَرِ آ آتشییم که اینمَره سوجونه.»

۱۸ یحیی علایده نصیحتونیییم ام چاک خِبرِ مردمِش بدا.^{۱۹} اما یحیی، هیرودیس حاکمش سَر زون بگه چون اِشَتَن پرا زَنگش هیرودیش بردَ به و پر خلافش کرده به.^{۲۰} هیرودیس یحییاش دِراینت زندان و همنه علایده خطابی، اِشَتَن خطاهونِش ایضافه بکه.

۲۱ هُمَن تعمید ایگتَنه پَش، عیسی نی تعمیدش بگت و دُعاش کَرَدی که آسمان آبه^{۲۲} و روح القدس، کوتر شارین چو سر نازل ببه، آسمون د صَصی بومه «ته چمن عزیزه زایش، از اِشَتَن د پر راضیم.»

عیسی شجره نومه

۲۳ عیسی تقریباً سی ساله به، که اِشَتَن خدمتش شروع بگه. مردمه هِمَنه زونِسینده که عیسی یوسف زاعه، یوسف، هلی زاه،^{۲۴} هلی، مَتات زاه، مَتات، لای زاه، لای، مَلکی زاه، مَلکی، یَتّا زاه، یَتّا، یوسف زاه،^{۲۵} یوسف، مَتاتیا زاه، مَتاتیا،

عاموس زا، عاموس، ناحوم زا، ناحوم، حِسلی زا، حِسلی، نَجی زا، نَجی، مَتَّت
 زا، مَتَّت، مَتَّاتیا زا، مَتَّاتیا، سِمعین زا، سِمعین، یُسک زا، یُسک، یهودا زا، یهودا،
 ۲۷ یوَحنان زا، یوَحنان، رِیسا زا، رِیسا، زِروباہل زا، زِروباہل، شِئلتیئیل زا،
 شِئلتیئیل، نیری زا، ۲۸ نیری، مِلکی زا، مِلکی، آدی زا، آدی قوصام زا، قوصام
 إلمامد زا، إلمامد، عیر زا، ۲۹ عیر، یوشع زا، یوشع، إلعازار زا، إلعازار، یوریم زا،
 یوریم، مَتَّت زا، مَتَّت، لاوی زا، ۳۰ لاوی، شَمعون زا، شَمعون، یهودا زا، یهودا،
 یوسف زا، یوسف، یونام زا، یونام، إلیاقیم زا، ۳۱ إلیاقیم، مِلیا زا، مِلیا مِنا زا، مِنا،
 مَتَّاتا زا، مَتَّاتا، ناتان زا، ناتان، داوود پاتشاه زا، ۳۲ داوود پاتشاه، یسا زا، یسا
 عوبید زا، عوبید، بوَعز زا، بوَعز، سَلمون زا، سَلمون، نَحشون زا، ۳۳ نَحشون،
 عَمیناداب زا، عَمیناداب، رام زا، رام، حِضرون زا، حِضرون، فِرِص زا، فِرِص،
 یهودا زا، ۳۴ یهودا، یعقوب زا، یعقوب، اسحاق زا، اسحاق، ابراهیم زا، ابراهیم،
 تَارِح زا، تَارِح، ناحور زا، ۳۵ ناحور، سِروج زا، سِروج، رِعو زا، رِعو، فِلِج زا، فِلِج،
 عِیر زا، عِیر، شِلخ زا، ۳۶ شِلخ، قینان زا، قینان، آزفکشاد زا، آزفکشاد، سام زا،
 سام، نوح زا، نوح، لِمک زا، ۳۷ لِمک، مَتوشالِح زا، مَتوشالِح، خَنوخ زا، خَنوخ،
 یارد زا، یارد، مَهَللئیل زا، مَهَللئیل، قینان زا، ۳۸ قینان، آنوش زا، آنوش، شِیث زا،
 شِیث، آدم زا و آدم، خدا زا به.

۴

عیسی امتحان آبیین

۱ عیسی روالقدوسییم مشت به و اَرْدُن رِووار دَ آگردسشه و خدا روح، اَوش
 ببه بیابون ۲ پر چهل روز ابلیس عیسییش وسوسه هونیم امتحانش بگه. آ
 چهل روز عیسی چیزیش نُخه، وختی آ روزون تموم ببه عیسی و شیرش به.
 ۳ ابلیس آجو بوات: «اگم ته خدا زایش، آم سگ بوا که نان بیی.» ۴ عیسی جِواو
 بدا: «مقدسه نیویشته ان دَ نیویشته بیاسه» که آدمی فقط نانیم زنده نی.»
 ۵ ابلیس، عیسییش ببه بلنده یقایی و ای لحظه ای دل همه ی دنیا مملکتون
 عیسییش نشون بدا ۶ و آجوش بوات: «از همه ی ام مملکتون سلطنت کردنه و
 چو شکوه آته آدیم چون آمِنشون اوس برده و از به هر که که بگوم آدیم. ۷ پس
 اگم ته چمننا سجده بگری، همّه اِشرا بی.» ۸ عیسی جِواو بدا: «مقدس نیویشته
 ان نیویشته بیاسه که،

«خداوند، اشته خدا را سجده بگه و فقط چورا خدمت بگه.»

۹ اُخْرَى ابليس عيسيش ببه اورشليم معبده بلنده يقايش بنا و يوات: «اگم ته خدا زايش اِشْتَن فِر دِ اَشْنِيَو ۱۰ چون زبورِ كِتَابِ دَ اومياسه: ”خدا اِشْتَن فرشته عون دستور دى تا اِشْتَه ويراچون ببينده.“

و

” ۱۱ اوه آته اِشْتَن دَسُون سَر نيا دارنده

كه مبادا اِشْتَه لِنگه سِگى بگنِيَه.“

۱۲ عيسى جواو بدا: «همنه نى مقدسه نيويشته ان وا كه، ”خداوند، اِشْتَه خدا گُون امتحان مَكْرِى.“» ۱۳ وختى ابليس همه ي ام امتحانش تموم بكه اوش تا علايده فرصتيش ترك بكه.

عيسى اِشْتَن خدمت شروع گره

۱۴ عيسى روح القدسِ قَوْتِيَمِ اَگَرْدَسْهه جَلِيلِ مَنْطِقْه و چُو خَوَرِ سَرَا سَرَا ناحيه آپيچس. ۱۵ عيسى چون عبادتگاه عون دَ درسش دايي و همه چو تعريفشون گردى.

۱۶ عيسى بومه ناصره شهر كه بر پيله آبيته به، و همنه كه عيسى عادت به، مقدس شنبه روزِ بَشَه يهوديون عبادتگاه. اوپاب ببه تا خدا كلامه بخونه. ۱۷ اِشْعِيَايِ پيغمبر طومارِ اَجوشون بدا. عيسى طومارش آگه اَقْسَمْتِيَشِ اَلْوَسِ كه نيويشته بيه به:

« ۱۸ خداوندِ رُوحِ چِمِنِ خَمْناعه،

چون اَمْنِشِ اِنْتخابِ گَرْدِ

تا چاكه خَوَرَه فقيرون بديم.

و اَمْنِشِ بَخْرَسَا

تا چون را كه اَسيرنده آزادي اعلام بگرم.

و كورونِ را اعلام بگرم كه هنى ويننده

و اوه كه ظلم وينتنده آزاد بگرم.

۱۹ و اعلام بگرم كه ا سال آرسه كه، خداوند انسانه مورد لطف قرار

بيدى.»

۲۰ اُخْرَى عيسى طومارش آپيچس و عبادتگاه خادمِ دسش بدا و بنشْتَه. و همه ي اوى كه عبادتگاه دلِ بِنْدَه دِقْتِيَمِ اَجو دِدِشْتِنْدَه. ۲۱ عيسى اَمَوْعِ اَجون

هَمَنَه بوا: «هارو آم نوشته هه لحظه که شَمَا اَشَنوَسیو، انجام ببه.»^{۲۲} هَمُن چو چاکیه دَ واتشون و چو پر برکته لاوعونَ دَ گَرشون آواج مَنته به و واتشونی: «آم یوسفه زانی؟»^{۲۳} عیسی آجون بوات: «شکی ندارم ام مثله چمنّا زنا که ای طبیب اِشتن شفا بده! آچیونی که اَشَنوَسِمونه گفَرناحوم شهر را گَرِدِر، بییا نی همنه بَکه که آما بوینوم»^{۲۴} اُخری اِدامش بدا و بوات: «حقیقتاً، شَمَا وام هیچ پیغمبری اِشتن زادگاه دَ قبول نیی.»^{۲۵} ولی مطمئن ببا ایلیا زمون آ زمون که آسمان سه سال و نیم وارن نوارس و چتین قحطی همه یقاعه آ سرزمین بومه، بیوه زَنکون اسرائیل دَ مَشت بنده.^{۲۶} اما ایلیاشون هیچ کومین وَر نِخِرسا، مگم بیوه زَنکی وَر که صَرَفَه شهر که صیدون سرزمین دَ به.^{۲۷} اِلِیَسَع ی پیغمبر زمون، جذامیان، اسرائیل قوم دَ مَشت بنده، ولی هیچ کومین جذام شفاش نِگت مگم نَعمان که سوری به.»^{۲۸} آ موقع همه ی آوه که یهودیان عبادتگاه دل بند، ام لاوعون اَشَنوَسِنییم عصبانی بنده^{۲۹} اوپاب بنده عیسی شون شهر دَ اَبَر بکه و بَرِدِشون کوه تُکه سر که شهر چو سر بنا به، تا صخره سر اجو اشنیو فر دینده.^{۳۰} اما عیسی چون میون رد ببه و بَشه.

دیوزده مردک شفا

اُخری عیسی بَشه گفَرناحوم، شهری که جلیل منطق دَ به، و مقدسه شنبه روز مردمش تعلیم دای. ^{۳۲} اُون چو تعلیم داین را تعجبشون بکه، چون قدرتییم لاوش کردی. ^{۳۳} عبادتگاه ای مردکی به که دیو زده به و پلید روحیش دَ. او چیکیلییم بوات: ^{۳۴} «ای عیسی ناصری، ته آجا چه کار داری؟ او میش که آجا نابود بکری؟ آته آزونم ته هه قدوسی اِسیس که خدا طرف او میش!»^{۳۵} ولی عیسی چو را غَیض بَکه و بوات: «صص مکه، بوره بر سر!» آ موقع آ دیو، آ مردکش هَمُن پیش زمینش بزه و بیدون ام که آجو صدمه ای بزنه اَبَر بومه ^{۳۶} مردم هَمُن تعجبشون بکه و همدیگرشون واتی: «آم دِ چه کلامیه؟ چون که او اقتدار و قدرتییم پلید ارواحش دستور دای و آوه اَبَر شینده!»^{۳۷} همنه به که چو کاران خور همه یقاعه آنواحی آپیچس.

عیسی خیلون شفا دای

^{۳۸} عیسی یهودیان عبادتگاه دَ بَشه شمعون گه. شمعون زن ما، شدید تَبیش دَ. اُون، عیسی کو دَ کمکشون بَ گوس.^{۳۹} آو چو یقا سر دِلاآبه و تَب را تشریش بزه و چو تَب تموم ببه. آو البخل اوپاب ببه و چون کو دَ پذیراییش بَکه.

٤٠ غروو دم، اونی که بیمارونی با جورواجور مریضیون دَرِدشونه عیسی وَر بایردنده. عیسی چون سر، دسش بنا و شفاشون بَدَا. ٤١ دیون خیلونشون ترک بکه و چیکیلییم واتشونه: «تَه خدا زایش!» اما عیسی چون را تَشْرِش زِبِی و ناشِشِی لاوه بکرنده چون زونِسی او مسیحه موعوده.

عیسی عبادتگاه دل موعظه گره

٤٢ صبح نولو عیسی اَبَر بَشه و بَشه ای خلوت یقایی. مردم چو پَش گَرِدَسینده و وختی آرسینده آیقایی که عیسی بر به تقلاشون بکه که مارزنده اَمکان دَ بَشه. ٤٣ اما عیسی آجون بوات: «از گُون خدا پاتشاهی خبره علایده شهرون را آراسونم چون آمنشون آم کاره خونین خرسایشونه.» ٤٤ پس یهودیه عبادتگاهون دَ موعظش ادامه بَدَا.

٥

اولین شاگردون انتخاب

١ ای روز عیسی جنیسارت دریاچه وَر وِنَدَرَد بَه، مردم هَمُن هر ظرفیه اومینده که خدا کلامه بَشتونده، ٢ عیسی دریا وَر دِ قایقیش بوینت که مایی گیره آ قایق دَ اشنیو اومییه بِنده، و اِشتن ماییگیری تورشون شورَدینده. ٣ عیسی شمعونه قایق دَ بِنشْتشه و آجون بوات اِشته قایقه ایکه ساچِل د دور بکه. اُخری قایق دَ بِنشت و مردمش تعلیم بَدَا. ٤ وختی عیسی لاوعه تموم ببه شَمعون بوات: «قایقه بَبَه دریاچه عمیق یقا و شَمَا توروں فر دیو چو دِلَه تا مایی بیگیرا.» ٥ شَمعونه جواو بَدَا: «اُستاد، اما تموم شو پر تَقلامون بکه نتونسمون چیزی گَن. اما چون ته وای توروں او دِلَه فر دیوم.» ٦ وختی هَمِنشون بکه، هَنده ماهیشون بَگت که ایکه مَنته به چون توره اورزنده! ٧ پس چمه خونین اِشتن رِفَقون دَ که علایده قایق دَ بِنده ایشارییم کمکشون بگوس. اون بومنده و هر دِ قایقشون هَنده مایی ییم مَشت بگردنده که، ایکه مَنته به او دَل غرق ببینده. ٨ وختی شَمعون پَطْرُس آمش بوینت عیسی دَسو پا دِگت و بوات: «ای خداوند، چَمَن دور ببه چون از گناهار مَرْدکیم!» ٩ شَمعون و چو همکاره، هَمُن، ماهیونی خونین که صیدشان کرده به مات بِنده. ١٠ یعقوب و یوحنا، زیدی زاره، که شَمعونیییم همکار بِنده هَه حالشون دَ. عیسی شمعونش بوات: «مترس، چمه پَش مردمه خدا را صید گری.» ١١ پس اون اِشتن قایقشون

بایردنده خُشکی و هَمّه چیشون ول بکه و عیسی پش بِشنده.

ای جذامی مردی شفا

۱۲ ای روز که عیسی ای شهریه دَ به، مردکی پر به که جذام چو تمام بَدَنش گتیش به. وختی عیسیش بوینت چو دس و پا دِگت و مندتیم بوات: «ای آقا، اگم تَه بَگوی تونی آمِن شفا بیدی.» ۱۳ عیسی اِشتن دسش پِش بایرد و آجوش دَس بزه و بوات: «گوم؛ شفا بیگی!» البَحَل، اَ مردکه جذام شفاش بَگت. ۱۴ عیسی آجو امر بکه: «کسی را چیزی موا بِشه و اِشتن کاهنان نشون آد و اِشته جذامه شفا گتته را قربانی ای که موسی پیغمبره دستور دایه به تقدیم بَگه تا اون بزوند که شفار گته.» ۱۵ هَمنه، عیسی کارون خَوَر ویشتر پخش ببه، پر جماعتی جمع ببنده تا چو لاوعون بشنونده و اِشتن مریضیون شفا بیگیرنده. ۱۶ اما عیسی معمولا شهر دَ شی آی خلوت یقا تا دعا بکره. ۱۷ ای روز از آروزون که عیسی تعلیمش دایي و قریسیان فرقه عالمه و شریعت معلمه هَمه ی جلیل و یهودیه و اورشلیم شهر و دَ اومیه بنده و عیسی دویر نِشته بنده و خدا قدرت، مریضون شفارا عیسیاییم به، ۱۸ ای دَفه چند مردک راه دَ آرسنده که ای فلجیشون چو تخت ییم بایردنده. اون تَقلاشون بکه اجو ببرنده کییه دلّه تا عیسی پِش پِنینه ۱۹ اما جماعت پر بیینه خونین نئونِسنده راهی آلوند و بشنده کییه بُنه سَر و سفالون میون دَ اَ فلجشون چو تخت ییم بخرساشون اشنیو و جماعت میون، عیسیشان پِش بنا. ۲۰ عیسی وختی چون ایمانش بوینت بوا: «ای مردک، اِشته گناهه بَخِشسه ببنده!» ۲۱ اما تورات معلمان و قریسیان اِشتنییم فکرشون بکه: «ام کیه که کُفر وا که جز خدا تونه گناهون بَخِشه؟» ۲۲ عیسی که زونسی اون چه فکری کرده آپرسس: «چرا سَما دِل دَ همنه فکرون کرا؟» ۲۳ کومین وا تَن را راحتره: اِشته گناهه بَخِشسه ببنده» یا ام که «اوپاب ببه و بَمچ؟» ۲۴ اما چمه خونین که بزونو انسانه زا، زمین دَ قدرت داره تا گناهون بَخِشه...» - اَ فَلَجه مَرَدکِش بوا: «اته وام اوپاب ببه اِشته یقا آپرچین و بِشه اِشته کییه!» ۲۵ البَحَل، اَ مردک چون پِش وندرد اِشتن یقاش که چو سَر خوته به آپرچیش و همنه که خداس شُکر کردِی بِشه اِشتن کییه. ۲۶ هَمُن ام اتفاقان وینتن را مات ببنده، خداشون شکر بَگه و ترسییم وا تیند: «هارو چن جوَره عجیب چی بوینتمون.»

لای دعوت کردن

۲۷ اُخْرَى عِيسَى آ كِيِيه دَ اَبَر بَشه و باجگيريش بوينت كه باج اِيگتنه دَكه دَ نشته به. چو نوم لاوِي به. عِيسَى اجو بوات: «چمن پَش بوره.» ۲۸ لاوِي اوپاب به و همه چيش پَر بنا و عِيسَى پَش بَشه. ۲۹ آو اِشْتَن گَه دَ پيله ميهمانِي اِي عِيسَى راش بَدَا. پَر جماعتِي باجگيران و علايِدَه مردم دَ چونييم سَفْرَه سَر بِنِشْتَنده. ۳۰ اما فَرِيسِيان علما و تورات معلمان، غرغرييم عِيسَى شاگردونشون بوات: «چرا باجگيران و گناهكاران خمنَا خُرا آخرا؟» ۳۱ عِيسَى جِواو بَدَا: «مريض آدمه طيب گونِد نه سالم آدمه. ۳۲ از نوميم تا صالح آدمون دعوت بكرم بلكه اوميم تا گناهكار آدمون دعوت بكرم كه توبه بكرنده.»

سوال درباره روزه

۳۳ آون عيساشون بوات: «يحيي شاگرده خيلي موقع روزه گيرنده و دعا كرنده؛ فَرِيسِيان شاگرده نِي هَمِنْدَه اما اِشْتَه شاگرده خُرنده و آخرنده.» ۳۴ عِيسَى بوات: «مگم بِي عروسيه مهمونون تا آزمون كه زُما چونييم اسه بوايوم روزه بيگيرا؟ ۳۵ روزوني آرسه كه زُما چون دَ جدا بِي. آ روزون آون روزه گيرنده.» ۳۶ عِيسَى ام مَثَلَش چون را بَزَه: «هيچ كس تازه و آو دينيشيه خَلَاو اِي تِيكه نِبره، تا كوينه خَلَاونييم پينه بزنه. اگم هَمِنَه بكره، هم تازه خَلَاوش اوزارونه همين كه تازه پارچه، كوينه خَلَاو سَر ناجور بِي. ۳۷ هيچ كس تازه شراوه، كوينه يلاقچه هان دَ دِنگره. اگم دِكْرَه، چون تازه شراو گاز داره، كوينه يلاقچه هان اوزارونه و شراو ايبِي و يلاقچه نِي هيچ را از بين شينده. ۳۸ تازه شراوه گون تازه يلاقچه هان دَ دِگَرْدن. ۳۹ هيچ كس كوينه شراو آخردن پَش، تازه شراو آخره، چون وا: "كوينه شراو چاك تر اسه."»

6

عيسى مقدسه شنبه روزِ صاحب اختيار

۱ اِي روز يهوديان مقدسه شنبه روز عِيسَى گنديم زارون دِل رد آيبِي چُو شاگرده گنديمه اُوشه شون چِي آي و اِشْتَن دسون ييم خوردشون گردِي و خُردشونه. ۲ بعضِي فَرِيسِي فرقه عالمه بواتشون: «چرا كاري كرا كه مقدسه شنبه روز جايِز نِي بكرَا؟ ۳ عِيسَى جِواو بَدَا: «مگم نِخونْتِيو كه وختي داوود پاتشاه و چُو ياره و شيرشون به چشون بكه؟ ۴ داوود خدا كِييه دله بشه و مقدسه نوني كه مقدسه ميزه سر نايشون به اوگتِش و بُخردشه و اِشْتَن

یارانشین آدا، ولی آنون خُردَن فقط کاهنان را جایز به. « هنی عیسی بوات:
«انسانه زا، مقدسه شنبه روزه صاحب اختیاره.»

شفا شنبه روز

عیسی هنی ای روز آز یهودیان شنبه روز پشه عبادتگاه و تعلیمش بدا. مردکی پر به که چو راس دس خشک بیه به. ^۷ تورات معلمون و فریسیون فرقه علما، ویراجون بنده تا بوینده که عیسی شنبه روز شفا دی یا نه؛ تا ای چی چون دس با و عیسی تیمت بزنده. ^۸ اما عیسی چون فکرش بزونس و آ مردکش بوا: «بوره بییا پا ونده.» آ مردک اوپاب ببه و وندرد. ^۹ عیسی آجون بوا: «شما کود سواالی آپرسم، مقدسه شنبه روز: گون خوبی کردن یا بدی، ای نفر جان گون نجات داین یا نابود کردن؟» ^{۱۰} آخری دور همیش ددشت و آ مردکش بوات: «اشته دس دراز بکه!» آ مردک اِشتن دسش دراز بکه و چو دس رچ ببه. ^{۱۱} اما آن عصبانی ببنده و همدیگرییم مشورتشون کردی که عیسی ییم چه بکرده.

دوزه رسولون انتخاب

^{۱۲} آ روزون عیسی دعا کردن را بشه کوهی سر و تموم شو خداهش عبادت بکه. ^{۱۳} صبح تولو اِشتن شاگردونش وُنگ بکه، چون میون، دُوزه نفرش انتخاب بگه و چون نومش حواریون اونا: ^{۱۴} شمعون (که چو نومش پطرس اونا)، اندریاس (پطرس برا)، یعقوب، یوحنا، فیلیپس، برتولما، ^{۱۵} متی، توما، یعقوب خَلفی زا، شمعون که آجو وطن پرست و اتشون ^{۱۶} یهودا یعقوب زا، و یهودا اِسخریوطی که عیسیش خیانت بکه.

«خوش به حال شما»

^{۱۷} عیسی چون خمننا کوه د اشنیو بومه و صاف یقایی د وندرد. پر جماعتی آ چو شاگرد و خیلیون آز سراسر یهودیون مردم، اورشلیم و ساحلیه شهرن صور و صیدون، پر جمع بیه بنده. ^{۱۸} آن اومیه بنده تا عیسی لاوعون بَشوننده و اِشتن مریضیون شفا بگیرنده؛ و کسونی که پلید ارواح گیرفتار بنده، شفا شون بگت. ^{۱۹} مردم همن تقلا شون کردی که عیسی دس بزنده چون قوتی که عیسی د آبر شی آی همیش شفا دایی.

خوش بخته

۲۰ اُخْرَى عِيسَى اِشْتَن شَاغْرَدُونِش دِدِشْت وِ بَوَات:
 «خُش بَه حَال شَمَا كَه فَقِيرِیُون،
 چُون خُدا پَاتشَاهِی شَمَا رَا بِی.
 ۲۱ خُش بَه حَال شَمَا كَه وَشِرِیِیُو
 چُون شَمَا سِیر آبِیَا.
 خُش بَه حَال شَمَا كَه بَرْمُون كِرَا
 چُون شَمَا خَنْدِه كِرَا.

۲۲ «خُش بَه حَال شَمَا كَه اِنْسَانِه زَا خُونِیْن مَرْدَم شَمَا خَمْنَا بَد بِنِنْدِه وِ
 شَمَاهُون اَبَر كَرْنِدِه وِ دِشْمُون دِنِنْدِه وِ شَمَاهُون بَد نَوْم كَرْنِدِه. ۲۳ آ رُوزُون شَاد
 بَا وِ وَشْتَن بَكْرَا، چُون شَمَا پَادَاش آسْمُون دَ پِیلِه اِسّه. چُون، چُون جَد،
 پِیغْمَبْرُونِیْم هِمْنَه رِفْتَارشُون بَكِه.

۲۴ « اَمَا وَای بَر شَمَا اِی پَر مَال وِ مَلَال دَارُون،
 چُون شَمَا، شَمَا رَا حَتِی رُون اِیگْتِه.

۲۵ وَای بَر شَمَا كَه هِنْنِه سِیرِیَا
 چُون وَشِرِی كَشَا.

وَای بَر شَمَا كَه هِنْنِه خَنْدِه كِرُو
 چُون شَمَا مَائَم گِیرَا وِ بَرْمَا.

۲۶ وَای بَر شَمَا كَه هَمِه شَمَا تَعْرِیْف كَرْنِدِه، چُون، چُون جَد، دَرُوعِیْن
 پِیغْمَبْرُونِیْم دِرِست هِمْنِه شُون رِفْتَار بَكِه.

۲۷ « اَمَا شَمَا رَا كَه چِمْن لَاقَعِه اَشْتَوَا وَا م: شَمَا دِشْمُونِیْم مَحَبْت بَكْرَا
 كَسُونِیْم كَه شَمَا كُودَ بِیزارنْدِه، خُوبِی بَكْرَا. ۲۸ كَسُونِی رَا كَه شَمَاهُون لَعْنَت
 كَرْنِدِه وِ شَمَاهُون اذِیْت كَرْنِدِه خَیْرَ دَعَا بَكْرَا. ۲۹ وَخْتِ اِی نَفْر اِشْتِه اَبَا اِیگِیرِه،
 زَنَه، اِشْتِه دِیْمِه اَطْرَف نِ چُو اطْرَف آگَارْدُون. وَخْتِ اِی نَفْر اِشْتِه اَبَا اِیگِیرِه،
 اِشْتِه شَوِی نِ اَجُو آدِه. ۳۰ اِگَم كَسِی اِی چِی اِشْت كُودَ بَكُوس، اَجُو آدِه، وِ اِگَم
 اِشْتِه مَالِش اِشْت كُودَ اِیگْتَش دِ چُو كُودَ اِیْمِگِی. ۳۱ مَرْدَمِیْم هِمْنِه رِفْتَار بَكْرَا كَه
 گُوا شَمَا خَمْنَا رِفْتَار بَكْرَنْدِه. ۳۲ «اِگَم فَطَق كَسُونِیْم خُش بَا كَه شَمَا خَمْنَا
 خُشْنْدِه، شَمَا رَا چِه فَایْدِه اِسّه؟ حَتِی گَنَاهَكَارِه نِ كَسُونِیْم كَه چُونِیْم خُشْنْدِه،
 خُشْنْدِه. ۳۳ وِ اِگَم فَطَق كَسُونِی خُوبِی بَكْرَا كَه شَمَایْم خُوبِی كَرْنِدِه، شَمَا رَا چِه
 فَایْدِه اِسّه؟ چُون گَنَاهَكَارِه هِمْنِه كَرْنِدِه. ۳۴ وِ اِگَم فَطَق كَسُونِی قَرَضِ اَدِیْبَا كَه
 زُونُو تُونِنْدِه كَه شَمَا قَرَضِ آگَارْدُونِنْدِه، شَمَا رَا چِه فَایْدِه اِسّه؟ حَتِی گَنَاهَكَارِه اِگَم

پزوننده که اِشتن پوله پس ایگیرنده همدیگر قرض دینده. ^{۳۵} اَما شَما، شَما دشمنونییَم محبت بکرا و خوپی بکرا، بدون هیچ گوشه داری ای، قرض آدیا، چون شَما پاداش پر بی، و خدای متعاله خوردِخَیل با، چون خدا نی ناشُکرون و بدکارونییَم مهربان اسّه. ^{۳۶} بخشنده ببا، همنه که شَما په بخشنده اسّه.

«^{۳۷} قضاوت مَکرا تا قضاوت مَبا. محکوم مَکرا تا محکوم مَبا. ببخشا تا شَمانی بخشسه ببا. ^{۳۸} آدیا تا شَماهون آدینده. پیمانهای مَشت، فشرده، تگون دایه و لبریز شَما دامنَ دَ آیکرده بی چون هر پیمانهای که آدیا، هه پیمانییَم شَما آگاردوننده.» ^{۳۹} عیسی ام مَثلش چون را بزه: «ای کوری تونه علایده کوری راهنما بیبی؟ مَگم هر دِ چاه دَل دِنِگِنده؟» ^{۴۰} شاگرد، اِشتن اُستادَ دَ پيله تر نی، وختی اِشتن درس تموم بکره اِشتن استاده شارین بی.

«^{۴۱} چرا اَسَمَره ای که اِشته برا چَشمَ دَ اِسِه وینی، اَما اَگنده ای که اِشته چَشمَ دَ اِسِه نیوینی؟» ^{۴۲} چه طَره تونی اِشته پِرا بوای: «پِرا، بارز اَسَمَر اِشته چَشمَ دَ اَبَر بایرم در حالی که گنده اِشته چَشمَ دَ نیوینی. ای دِ دیم، اول گنده اِشته چَشمَ دَ اَبَر بایر اُخری چاک تر وینی تا اَسَمَره اِشته پِرا چَشمَ دَ اَبَر بایری.»

داره آزونسن

«^{۴۳} هرگز سالمَ داره، بد میوه، یا بدَ داره، چاکه میوه نایره. ^{۴۴} هر داری چو میوه دَ آزوننده. خار بوته دَ انجیر نیچیننده، و تمشک بوته د انگور نیچیننده. ^{۴۵} چاک آدم اِشتن دِل چاکَ صندوقی، چاکِ به بار آیره و بد آدم اِشتن دِلَه بد صندوق، بدی به بار آیره. چون زون آ چِیونی وا که دل اجون وا.»

دِکیه

«^{۴۶} چرا اَمِن ”آریاب، آریاب“ وایو اَما آ چِیونی که شَمارا وام انجام نِدییا ^{۴۷} آ کسی که چمن وَر با و چمن لاوَعون اَشنوه و آجون عمل گره، شَمارا وام که چه که شارین اسه. ^{۴۸} او آ کسی شارینه که اِشتن کییه رچ کردنه را، زمینه عمیق گِنه و اِشتن کییه پاکاره، سگه سر نی. وختی سیل بومه و آ کییش بزه نِتونه آ کیه تکان پدیه، چون چاک رچ آبیاسه. ^{۴۹} اَما آ کسی که چمن لاوَعون بَشنوه و آجون انجام مدیه، او کسی شارین اسه که اِشتن کییه بدون پاکار زمین سَر رچش کره. وختی سیل آ کییش بزه هه لحظه آ کییه ریزه و چو خراوی زیاد بی.»

رومیه افسر نوکر شفا

۱ وختی عیسی همه ی آم لاونوش مردم را بوات بَشه شهر گفَرناحوم. ۲ پر افسری به که نوکرپیش دَ و آو چورا خیلی عزیز به. ام نوکر مریض ببه و نزدیک به بمره. ۳ آ افسر وختی عیسی اومینه خورش بَشَنوس، چند نفر از یهودیه شیخونش بخرسا عیسی ور، تا چو کود بگونده با و چو نوکر شفا بدیهه. ۴ اُون بومند عیسی ور و مندتییم اجو بواتند: «ام مردک لایقه که ته ام کار چو را بکری، ۵ چون چما قومیم خُشه و عبادتگاهی چما را رچش کرده.» ۶ پس عیسی چون خَمنا بَشه. آ کیه نزدیکی که آرسس، آ افسر چند نفر اِشتن رِفونش آم پیغامیم بخرساشه عیسی ور که: «ای آقا، اِشتن زحمت مده، چون از لایق نیم که ته بای چمن کیه. ۷ چمه خونین، من حتی اِشتنم لایق نزونِس بام اِشته خدمت. فقط ته ای چی بوا که چمن نوکر شفا ایگیره. ۸ چون از اِشتن مامورم. سربازونی چمن تحت فرمان دارم. ای نفر وام، "بشه"، شی و علایده نفر بوام، "بور"، آ. چمن نوکر وام، "ام کار بکه"، گره.» ۹ عیسی وختی آمش بَشَنوس، مات ببه و جماعتی که چو پیش اومینده دِشتش و بوات: «شمارا وام که، از همنه ایمانیم حتی همه ی اسراییل قوم دَ نوینتمه ۱۰ وختی قاصده آگردسنده کیه، بیوینتشون که چو نوکر شفاش گته.

ای بیوه زَنکی کوله زنده کردن

۱۱ گمکی بعد، عیسی اِشتن شاگردون و پرجماعتی خَمنا بَشه شهری که چو نوم نائین به. ۱۲ شهره دروازه نزدیکی که آرسس، جماعتیم دیمادیم ببه که ای میتیشون بردی. اوی که مرده به ای بیوه زَنکی زا به که هه ای زاش د. پر جماعتی آ شهر مردمون آ زَنکی خَمنا پنده. ۱۳ وختی عیسی خداوند اجماش بوینت چو دِل آ زَنک را بسوجس و بوات: «دِ مورم.» ۱۴ اُخری عیسی پیش بَشه و اِشتن دَسش اونا تابوت سر. اوه که تابوتشون بردی و ندرنده. عیسی بوات: «ای جوان، اته وام اوپاب ببه!» ۱۵ آ مرده دیک بِنشتش و لاوه کردنش شروع بکه! عیسی اوش چو ماش اوس ببه. ۱۶ اُون همن بترسنده و خداشون شکر بکه و بواتشون: «پیلَه پیغمبری چما میون ظهورش کرده. و همنه بواتشون: خدا اِشتن قومه کمک را اومیاسه.» ۱۷ عیسی ام کار خبر، همه ی یهودیه منطقه و چو اطراف آپیچس.

یحیی قاصدانی خرسه

۱۸ یحیی شاگرد، یحیی شون همه ی ام اتفاقونَ دَ خَوردار بکه. یحیی دِ نفر از اجون وُنگش بگه ۱۹ و ام پیغامییم اجونش بخرسا عیسی خداونده وَر تا آپرسنده: « تَه اَمسیح موعودیش که خدا چو اومینَه وَعَدَش دایه به، یا علایده نفری منتظر بام؟» ۲۰ اَ دِ نَفَر عیسی وَر بومندِ و بواتشون: «یحیای تعمیددهنده اجماش بخرسا تا اِشت کوزِ آپرسام تَه اَمسیح موعودیش که خدا چو اومینه وَعَدَش دایه یا علایده نفری منتظر بام؟» ۲۱ اَ زمون عیسی پر آدمون مریضیون و دردون و پلید ارواحش شفاش بَدَا و پر کسانی که کور بنده، چون چشمونش شفا بَدَا. ۲۲ اُخری عیسی قاصدون جواو بوات: «بشا و اچی که بوینتیو و بَشَنوسِیو یحیی را بویا که چه طَرَه کوره وینده، لَنگه مِجنده و جذامی شفا گیرنده، گرَه اَشنونده، مَرده زنده ببینده و فقیرون شاده خَور آرسه. ۲۳ خُش به حال اَکسی که چمن دربارَه شک مکره.»

۲۴ چو پیش یحیی قاصده بَشنده، و عیسی، یحیی دربارَه لاوِش بکه، جماعتش بوا: «چیه وینتنه را بَشِیو بیابان؟ نی ای وینتنه خونین که بادیم لرزه؟ ۲۵ چیه وینتنه را بر بَشِیو؟ مَرَدکی که گرون خِلاو و لطیفه خِلاو دِگره؟ اوه که گرونه خِلاو دِکرنده و زرق و برقیه زیندیگی دارنده، پاتشاهون قصر دَل زندگی کونده. ۲۶ پس چیه وینتنه را بر بَشِیو؟ ای پیغمبری وینتنه خونین؟ آها، بزونو یحیی پیغمبر دَ پيله تره ۲۷ اوه که کسیه که چو دربارَه مقدس نیوشته اَن دَ نیویشته بیاسه که:

“ام چمن قاصده که اشته پیش خرسَم که اشته راه حاضر بکره.”

۲۸ شَمارا وام که کسی یحیی دَ پيله تر دِنیا نومیاسه؛ وِلگ ترین شخص خدا پاتشاهیه دَ چو دَ پيله تره.»

۲۹ همه ی مردم و حتی باجگیرِ وختی که ام لاوشون بَشَنوس، تاییدشون بگه که خدا عادلَه، چون یحیی دَسِییم غسل تعمیدشان ایگت بنده. ۳۰ اَمّا قَریسی فرقه علما و شریعت قاضیون که یحیی دَسِییم غسل تعمیدشان نِگته بنده، خدا اِرادشون قبول نکه.

۳۱ عیسی ادامه بَدَا: «ام نسله مَرَدم چیه شارین اِسنده؟ اوه آ که آشینده؟ ۳۲ خورِدگونی شارین که بازار دَ نِشنده و همدیگر را غَیض کونده و وانده: «شما را نیمون بزه وشترون نکه؛

مرثیه مون بخونت، برمونرون نکه.”

۳۳ چون که یحیای تعمیددهنده بومه که نه غذاش خُرَدی و نه شراو آخردِشی؛

بواتیو، ”دیو داره.“^{۳۴} انسانه زا، بومه که هم خُره و هم آخره؛ وایو، ”دِسا ای شیکموعه آدم و عرق آخر آدم، باجگیرون و گناهارون رِقی. ^{۳۵} آچی که شَما وایو نشان دی که هیچ عقل و حکمتی شماییم نی.“

ای گناهار زَنکی بخشسن

^{۳۶} ای روز ای فَریسی ای، عیسیش غذا خُردن را دعوت بَکه. عیسی بَشه آ فَریسی کیه و چو سفره سَر بِنشسته. ^{۳۷} آ شَهَر دَ ای بد کاره زَنکی زیندگیش کردی وختی آ زَنک بَشَتَوَسِشه عیسی آ فَریسی گه دَ میهمانه، ای مرمیه قابی، عطرییم مِشت، اِشتن خمنا بایردشه. ^{۳۸} بَرَمسن بَرَمسنیم عیسی پش چو لنگون وَر بِنشِت. وختی چو اشکون عیسی لِنگونش تَر بَکه، اِشتن گیسونیم اجونش خشک بَکه. اُخری عیسی لِنگونش ماچ بَکه و اجونش عطریه روعن بمالسشه. ^{۳۹} وختی آ فَریسی که عیسیش دعوت کرده به آمش بونیت اِشتن دِل دَ بوات: «اگم ام مَرَدک واقعا پیغمبر به، زونسی که ام زَنکی که اوش دس بزه کیه و چه طَزه زَنکیه. او ای بدکاره زَنکیه.» ^{۴۰} عیسی آجو بوات: «شَمعون، گوم اته ای چی بَوام.» شَمعون بوات: «بوا استاد!» ^{۴۱} عیسی بوات: «اینفری به، دِ نفر کوَدَ طَلَبش دَ: ای نفر دَ ای کارگره بیست ماه میزد قَدَر، آیو دَ دِ ماه میزد قَدَر. ^{۴۲} چون آ دِ نفر چیزیشون نَد که آجو آدینده، طلبکار هر دِ نفر قَرَضش ببخِشِسِشه. هِنَبَه کومین از آ دِ نفر آجو ویشتر دوست داره؟» ^{۴۳} شَمعون جِواو بدا: «گوم بَگرم، ا کسی که ویشتر آجو قرضار به و بخشسه ببه.» عیسی بوات: «اِشته جِواو دِرسته.» ^{۴۴} اُخری آ زَنکش ددشت و شَمعونش بوات: «ام زَنک وینی؟ از بومیم اِشته کییه، هِمَنَه که رسمه ته چمن لنگون شورَدنه را آور نایرد اما ام زَنک اِشتن چشمون اشکییم چمن لنگونش بَشو و اِشتن گیسونیم اجونش خشک بَکه! ^{۴۵} ته امِر ماچ نَگه اما ام زَنک آ لحظه ای که اومیم، چمن لِنگون ماچ کردن دَ دِشش اونوگت ^{۴۶} ته چمن سَرِر روعن نِنا اما آ زَنک چمن لنگونش عطریه روعنیش بَزه. ^{۴۷} پس اته وام چو محبت، چمه خونینه که چو گناه که پر بِنده بخشسه بِنده. اما ا کسی که کمتر بخشسه ببه، کمتر محبت کره.» ^{۴۸} اُخری عیسی آ زَنکش بوات: «اِشته گناهه بَخِشسه بِنده!» ^{۴۹} مهمونون هَمدیگر کوَدَ آپرسِنده: «ام کیه که حتی گناهون بَخِشه» ^{۵۰} عیسی آ زَنکش بوات: «اِشته ایمان آتِش نجات داچه ساق و سلامت بَشه!»

زَنگونی که عیسی همراه بنده

اُخری عیسی شهر به شهر و دِه به دِه گردستی و خدا پاتشاهی شاده خَوَرِش اعلام کردی. آ دونه شاگرد چو خمنه بنده،^۲ بعضی زَنگونی که پلید ارواح و مریضیون دَ شفاشون گتّه به اومیّه بنده: مریم که اجو مَجْدَلِیّه واتشون که چو دَ هفت پلیده روح اَبَر شیه به،^۳ یوآنا خوزا زَنگ، که خوزا هیرودیس مباشر به، سوسن و علایده زَنگون. آم زَنگون اِشتن داراییم عیسی و چو شاگردونشون کمک کردی.

کشاوَرز مَثَل

وختی مردم همه ی شهرون دَ عیسی وینته را اومیّه بنده و پر جماعتی جمع ببنده، عیسی آم مَثَلِش بزه و بوات: ^۴ «ای روز ای کشاوَرزی دانّه اوشونتته را بشه وختی دانِس اوشونتی بعضی راه دِلّه ایگننده و بولیندشون و پرندهون بومند آجوشون بُخه. ^۱ بعضیون سگی زمینون دَل ایگننده و وختی پيله آبنده خشک ببنده، چون که آ زمین خاک رطوبت نِد. ^۷ بعضی دانّه هون نی خار دِلّه ایگننده و پَر نی خارون رشد بکه و دانه هونشون خفه بکه. ^۸ اما بعضی دانه هون چاکه خاک دَل ایگننده و پيله آبنده و صد برابر بارشان بایرد.» اُخری عیسی بلند صَبصیم بوات: «هر که گوش اشنوسن داره، بَشنوه!»
^۹ عیسی شاگرده آم مَثَلِ معاشون چو کو دَ آپرسنده. ^{۱۰} عیسی بوات: «خدا پاتشاهی اَسرارِ درکِ شماشون داعه اما مردمییم گون مثالونییم لاهه بکرم، تا:

”«دِسنده، اما مَوینده؛

بَشنونده، اما مَزونده.“

«^{۱۱} ام مثله معنا آم: دانّه، خدا کلامه. ^{۱۲} دانه عونی که راه دَ ایگننده آوی اسنده که خدا کلام اشنونده، اما اُخری ابلیس آ و کلامه چون دِل دَ دِزه، تا متوننده ایمان بایرنده و نجات پیدا بکرنده. ^{۱۳} دانه عونی که سگیه زمین دَل ایگننده آونده که وختی خدا کلام اشنونده، آجو شادی یم قبول کرده، اما کلام چون را ریشه نِرْنه. آم چند وقت ایمان دارنده، اما وختی امتحانِ موقعه آرسه اِشتن ایمان از دس دینده. ^{۱۴} دانه هونی که خار دَل ایگننده آونده که خدا کلامه اشنونده، اما دنیا نگرانی و مال و ثروت و دنیا لذت، آ کلامه خفه کره و بار نایره. ^{۱۵} اما دانه هونی که چاگه زمین سر ایگننده آوی اسنده که خدا کلامه اشنونده، و آ کلامه چاک و صدق دِلیم اشنونده و نیا دارنده، و صبورییم ثمر آیرنده.

چراو مثل

«^{۱۶} هیچکه چراو اونگیره تا چو سر سر پوش اَنیه یا تخت بِن بنییه! بلکم چراو چراودانه سر نی تا هر کسی دله بَشی، چو نور بوینه.^{۱۷} چون هیچ مخفیه چی نی که آشکار مبی و هیچ مخفی چی نی که معلوم مبی.^{۱۸} پس ویراجون ببا که چمن لاهه چه طره اشنوا، چون ا کسی که داره، آجو ویشتَر آدایه بی و ا کسی که نِداره، ا چی ای که فکر کره داره نی، چو کود ایگته بی.»

عیسی ما و برا

^{۱۹} هه لحظه، عیسی ما و چو براعه بومند تا عیسی بوینده، اما چون جماعت پر به نتونسشون عیسی نزدیک ببینده.^{۲۰} پس عیسیاشون بوات: «اِشته ما و اِشته براعه بَر دَ و ندر دِنده و گوند اَته بوینده.»^{۲۱} عیسی جواو بدا: «چمن ما و چمن برایه اَونده که خدا کلام اشنونده و آجو انجام دینده.»

عیسی طوفانه آرام کره

^{۲۲} ای روز عیسی اِشتن شاگردانش بوات: «دریاچه ا دیم بَشوم.» پس قایقِ دِلِ پِنشِتِنده.^{۲۳} وختی شینده عیسی خواو بشه. ای دَفه دریا دَ تِنَد بادی پوزس هنده تِنَد به که قایق اویتم مَشَت ببه و چون جان خطر دِگت.^{۲۴} شاگرده بَشنده عیسی وَر و آجوشون خواو دَ اوپاب بکه و بواتشون: «ای استاد، ای استاد، چیزی نَمَنته که غرق بوم!» عیسی اوپاب ببه و باد و کولاک و موج، ن را غیضش بکه. توفان تمام ببه و همه یقا آرام ببه.^{۲۵} عیسی آجون بوات: «شما ایمان کاره» شاگرده بترسِنده و تعجبیتم همدیگر کود آپرسِنده: «ام کیه که حتی باد و او فرمان دی و اوه چو کود فرمان بَرنده.»

ای دلویی شفا

^{۲۶} اوُن آرسِنده جَدَریان ناحیه که دریاچه ا دیم، جلیله منطقه وَر به. وختی عیسی ساحلش قدم بنا، ای مردکی یم که دیوزده به و ا شهره آدَمَان دَ به، دیمادیم ببه که خیلی وقت به خلأوش دِنکرده به و کییه دَ زندگیش نِکَرَدی، بلکم قبرستونون دَ زندگیش کَرَدی.^{۲۸} وختی عیسیش بوینت نارَش بکه و چو دست و پا دِگت و پلنده صَصییم بوات: «ای عیسی، خدای متعال زا، ته اَمِن چه کار داری؟ اته مَنَدت گرم اَمِن عذاب مده!»^{۲۹} چون عیسی پلید روحش دستور دایه به که ا مردک دَ اَبَر با. ا روح چند را اوش گتَش به و با ام

که چو دست و پاشون قُل و زنجیرِیَم دُسته بنده و چو ویراجون بنده، زنجیرش پاره کردی و دیو آ مردکش بردی بیابان ^{۳۰} عیسی چو کوډ آپرسس: «اِشته نوم چیه؟» جواوش بدا: «قُشون،» چون خیلی دیوه چو دله شییه بنده. ^{۳۱} دیوه مِندتِیَم عیسی کوډ بَگوسِنده که آجون دستور مَدی که آگردنده جهنده دله.

^{۳۲} نزدیکی خوعه زمه ای به که تپه سر غذا شون خردی. دیو عیسا شون مِندت بَگه که اجازه بدی خوعون دله بَشینده، و عیسی اجازش بدا. ^{۳۳} چو پش، دیوه آ مردک دَ اَبَر بَشنده و بَشنده خوعون دِل و خوعه آ تپه دَ گِلون آبه دریاچه دله و غرق بنده.

^{۳۴} وختی خوعه چوپونه امشون بونیت دُشتنده و بَشنده شهر و روستا. هُمَن را ام قضیه شون بوات. ^{۳۵} مردم اَبَر بَشنده تا آ چه که اتفاق دگته به بویننده، وختی عیسی وَر آرسِنده و بیوینتَشون که آ مردک که دیون چو دَ اَبَر شییه بنده، عیسی لنگون وَر نِشتاسه، بَرسِنده. آ مردک خَلاوش دِکرده به و عقلمند به. ^{۳۶} اونی که ام ماجرا شون اِشتن چَشمونِیَم وینته بنده، بواتِنِد که آ دیوزده مردک چه طَرَه شفاش گته. ^{۳۷} پس همه ی مردمه جَدَریان منطقه عیسی کوډ بَگَ وِسنده که آجون ترک بَکره، چون ترسِسه بنده. پس عیسی قایق دَ بِنِشتشه و بَشه. ^{۳۸} آ مردکی که دیوه چوډ اَبَر شییه بنده، عیسیش مِندت بَگه که چو خمنای بَیشی، اما عیسی اوش بخرسا و بوات: ^{۳۹} «آگرد اِشته کیه و آ چی که خدا اِشرا کردشه، هُمَن را بوا.» پس آ مردک بَشه و سراسر شهرش اعلام بَگه که عیسی چو را چه کردشه.

ای زَنکی شفا و یایروس کِلگِ زنده آکردن

^{۴۰} وختی عیسی آگردِس، مردم چو پیش بَشنده، چون همه چو منتظر بنده. ^{۴۱} اُخری مَرَدکی که چو نوم یایروس به، و یهودیان عبادتگاه رَئیس به، بومه و عیسی دست و پا دِگت و مِندتش بَکه که بیثی چو کیه. ^{۴۲} چون چو کِلگِ که دُونزده ساله به کورو مَرَدی.

وختی که عیسی راه دَ به، جمعیت هر طرفه اجو هجوم آیرِدنده. ^{۴۳} مردمه دَل ای زَنکی به که دُونزده سال به خون ریزیش دَ و با ام که تمام اِشتن دارایی طبیبون را خرچش کرده به، هیچ کس نئونسی اجو علاج بَکره. ^{۴۴} آ زَنک پِشت دَ عیسی نزدیک به و چو آبا لِبش دس بزه. و اَلْبَحَل چو خونریزی بند بومه.

٤٥ عیسی آپرسس: «کی آمینش دَس بزه؟» وختی هَمُن هاشاشون بکه، پطرس بوات: «ای اُستاد، مردم هر طرف اشته دویره جمع آبینده و آته هجوم آیرنده!»^{٤٦} اما عیسی بوات: «ای نفره آمینش دَس بزه! چون بزونِسمه که فُوتی چِمَن دَ اَبَر بشه!»^{٤٧} آ رَنک وختی بوینتسه که نتونه اشن جا بیدی، ترس و لرز ییم بومه پیش و عیسی دس و پا دِگت و هَمُن چشمون پیش بوات که چرا عیسیش دس بزه و چه طَرَه البجل شفاش بگت.^{٤٨} عیسی اجو بوات: «کلگ اشته ایمان آتیش شفا داعه. ساق و سلامت بشه.»

٤٩ عیسی لاوش کردی که ای نفر یایروس، یهودیان عبادتگاه رئیس کییه دَ بومه و بوات: «اشته کینه بمه دِ استاد زحمت مده.»^{٥٠} عیسی وختی آمش بَشَنُوس، یایروسش بوات: «مترس! فقط ایمان بدا! اشته کلگ سلامت یی»^{٥١} وختی که آرسس یایروس کییه، عیسی ناشتیش کسی جز پطرس و یوحنا و یعقوب و آ کِلِگ په و ما چو خمنای کییه دله بَشی.^{٥٢} همه ی مردم آ کِلِگ خونین بَرَمَسینده و زاریشون کردی. عیسی بوات: «دِ مَورما چون آ کِلِگ نمرده بلکم خوتاسه.»^{٥٣} اُون عیسیاشون مسخره بکه چون که زونسینده که آ کِلِگ مَرَداسه.^{٥٤} اما عیسی آ کِلِگ دَسش بگت و بوات: «کینه اوپاب به!»^{٥٥} آ کِلِگ زنده ببه و هه لحظه اِشَتَن یقا دَ اوپاب ببه. عیسی بوات که آجو غذا بدینده.^{٥٦} آ کِلِگ په و ما تعجبییم مات بیه بندده، اما عیسی آجون بوات که ام ماجرا کسی را موانده.

٩

دونزده شاگرد ماموریت

١ عیسی آ دونزده شاگردش وُنْگ بکه اِشَتَن وَر و آجونش قُدرت و اِقتدار بدا که پلید ارواح و دیوون اَبَر بگرزنده و مریضون شفا بدینده؛^٢ و آجونش بخرسا تا خدا پاتشاهی موعظه بکرنده و مریضون شفا بدینده.^٣ آجون بوا: «هیچی سفر شیین را شَما خمنای اَمْگُورا، نه دست چو، نه کوله بار، نه نان، نه پول و نه هیچ اضافه شوی ای.»^٤ هر کییه ای دله که شاتا آ موقعی که آ شهر دَ وندَر آ کییه دَ بمونو.^٥ اگم مردم شماشون قبول نکه، وختی آ شهر دَ شاما لنگون خاکِ تَکون بدیو تا چون ضد شهادتی بی.»^٦ پس اُون راه دگتنده ده به ده شینده هر یقا آرسسینده، چاک خورشون مردم را وائینده و مریضون شفاشون دای.^٧ وختی که ام کارون خور هیرودیس حاکم گوش آرسس، هیرودیس نگران و

پَریشان ببه، چون که بعضیون وائی عیسی هه یحیی اسه که مَرَدَن پَش زنده آبیاسه. ^۸ بعضیون وائی ایلیا پیغمبر طُهورش کَرَدَه، بعضیون وائی ای نفر آ قدیمیه پیغمبرون زنده آبیاسه. ^۹ اما هیرودیس بوات: «از اِشتن، دَسْتورم بَدا یحیی سر ایپرنده. پس آم کیه که آم چیون دربارَه چو اَشْنوم؟» تَقْلَاش بَکه که عیسی بَوینه.

پنج هزار نفر غذا داین

^{۱۰} وختی شاگردَه آگردَسنده، هر چه که کرده شون به عیسی را بواتند. اُخری عیسی اجونش اِشتن خَمنا ببه شهری که چو نوم بیت صِیْدا ببه، تا بر تَیناو ببیندِه. ^{۱۱} اما مردمه بزونیسنده و چو پَش بَشنده. عیسی نی اجونش قبول بَکه و چون را دربارَه خدا پاتشاهی لاوش بَکه و آونی که مریض بَنده نی، شفاش بَدا. ^{۱۲} غروو دم، آ دوزنده شاگردَه بومنده عیسی وِر و بواتشون: «ام مردمه بخرس تا بیشینده دِهون و بچارون اشنا غذا و یقایی آلود، چون اما دور یقایی اسیوم.» ^{۱۳} اما عیسی آجون بوا: «شما اِشتن اجون غذا بدییا.» اُون بواتشون: «اما جز پنج نان و دِ ماهی چیزی ندارم مگم ام که بَشوم و همه ی ام مردمه را غذا بخروم.» ^{۱۴} بر، دویر و بر پنج هزار مردک و ندرَد بَه. عیسی اِشتن شاگردونش بوا: «مردمه پنجاه نفریه دسته عون دَ بِنشونا.» ^{۱۵} شاگرد همنشون بَکه و همنشون بِنشونجونس. ^{۱۶} اُخری عیسی آ پنج نان و دِ ماهیش اوگت، آسمانیش دِدشت و غذا خونین سُکرش بَکه، نان و ماهیش پاره بَکه و آداشه شاگردون تا مردم پیش بنینده. ^{۱۷} همه بخردشونه و سیر آبنده و دوزنه سبد نی آ نان و ماهیه تیکه هون اضافَه بومه.

پطرس شهادت دربارَه عیسی

^{۱۸} ای روز عیسی ای خلوت یقایی اِشتن شاگردون ییم دعاش کردی. چون کود آپرسسشه: «مردم وانده آز کیم؟» ^{۱۹} اون جَواو بَدا: «بعضیه وانده ته یحیای تعمیردهندیش، بعضی وانده ته ایلیا پیغمبریش، و بعضیه همنه زوننده ته ای نفر آ قدیمیه پیغمبرونیش که زنده آبیش.» ^{۲۰} عیسی چون کود آپرسس: «شما چه؟ شما وایو آز کیم؟» پطرس جَواو بَدا: «مسیح خدا.»

^{۲۱} اُخری عیسی اجونش قدغن بَکه و دَسْتورش بَدا که ام موضوع هیچ کسی را موانده ^{۲۲} و بوات: «انسانه زا، گون پر رنج بَوینه و یهوده شیخون و سران کاهنان که معبده علما اسنده و تورات معلمین گون آجو رد بکرنده و آجو

بِکوشنِدِه و سومین روز زنده بپی.

^{۲۳} اُخْرَى هَمُنْش بوات: «اگم کسی بگوه چمن پیرو بیی، اِشْتَن جَان دَ گُون دس اوگوره هر روز اِشْتَن عذاب و مرگه صلیبه اوگوره و چمن پش با. ^{۲۴} چون هر که بگوه اِشْتَن جان نجات بیدی آجو از دست دی اما هر که چمن خونین اِشْتَن جان فدا بکره، آجو نِجَات دی. ^{۲۵} انسان را چه فایده داره که تموم دِنیا بداره، اما اِشْتَن جان از دست بیدی، و آجو نابود بکره. ^{۲۶} چون هر که اَمِن و چمن لآوعون عار بداره، انسانه زا نی آ زَمُون که اِشْتَن جلال و اِشْتَن په جلال و مقدسه فرشته عونیم با، آجو عار داره. ^{۲۷} اما حقیقتا، شَمَا را وام بَعْضیه بییا وندردنده که تا خدا پاتشاهی مَونینده، نمرنده.»

شاگردِ عیسی جلاله ویننده

^{۲۸} عیسی، دویر و بر هشت روز ام لآوعون پَش، پَطْرُس و یوحنا و یعقوبش اوگت و دِعا کردنه را بشه کوهی سر ^{۲۹} هِمَنَه که دعاش گردی ای دَفَه چُو دیم آگردس و خلاوش سیی و نورانی ببه. ^{۳۰} ای دَفَه دِ مردک، یعنی موسی پیغمبر و ایلدای پیغمبر، ظاهر ببنده، و عیسی خمن لآوشون بگه. ^{۳۱} اُون شکوه و جلالییم ظاهر ببنده و درباره آزادی و رهایی که گوسن عیسی به وجود بایره لآوه شون کردی که هم زودیان گون اورشلیم شهر را اتفاق دگنه. ^{۳۲} آ زَمُون پَطْرُس و چُو همراهه خواوشون ببه اما وَختی کاملاً بیدار ببنده، عیسی جلالشون و آدِ مردکی که چو وَر وندرد ببنده بوینتَشونَه. ^{۳۳} وَختی آدِ نفر عیسی وَر دَ بشنده، پَطْرُس بی ام که بزونه چه وا عیساَش بوات: «استاد، چه چاکه که اما بیارییم! بارز سه سایه بون رَچ بکروم ایو اِشْرَا ایو موسی را و ایوی ایلیا را.» ^{۳۴} پَطْرُس لآوه هَلا تموم نیبه به که اَبْرِی آشکار ببه و چون سر سایش دراینت وَختی اُون بشنده اَبْرَه دله، شاگرده بترسسنده. ^{۳۵} آ موقع صصی اَبْر دَ بومه که «ام چمن زاعه که اوم انتخاب کرده، چُو لآوعون گوش بکرا!» ^{۳۶} وَختی صص قطع ببه اون عیسی شون تیناو بوینت. آسه نفر ام ماجراشون اِشْتَن وَر نیاشون پدا و درباره آچیونی که وینتَشون به کسی را چیزی نواتنده.

دیوزده کوله شفا

^{۳۷} ای روز بعد وَختی که کوه دَ اَشْنِیَو اومینده جماعتی عیسی وینتَنه را بومنده. ^{۳۸} ای دَفَه ای مَرْدکی جماعته دِل جیکیلش بگه: «استاد، آته مندت کَرِم بَور چمن کوله لطف بگه، چون هه ای خوردگی دارم. ^{۳۹} ای روحی آجو

گیره و آو ای دَفَه ناره زنه و هِمَنَه غش کره، که چو گر دَ کف اَبَر آ. آجو داغون کره و هِمَنَه وِلش کره. ^{۴۰} اِشته شاگردونِم مِندت بکه که آروح چو دَ اَبَر بکرنده اما نتونسشون.» ^{۴۱} عیسی جواو بدا: «ای بی ایمان و منحرفه نسل، تا کی گَوَن آز شَما خمنای بییم و شَماهون تحمل بکرم. بَشَه اِشته کوله بایر چمن وَر.» ^{۴۲} وختی آ کوله شون بایرد عیسی وَر، دیو اَوِش زمین ایکوعِیش و غَشِش درایت عیسی اَپلیدَ رُوح را غِیضش بَگه و کولش شفا بَدا و اَوِش چو پِش اوس ببه. ^{۴۳} مردم هَمُن خدا پیلَه بیینِ را مات ببنده،

همنه که مردم هَمُن، عیسی کارونَ دَ مات آبییه بنده، عیسی اِشتن شاگردونش بوات: ^{۴۴} «دَقْتِیَم آچه که گوم شَما را بوام گوش بدییا: «انسانه زا مردمه دَسْتِیَم تسلیم بی.» ^{۴۵} اَمّا چو منظورشون نزونس؛ بَلکَم چونَ دَ مخفی بَمَنت و درکشون نِگه؛ و ترسَسینده که دربارَه آم چیون چو کودَ سِوالی آپرسنده.

کی هَمُن دَ پیلَه تره؟

^{۴۶} ای روز شاگردون میونَ دَ بحثی دِگت که که هَمُن دَ پیلَه تره. ^{۴۷} عیسی که چون فکرش زونسی ای خوردگیش اوگت و اِشتن وَر بِنَشَنجِنِشَه ^{۴۸} اُخری آجونش بوات: «هر که ام خوردگ چمن نوم دَ قبول بکره، اَمِنِش قبول کرده؛ و هر که اَمِن قبول بکره، چمن خرسیارِش قبول کرده. چون شَما میون آ کسی پیلَه تره که هَمُن دَ وِلگ تر بیی.» ^{۴۹} یوحنا بوا: «استاد، ای نفرمون بوینت اِشته نوم آیردِیِنِیم دیوش اَبَر کردی اَمّا چون چما دَ نِه، چو پیشمون بَگت.» ^{۵۰} عیسی بوات: «آجو کار مَدارا چون هر که شَما ضِد مَبی، شَما خمناعه.»

سامره ده اهالی نامهربانی

^{۵۱} عیسی راه دِگت اورشلیم طرف چون چو آسمون آگردِسنِه موقع نزدیک به. ^{۵۲} پس اِشتن پیش قاصدونیش بخرسا که بَشَنده ای دَهی که سامره شَهَر دَ به تا چو را تهیه بوینده. ^{۵۳} اَمّا دِه مردم عیسی شون قبول نِکه، چون معلوم به که عیسی گوسی بیی اورشلم شهر. ^{۵۴} وَختی چو شاگرده یعقوب و یوحنا، ام ماجرا شون بوینت بواتشون: «ای آقا، گوی بوام آسمانَ دَ آتش بواره و آجون نابود بکره؟» ^{۵۵} اَمّا عیسی آگردس و چون را غِیض بَگه } و بوا: «شَما نِزونو کوم رُوح دَ اِسیو! ^{۵۶} چون انسانه زا نومیاسه که مردمه هلاک بکره بَلکَم اومیاسه

که آجون نجات بیدی.» { اُخری علایده دهی بَشنده.

عیسی پیروی کردنه بها

راه دَ ای نَفر عیسیاش بوات: «هر یقا که بیشی، از اشته پَش آم.»^{۵۸} عیسی جواو بدا: «شال لونه دارنده و پرنده عه لونه دارنده، اما اِنسانه زا، یقایی اِشتن سر اونیینه را نِداره.»^{۵۹} عیسی علایده نَفرِش بوا: «چمن خمننا بوره.» اما او جواو بدا: «ای آقا، اول اجازه آده تا بیشیم چمن په نیا بدارم و وختی بیه و آجوم بَخشارد بام.»^{۶۰} عیسی آجو بوا: «بارز مَرَدعون، اِشتن مَرَدعون بَخشارنده؛ اما ته بشه و خدا پاتشاهی هَمُن یقا اِعلام بَگه.»^{۶۱} علایده نَفری بوات: «ای آقا، از اِشته خمننا آم اما بارز اول آگردم و چمن خونواده بَیم خدافظی بکرم.»^{۶۲} عیسی چو جواو بوات: «کسی شارین که دِرنه و چو هوش و حواس چو سر نی و عقب دِده، اوی که چو هوش و حواس چمن خدمت کردنِ را نی، خدا پاتشاهی خدمت لیاقت نِداره.»

۱۰.

هفتاد نفر ماموریت

اچو پَش، خداوند علایده هفتاد نَفرِش تعیین بَکه و آجونش دِ به دِ اِشتن پیش بخرساشه علایده شهرهون که گوسِشه پَر بَشی.^۲ آجون بوا: «محصول فراوونه، اما کارگر کم. پس، محصوله صاحب دَ بگوا تا شَما را کارگرونی ا محصول دِرَنیه را بخرسه.^۳ بَشا! از شَما ورون شارین وِرگان دِلَه خِرسَم.^۴ پوله کیسه یا کوله بار یا پای جار شَما خَمنا اومگورا، راه دَ شَما وقت سلام و احوال پرسی را مارزا.^۵ هر کییه ای دِلَ که شا اول بوا: «سلام بر آم کییه.»^۶ آگم آگه دَ، کسی اهل سلام و صلح بیبی، شَما سلامه قبول کره؛ وگرنه، آ سلام بَرکت شَما را آگرده.^۷ آ کییه دَ وندرا و هر چه شَماشون بدا، بُخرا و آخرا، چون کارگر اِشتن مِزد مُستحققه. کییه به کییه مَگردا.^۸ وختی شهری دِلَه شا و شَماهون قبول گرنِده، هر چه شَما پیششون بِنَا، بُخرا.^۹ پَر مریضون شفا بدییا و بوا: «خدا پاتشاهی، شَما نزدیک آبیاسه.^{۱۰} اما وختی شهری دِلَه شا و پَر شَماشون قبول نَگه آ شهره کوچه آن بَشا و بوا: «اما حتی شَما شهره خاک، که چَما لنگان اچکِسه، تکون دیوم. اما بزونو که خدا پاتشاهی نزدیکه.»^{۱۱} یقینیم بزونو که داورییه روز مجزاتِ تاو آیردن سُدوم را، آ گناه کاره مردمه شهره را

راحت تری تا مردمِ آ شهر.

«^{۱۳} ای شهر خورزین اهالی! ای شهر بیت صیدا اهالی وای بر شما! چون اگم مُعْجَزَه عونی که شما را انجام ببه شهر صور و صیدون د انجام بییه به، بر مردم چمه پیش تر خاکستر سر نشئینده و پلاس دِکردنییم توبشون کردی.^{۱۴} اما داوری روز مجازات تاو آیردن شهر صور و صیدون مردمه را راحت تری تا شما را.^{۱۵} و اما ای شهر کفرناحوم، گوستی هنده بیشی اروازه که اشته سر آسمون آرسه؟ هرگز را نیی، بلکم جهندم د سرنگون بی.

«^{۱۶} هر که شما لاوعه گوش دی، چمن لاوه گوش دی، و هر که شماهون رد کره، آمَنش رد کرده اما هر که آمِن رد بکره، چمن خرسیپارش رد کرده.»^{۱۷} آ هفتاد نفر شادییم آگردسنده و بواتند: «ای آقا، حتی دیوه اشته نوم آیردنییم چما کود اطاعت کرده.»^{۱۸} عیسی آجون بوا: «شیطانیم بیونت که برق شارین آسمون د اشنیو بومه.»^{۱۹} از شما قدرت دیم که مارون و گراژدمون و تمام دشمن قدرت پایمال بکرا، و هیچ چی ای شما آسیب نزنه.^{۲۰} اما چمه خونین که پلید ارواح شما کود اطاعت کرده شاد ما بلکم شما شادی چمه را بیی که شما نوم آسمان د نویشته بیاسه.»

عیسی شادی

^{۲۱} هَه لحظه، عیسی روح القدس د شادیش بکه و بوا: «ای په، ای آسمان و زمین خداوند، آته ستایش گرم که ام حقایقه دانا آدمون و عقل مند آدمون را مخفیر کرده و خوردگون را آشکار کرده. ها، ای چمن په، اشته خواسته ام به.^{۲۲} چمن آسمانیه په همه چیش آمِن اوس برده. فقط آسمانیه په زونه که کوله کییه، و فقط کوله زونه که آسمانیه په کییه، و اونی که کوله انتخاب کره که چوپه بزونده، زونده که په کییه.»

^{۲۳} عیسی اِشتن شاگردونش دِدِشت و مخفیانه آجون بوا: «خُش به حال چشمونی که آ چی که شما وینو، وینده.»^{۲۴} چون شما را وام که خیلی از پیغمبران و پاتشاهون ناجشون د که آ چی که که شما وینو، بوینده اما نیوینتسونه، و آ چی که شما اشناو بَشنونده ولی نشنوسشونه.»

چاکه سامری مثل

^{۲۵} ای روز ای قاضی شریعت اوپاب ببه تا ام سوالییم عیسی تله دراینه، آپرسسسه: «ای اُستاد، چه بکروم تا ابدی زندگیه وارث بوم؟»^{۲۶} عیسی چو

جواو بوات: «تورات چه نیویشته بیاسه؟ چو دَ چه فهما؟»^{۲۷} جواوش بدا: «خداوند اشته خداییم تموم دل و تموم جان و تموم قوت و تموم فکرییم خش ببه؛ و اشته قونشیم اشته شارین خش ببه.»^{۲۸} عیسی بوا: «درستر جواو بدا. بَشه همنه بکه که زنده مونی.»

^{۲۹} اما آ مردک اِشتن توجیه کردنه را عیسی کود آ پرسسشه: «چمن قونشی کیه؟»^{۳۰} عیسی چو جواو همنش بدا «ای مردکی اورشلیم شهر دَ شی آی آریحا شهر، راه دَ راهزون دس دگت. اون آ مردکشون لخت بکه و بزِشونه، و نصفه جان آوشون ول بکه و بَشنده.^{۳۱} آز قضا ای کاهنی راه دَ رد آبی. اما وختی چو چشم آ مردک ایکت، اِشتن راش کج بکه و جاده علایده راهیه دَ بَشه.^{۳۲} ای معبده خادم نی پررد آبی. وختی پر آرسس و آ مردکش بونیت جاده علایده راهیه دَ بَشه.^{۳۳} اما ای مسافری که سامری به نی آ مکان دَ رد آبی (یهودیون، سامریون همدیگر دَ بیزار بنده) وختی پر آرسس و آ مردکش بونیت دلش آ مردکه را بسوجس.^{۳۴} بَشه چو وِر و چو زخمونش شراوییم بشو و روعنش بزِه و دبستشه. اُخری آوش اِشتن خَر سر بِنشنجونشسه و ببردشه کاروانسرای و چو کود مراقبتش بکه.^{۳۵} ای روز بعد دِ روزِ مزده قدر کاروانسرا صاحبش بدا و اجو بوات: «ام مردک کود مراقبت بکه و اگم ویشتر چو را خرچر بکه، وختی آگردسم آته آدیم.»^{۳۶} اشته نظر کومین از ام سه نفر آ مردکه قونشی بنده که راهزون دس دگت به؟»^{۳۷} قاضی شریعت جواو بدا: «آ کسی که آوش رحم بکه.» عیسی بوا: «پس ته ای بَشه و چو شارین بکه!»

مریم و مارتا کییه

^{۳۸} عیسی و چو شاگرده اِشتن سفرشون ادامه بدا آرسسنده ای دهی. پر ای زَنکی زندگیش کردی که چو نوم مارتا به و عیسیش اِشتن کییه دعوت بکه.^{۳۹} مارتا ای خاییش دَ که چو نوم مریم به. مریم عیسی خداونده لنگون پیش نِشته به و چو لاوعونش گوش دای. ^{۴۰} اما مارتا که سخت پذیرایی مشغول به عیسی وِر بومه و بوات: «ای آقا، ام اِشرا مهم نی که چمن خا نِشته و پذیرایی را آمینش تینا و آشتیشه؟ اجو بوا آمین کمک بکریه!»^{۴۱} خداوند جواو بدا: «مارتا! مارتا! خیلی چیون اِسِه که آته نگران و دمَقش کره،^{۴۲} فقط ای چی لازم و مهم اِسِه، مریم آچاک چی ایش انتخاب کرده که چو کود ایگته نی.»

دعا یاد داین

۱ ای روز عیسی یقاپی دِ دِعاش گردی. وختی چو دِعا تموم بیه، ای نفر آرزو چو شاگرد بومه و آجو بوا: «ای آقا، دِعا کردن آجما یاد بده همنه که یحیی اِشتن شاگردونش یاد بده.»^۲ عیسی اجون بوا: «وختی دِعا گرا بوا یا:

”ای چما په که آسمان دِ اسی،

اِشته نوم مقدس بیبی،

اِشته پاتشاهی با،

۳ چما روزانه نانِ هر روز آجما آده.

۴ چما گناهنون ببخش،

چون اما همه ی آونی که آجما دین دارنده بخشوم.

و آجما امتحان مکه.»

۵ اُخری اجون بوات: «همنه بزونو که ای نفر آ شما رفقی بداره، و او نصفه شورا چو وِر با و بوا: ”ای رفیق، سه نان امن قرض آده،^۶ چون ای نفر آ چمن رفیقون سفر دِ اومیاسه و چیزی ندارم تا چو پیش بنیم^۷ و آرفق کییه دل جو او دی: ”امن رحمت مده. بر قفله، و چمن خورد خیل رختخواو دِ خُتنده. نتونم چمن یقا دِ اوپاب ببیم و چیزی آته آدیم.“^۸ شمارا وام بزونو که حتی اگم رفاقت خونین اوپاب مبی و آجو نان مدی، چو سماجت خونین اوپاب بی و هر چه که آو گوهِ آجو آدی.

۹ «پس شما را وام بگوا که آدایه بی؛ بگردا که وینا، بره بکوعا که بر شما دیمه آبی. ۱۰ چون هر که بگوه، بدست آیره و هر که بگرده؛ آلو؛ و هر که بر بکوعه، بر چو دیمه آبی. ۱۱ شما میون کومین په ای اِسِه، که وختی چو زا چو کود مای بگوه مای عوض، آجو ماری آدی؟^{۱۲} یا وختی چو کود مرغونه بگوه، آجو گراژدمی آدی؟^{۱۳} پس با ام که شما بد آدم اِسیو، زونو که چه طره چاگه چیون شما خوردگون بدیا، چنده ویشتر شما آسمانیه په، روح القدس، هر که چو کود ای چی بگو آجو آدی.»

عیسی و بعلزبول

۱۴ عیسی ای دیوی که لال به ای نقر دِ ابرش بکه. وختی آ دیو ابر بشه لاله مردک لاوش بگه و مردم تعجبشون بگه. ۱۵ اما بعضیون بواتند: «عیسی دیون بعلزبول کمکیتم که دیون ریسه، ابر گره.»^{۱۶} بعضی چمه خونین که عیسی

آزمایش بگرنده، چو کود آسمانیه نشانه ای بگوسشون. ^{۱۷} اما عیسی چون فکرش بزونس و آجونش بوات: «هر حکومتی که دِ دسته ای دِگنه، نابود بی، و هر خونواده ای که دِ دسته ای دِگنه، آوی نابود بی. ^{۱۸} شما وایو آز بَعَلزبول کمکییم دیون اَبَر گِرم ولی اگم شیطان اِشتن ضد دِ دسته ای دراینیه چو حکومت چه ظَرَه دوام آیره؟ ^{۱۹} اگم از بَعَلزبول کمکییم دیون اَبَر گِرم، شما شاگرده، چه که کمکییم آجون اَبَر گرنده؟ اگم شما شاگردون کود آبرسا، اُون شماهون محکوم گرنده. ^{۲۰} و اگم از خدا قدرتییم دیون اَبَر گِرم، یقین بزونو که خدا پاتشاهی شماهون آرسه. ^{۲۱} وختی فُدرتمند مردکی اِشتن تمام سلاح هونییم اِشتن کییه ویراجون بیی، چو اموال در امان مونه. ^{۲۲} اما وختی ای نفر چو د زورمندتر آجو حمله بگره، آجو شکست دی و سلاح هونی که چو پشت چوآم گِرم به، چو کود ایگیره و چو دارایی تاراج گره. ^{۲۳} هر که چمن خمنامبی، چمن ضیده، و هر که چمن جمع مکره پخش و پلا گره.

«^{۲۴} وختی که پلید روح ای نَقَر دَ اَبَر شی. خشک بی آو و علف یقایی شی تا استراحت بگره. اما چون یقایی پیدا نگره اِشتنییم وا: آ کیه ای که بَر اویمیم، آگردم.» ^{۲۵} اما وختی آ کییه آرسه و آ کییه یَزگ زیه و تر و تمیز وینه، ^{۲۶} شی و هفت روح اِشتن دَ بدتر اِشتن خمنام آیره. هَمَه ی ا روحه چو دِل شینده و بَر ساکن بینده. ا مردکه حال و روز اولِ بدتر بی.»

^{۲۷} وختی که عیسی ام لاونوش وائی ای زَنکی جماعت دَل بَلنده صَبییم بوا: «خوش به حال ا زَنکی که آتِش زَنته و آتِش سِت داعه.» ^{۲۸} اما عیسی بوات: «نه، خُش به حال آوی که خدا کلامه اَشتونده و اَنجام دینده.»

یونس نشانه

^{۲۹} وختی مردم عیسی دویر جمع بینده، عیسی بوا: «آم نسل مردم چنده شرورنده، اُون نشونه ای گُونده اما هیچ نشونه ای آجون ندییوم مگم یونس پیغمبره نشونه. ^{۳۰} چون همنه که یونس، نینوا مردم را نشونه ای به، انسانه زا، نی اَم نسله را نشونه ای بی. ^{۳۱} داوری روز صبا ملکه اَم نسل مردمییم زنده بیی و مردم محکوم گره، چون او دِنیا اَسَر بومه تا سلیمان پاتشاه حکمته بَشَنوه، و آ کسی که بییا اسه، سلیمان پاتشاه دَ نی پيله تره. ^{۳۲} نینوا مردم داوریه روز اَم نسل مردمییم زنده بینده و چون ضد شهادتی دینده، چون نینوا مردم یونس پیغام خونین توبشون بکه، و آ کسی که بییا اِسِه یونس پیغمبر دَ نی پيله تره.»

جان چراو

«^{۳۳} هیچکس چراو اونگیره تا آجو قایم بگره یا آجو قداره ای بن بئی، بلکم چراو چراودونه سر اونی تا هر که دل بشی چو نوره بوینه.^{۳۴} اشته چشم اشته بدنه چراو. اگم اشته چشم سالم بئی، اشته تموم وجود روشن بی. اما اگم اشته چشم سالم مئی تموم اشته وجود تاریک بی.^{۳۵} پس ویراجون ببه نوری که اشته وجود اسه، تاریکی مئی.^{۳۶} پس اگم اشته تموم وجود روشن بئی و هیچ یقایی تاریک مئی، اشته وجود همنه روشن بی که انگار چراوی اشته نور آته تاوونه.»

وای بر مذهبيه رهبرون

^{۳۷} وختی عیسی اشته لاوش تموم بکه، ای فریسی فرقه علما آوش غذا خردن را دعوت بکه. پس عیسی بشه آفریسی کیه و سفره سر بنشسته.^{۳۸} اما آفریسی وختی بوینتسه که عیسی اشته دسون غذا خردنه را نشوردشه تعجبش بکه.^{۳۹} اُخری عیسی خداوند آفریسیش بوا: «شما فریسی علما قداره دویره بره تمیز کرا، اما شما دل بدی و طمعیم پر! ^{۴۰} ای نادانان، ا کسی که برش رچ کرده، دلش رچ نکرده؟ ^{۴۱} پس از آچیونی که دارا صدقه بدیا تا شما ظاهر و باطن پاک بئی.»

«^{۴۲} وای بر شما ای فریسیان! شما حکم ده یک آدینه حتی نعنوع و خالیواش و همه جوژه سبزی را انجام دیا، اما خدا محبته و عدالته اهمیت ندیا. ام چیونی اسنده که شما گون انجام بدیا بی ام که علایده چیون د غفلت بکرا.»^{۴۳} «وای بر شما ای فریسیان! چون خُش دارا یهودیان عبادتگاهان سرون ورن پِنشا و خُش دارا بازار د مردم شما را سلام بکرده.^{۴۴} وای بر شما! چون بی نوم و نشونه قبرون شارینیون که مردم نزونده و چون سر د مجنده.»

^{۴۵} ای شریعت قاضی عیسیش بوا: «استاد، ته اشته ام لاوعونیم آجمار توهین کری.»^{۴۶} عیسی بوا: «وای بر شما ای شریعت قاضیان، شما په سنگینه بارون مردم دوش سر اونیتیه و اشته ای آنگوشته اجو نزنه.^{۴۷} وای بر شما! چون که شما آپیغمبرونی را مقبره رچ کرا که، شما په عون اجون کوشتنده،^{۴۸} و همنه شما په عون کاره تایید کرا. و چون سر سر پوش نیا چون اون قتلشون کرده و شما چون مقبرون رچ کرا.^{۴۹} چمه خونین که خدا حکمت وا: "از چون را پیغمبر و رسولون خرسم. اما بعضیون کوشنده و بعضیون اجون اذیت آزار کرده." ^{۵۰} پس، آپیغمبرون خون که دنیا اول تا هاروپین روز ایکیرده شونه، ام

نسله گردنه،^{۵۱} هابیل خون گتیه تا زکریا خون که قربانگاه و معبده محرابه میون بکوشتشونه. ها، شما را وام که ام نسل مردم همه چی را گون حساب پس بدی.»^{۵۲} وای بر شما ای شریعت قاضیان! چون معرفت بره آچاره رون اوگتیه. اِشتن دله نِشا و نارزا هیچکه دله بیشتی.»

^{۵۳} وختی عیسی ابر بشه تورات معلمین و فریسی فرقه علما چو ام مخالفتشون بگه و اوشون سوال پیچ بکه تا آجو تحریک بکرنده،^{۵۴} و فرصتی پش گردسینده تا عیسی عه چو لاوعونیم تله درایننده.

۱۲

فریسیان خمیر مایه د دوری بکرا

اخری هزارون نفر بر جمع ببنده، هنده بنده که همدیگره سر شینده. عیسی اول اِشتن شاگردانیم لاوش بکه و بوا: «فریسیان خمیرمایه د که ددیمیه دوری بکراه.^۲ هیچ مخفیونه چی ای نی که آشکار مبی و هیچ پوشونسه چی نی که معلوم مبی.^۳ آچی ای که تاریکیه د بواتیوروز روشنای د آشنوس بی، و آچی ای که دبست برون پشت بواتیو بُن سر اعلام بی.»

چه که کود گون بترسوم

«رفقون، شما و ام کسونیه د که تونده شما جانه ایگتن و غیر از ام چیزی نینونده کردن، مترسا^۵ شما و ام چه کسیه د گون بترسا: آ کسیه د گون بترسا که شما جانه ایگتن پش، قدرت داره شماهون جهندم دراینه. ها، شما و ام که چون د گون بترسا.^۶ مگم پنج کیچک د قرون نخروشنده؟ ام حالیم هیچ کومین خدا ویر ابر نیشتی.^۷ حتی شما سره مویم همه شون آشمارده. پس مترسا، چون شما ارزش هزارون کیچک د ویشتره.

«شمارا و ام هر که امین مردمه وَر اقرار بکراه، انسان زا، نی آجو خدا فرشته عون وَر اقرار گره.^۹ اما هر که مردم وَر امین هاشا بکراه، خدا فرشته عون وَر هاشا بی.^{۱۰} هر که لاوی انسان زا ضد بوا بخشسه بی، اما هر که روح القدوس کفر بوا بخشسه نیبی.^{۱۱} وختی شماهون عبادتگاهان و حاکمان ور و اونی که قدرت چون دست، برنده، نگران مباح که چه طره اِشتن د دفاع بکراه یا چه بوا یا چون هه ساعت روح القدوس شما را واکه چه بوا یا.»^{۱۲}

نادان ثروتمند مثل

۱۳ ای دَفَه جماعته دل ای نفر آجو بوات: «استاد، چمن برا بوا که چما په ارته آمِن بَبخشه.» ۱۴ عیسی جواو بدا: «ای مردک، که آمِن شَمَا میون داورش کرده که شَمَا را ارث تقسیم بکرم؟» ۱۵ پس مَرَدِمِش بوات: «ویراجون ببا و هر جور حرص و طمع دَ دور ببا، چون انسانه زندگی چو ثروت پر بیینه خونین نی.» ۱۶ اُخْری ام مثلش چون را بایرد: «ای ثروتمنده مَرَدِکی اِشتن مزرع دَ پر محصولیش جمع بکه. ۱۷ پس اِشتنییم فکر بکه، ”چه بکرم، چون چمن محصول نیا دَرَدَنه را یقا ندارم؟“ ۱۸ اُخْری بوات:

”بزونیسمه چه گون بکرم! چمن انبارون خراو گرم و پيله انبارونی رچ گرم، چمن گندیم و همه ی امواله پر ذخیره گرم. ۱۹ اُخْری اِشتنییم وام: ای چمن جان، پر سالون را پر اموالم جمع بکه. هِنَه آسوده ببه و بَخَه و آخَه و کیف بکه.“ ۲۰ اما خدا آجو بوات: ”ای نادان! هَم آشون اِشته جان ایگیرم. پس هر چیر که جمع کرده چه که را گون پی؟“ ۲۱ ام کسی آخِر و عاقبتِ که اِشنا ثروت جمع کره اما خدا وَر چو دس خالی بی.»

۲۲ اُخْری عیسی اِشتن شاگردونش بوا: «بس شَمارا وام شَمَا زندگی خونین نگران مَبَا که چه بَخْرا، نگران مَبَا چه دِگرا. ۲۳ چون زندگی غذا دَ مهمتره و بدن خَلَاو دَ مهمتره. ۲۴ کلاغون دِسا: نه کارنده و نه دِرِنده نه اَنبار دارنده و نه یقایی دارنده که آجون ذخیره بکرنده؛ هنی خدا آجون روزی دی. و شَمَا چنده پرنده هون دَ با ارزش تریا! ۲۵ شَمَا دل که تونه نگرانییم ای ساعت اِشتن عمر ایضافه بگره؟ ۲۶ پس، اگم نیتونو ام وِلِگ کاره بکرا، چرا بقیه چیون را نگرانو ۲۷ صحرا گون دِسا چه طَرَه پيله آیینده نه زحمت گشونده و نه وَجنده. پس شَمارا وام که حتی سلیمان پاتشاه نی اِشتن شکوه و جلالییم ام گون شارین بَرک نِبِه. ۲۸ پس اگم خدا علفون که هارو بیابان دَ اَبْرآینده و صبا تَنَد دَ سوجسه بینده هِمَنه پوشونه، چنده ویشتر شَماهون پوشونه ای کم ایمانون! ۲۹ پس چمه پَش مَبَا که چه بَخْرا یا چه آخرا؛ چمون نگران مَبَا. ۳۰ چون ام دِنیا بی ایمانه مردم هِمَنه چیون پَش گردنده، اما شَمَا په ای دارا که زونه شَمَا همه ی ام چیون احتیاج دارو. ۳۱ بلکم شَمَا خدا پاتشاهی پَش ببا، که هَمه ی امه شَماهون آدایه بی.»

۳۲ «ای وِلِگ رَمَه مترس چون شَمَا په خوشی، ام که پاتشاهی شَمَا بیدی. ۳۳ آ چه که دارو بَخروشا و چو پول فقیران بدیا؛ شَمَا را کیسه هونی تهیه بکرا که نیوسنده، و گنجی که تموم نبی آسمان دَ شَمَا را جمع بکرا یقایی که نه دزد آو نه

پت تونه آجو بزنه. ^{۳۴} چون شَما گنج هر یقا بیی، شَما دلَ نی پراسه.

حاضره خادمه

« ^{۳۵} شَما گمر خدمت را دَبندا و شَما چراو روشن نیا بدارا. ^{۳۶} کسانِ شارین ببا که منتظرنده چون ارباب عروسیه دَ آگرده، و حاضرنده هر وقت آرسس و برش بکو عس، اَلبَحَل بَر چو را آگرنده. ^{۳۷} خُش به حال آنوکرونی که وختی چون ارباب آگرده، آجون بیدار بوینه. حقیقتن، شَما را وام که، او اِشَتَن کمره خدمت را دَبنده، آجون بره سِفره سَر نشونه و پیش آ و چوَن دَ پذیرایی گره. ^{۳۸} خُش به حال آنوکرونی که وختی چون ارباب راه دَ آرسه، چه غروو بیی، چه نصف شو بیی، آجون بیدار بوینه.

« ^{۳۹} بزونو که اگم کییه صاحابه زونسی دزد چه ساعتی آناشتستی چو کییه دَ دزی بگره ^{۴۰} پس شَما آماده ببا، چون انسان زا، ساعتی آ که شَما چو انتظاره ندارا. »

^{۴۱} پِطْرُس آپرسس: «ای آقا، ام مثالِر چَما را بزه یا هَمُن را؟» ^{۴۲} عیسی خداونده چو جواو بوات: «پس آمین و دانا خدمتکار کیه که، چو ارباب آجو اِشَتَن کییه نوکرون سرپرست کره تا چون غذا سَهَمه و قَتِیم آدی؟ ^{۴۳} خُش به حال آنوکری که وختی چو ارباب آگرده، آجو کاره سَر بوینه. ^{۴۴} یقین بزونا که چو ارباب آجو اِشَتَن همه ی دارایی سرپرست گره. ^{۴۵} اما اگم آنوکر اِشَتَنیم فکر بکره که "چمن ارباب دیرتر آ" و نوکرون و کنیزون، آزار و اذیت بکره و بخره و آخره و سر خوشی بکره، ^{۴۶} آ موقع که چو ارباب آروز و ساعتی که او خَوَردار نی آجو وسط دَ اوزارونه، و آجو خیانت کارون یقا دِراینه. ^{۴۷} نوکری که اِشَتَن آریابه خواسته زونه اما اِشَتَن آماده نکره و یا چو لاوعون عمل نگره، پر چو خره. ^{۴۸} اما آ کسی که اِشَتَن آریابه خواسته دَ بی خَوَره و کاری کره که تنبیه لایقه، کمتر چو خره. هر که آجو ویشتر آدایه بیی، چو کوَد ویشتر انتظار شی؛ و هر که آجو ویشتر اوس برده بیی، چو جواو داین ویشتر بی.

« ^{۴۹} آز بومیم تا زمین سر آتشی آگیرم و کاشکی تا هننه روشن آبیه به! ^{۵۰} از ای تعمیدی دارم که گون آجو بیگیرم و تا او انجام بیی، از پر پریشونم ^{۵۱} هِمَنه زونو اومیم تا زمین دَ صلح بگرم؟ نه، بلکم اومیم تا جدایی دِراینم. ^{۵۲} چِمه پَش، ای کییه دَ که پنج نفر اسنده جدایی دِگنه؛ سه نفر دَ نفرِ ضد بینده و آ دَ نفر آ سه نفرِ ضد بینده. ^{۵۳} به اِشَتَن زا ضد و زا اِشَتَن په ضد بی، ما اِشَتَن کِلِگِ ضد و

کِلیگِ اِشتنِ ما ضدِ بی، خُسیرگِ وِیهِ ضدِ و وِیهِ اِشتنِ خُسیرگِ ضدِ بی. «
 ۵۴ اُخری عیسی آ جماعتش بوات: «وختی شَما وینو مَغْرِبِ ای ابری آ آلبَحَل
 وایا: وارون گون بواره، و وارون واره. ۵۵ و وختی جنوب دَ گرمه باد دَمه وایا:
 ”هوا گون پر گرم بی“ و هِمَنه نی بی. ۵۶ ای دِدیمان شَما که تونو آسمان و زمینه
 دِدیشتَنیم بویا هوا چه طره عه پَس چه طَره عه که ام زَمونَه تعبیر کردنِ را
 عاجزیا؟

« ۵۷ چرا شَما اِشتنِ حکمِ نِکرا که چه چاکه؟ ۵۸ وختی که اِشته شاکی ایتم
 مَحکمه را شا تَقلا بَگه تا چوآم راه دَ آشتی بکری، اگم نه اِشته شاکی آته بره
 قاضی وَر و آته آدی نگهبان دس و آ نگهبان آته زندان دِراینه. ۵۹ بزون که اگم تا
 قرون آخِرِه مَدی، زندانَ دَ اَبَر نای.»

۱۳

توبه بکرا

۱ چند نفر بومنده عیسی وَر و چوآم دربارہ جلیلیونی لاوشون بکه که پیلاتس
 چون خون، قربانیون خونیم پِشیش بکه. ۲ عیسی چون جواو بوا: «هَمَنه فکر
 کرا که جلیلیونی که ام اتفاق چون را دِگت علایده جلیل اهالیه دَ گناهکار تر
 پنده که هَمَنه عذابشون بَگِشِس؟ ۳ شَما را وام که هَمَنه نی. بَلگم اگم توبه مَکرا،
 شَما هَمُن هلاک با. ۴ هَمَنه فکر کرا که آ هجده نفر که سیلوان بُرج چون سر
 ایگت و بَمردنده، اورشلیم علایده اهالیه دَ گناه کار تر پنده؟ ۵ شَمارا وام که
 هَمَنه نی. بَلگم اگم توبه مَکرا، شَما نی هَمُن هلاک با.»

بی بَهره انجیله داره مَثَل

۱ اُخری عیسی ام مَثَلِش چون را بَزه: «ای مردکی انجیله داریش اِشتن انگوره
 باغ دَل بَکاشتِشه. او وختی میوه چینه را بومه، هیچیش دارِ سر نیوینت. ۷ پَس
 اِشتن باغبانش بوا: ”سه سالِ که از میوه چینه را آم اما چیزی نوینم. آ داره ایبر،
 چرا خاکه هدر دی ۸ اَمّا آ باغبان جواو بدا: ”ای آقا، بارز ای سال دیگم بمونه.
 از چو دویزه گنم و آجو کود دیم. ۹ اگم ای سال پَش میوش بایرد که خاب؛ اگم
 نایردشه اُخری آ داره ایبر.»

علیل زَنکی شفا

۱۰ ای روز آ یهودیان مُقدسه شنبه روز عیسی یهودیان عبادتگاه دلّ تعلیمش دای. ۱۱ پر ای زَنکی به که ای روحی آجو هجده سال علیل کرده به. کمرش د قاط آبییه به و نِتونسَی دیک وندرییه. ۱۲ وَختی عیسی آ زَنکش بوینت اوش اِشتن وَر وُنگ بکه و بوا: «ای زَنک ته اِشته عللییه دَ خلاص آبییش!» ۱۳ اُخری اِشتن دَسش آ زَنک سَر بناشه و آ زَنک اَلبَحَل دیک وندرد خداهش شکر بکه. ۱۴ اَمّا یهودیون عبادتگاه رُئیس، چمه خونین که عیسی مقدسه شنبه روز شفا دایش به، پر عصبانی ببه و مردمش بوا: «شش روز کار کردن را اِسه. آ روزون بایو و شفا بیگیرا، نه شنبه روز.» ۱۵ عیسی خداوند چو جواو بوات: «ای دِدیمون! شَمّا دلّ کسی نی که شنبه روز اِشتن گاو یا خر آخورد اَبَر بکره تا آجو آو داینه را بیره؟ ۱۶ پَس چه بی اگم ام زَنک که چَمّا شارین ابراهیم پیغمبره نَسَلِه و هیجده سال شیطان دَسَت اسیر به شنبه روز ام بند دَ آزاد آبییه؟» ۱۷ وَختی عیسی امش بوات چو مخالفه همه خجالتشون بکشس اما مردم هَمُن چو عجیب کارون خونین شاد بنده.

خردل دانه مثل و خمیرمایه مثل

۱۸ عیسی هنی بوات: «خدا پاتشاهی چیه آشی؟ آجو چی ام تشبیه بکرم؟» ۱۹ ای خردله دانه ای شارین که مَرَدکی آجو اِشتن باغ دل کاشتِشه. آدانه پيله ببه و داری ببه و پرنده عه بومند و چو اوشه سر لوئشون رچ بکه. ۲۰ عیسی هنی بوات: «خدا پاتشاهی چی ام تشبیه بکرم؟» ۲۱ خمیرمایه ای شارین که ای زَنکی آجو سه کیسه آردییم پشیش بکه و خمیر ببه.»

تنگ بر

۲۲ عیسی اورشلیم راه دَ شهرون و دهان شی آی و تعلیمش دای. ۲۳ راه دَ اینفری چو کود آپرسس: «ای آقا، فقط گمکی آ مردم نجات پیدا کزنده؟» عیسی اجو بوات: ۲۴ «پر تَقْلا بگرا تا تنگه بر دَ دِلَه بشا چون شَمّارا وام پر آدمه تَقْلا گرنده تا دِلَه بِشینده، اَمّا نَتوننده. ۲۵ وَختی کییه صاحب اوپاب بی بر دِبنده، بَرَسَر دَ وندرا، بر ایکوعا و وایا: «ای آقا، بر چَمّارا آکه!» اما آو جواو دی: «از شَمّاهون اونزوم؛ نِزوم از کا اومیا.» ۲۶ اُخری شَمّا وایا: «اَمّا اِشته خَمّا ای سِفره سَر خُردمونه و آخردمونه، ته چَمّا کوچه هان دَ تعلیم دای.» ۲۷ اَمّا آو جواو دی: «از وام که شَمّاهون اونزوم و نِزوم از کا اومیا. ای بد کارون چَمِن چشم پیش دور آبو.» ۲۸ اُخری پر پَرما و ترس دَ شَمّا دندانان، دندانون سر فشار

دیا، چون ابراهیم و اسحاق و یعقوب و همه ی پیغمبره، خدا پاتشاهی دله وینا، ولی وینا که شماهون آبر کونده^{۲۹} مردم شرق و غرب و شمال و جنوب د آینده و خدا پاتشاهی سفره سر نیشنده.^{۳۰} دِسا بعضی که هِنه آخِرینده اولین بینه و بعضیه که هِنه اولینده آخِرین بینه.»

ماتم اورشلیم را

۳۱ موقع، چند فریسیان فرقه علمان بومنده عیسی ور و بواتشون: «ببیا دِ دَوَز، چون هیروودیس پاتشاه گوه آته بوکوشه.»^{۳۲} عیسی چون جواو بوات: «بشا و اشال بویا: "هارو و صبا از دیون آبرگرم و مردم شفا دیم و سومین روز چمن هدفه آرسم."^{۳۳} اما هارو و صبا و پشرا چمن راه ادامه دیم، چون نیی که نبی جز اورشلیم علایده یقایی کوشته بیی.»^{۳۴} ای اورشلیم، ای اورشلیم، ای شهری که پیغمبرون کوشی و آ کسی که اشته ور خرسنده سگسار کری! چند رام بگوس ای کَرگی شارین که اشته کیچگون اشته پر و بال بن جمع گریه اشته خردگون چمن دویر جمع بکرم اما ته نگو سیش!^{۳۵} شما کییه بر تاسیون بی. و شمارا وام د هرگز امین نوینا تا آ روزی که بویا: "موارک اسه آ کسی که خداونده نومیمم آ."»

۱۴

اینفره شفا مقدس شنبه روز

۱ یهودیان مقدسه شنبه روز عیسی غذا خردن را بشه فریسیان فرقه عالمه پيله تره کییه. آن دقتییم چو ویراجون بنده.^۲ بر ای مردکی به که چو جان آو آیرده به.^۳ عیسی فریسیان و شریعت قاضیان کود آپرسس: «مريضون شفا داین مقدسه شنبه روز جایزه یا نه؟»^۴ آن جواوایشون ندا. پس عیسی آ مریضه دسش بگت و شفاش بدا و مُرخصش بگه.^۵ اُخری آجون ددشت و آپرسسشه: « شما میون کسی اسه که شنبه روز چو زا یا گاو چاه دل دگنیه الَبجل آجو چا د آبر مایره»^۶ آن ام سواله را جواوی شون نده.

عروسی جشنه مثل

۷ وختی عیسی بوینتته که همه ی میهمونه تَقلا گرنده که مجلسه سرون ور بنشنده ام مَتَلِش چون را بزه:^۸ «هر وقت عروسی ای دعوت با مجلسه سرون

ور منشا، چون ممکنه که ای میهمونی با که شَمادَ مهم تر بیی. ^۹ کییه صاحب شَمَا کوذَ بَگو که شَمَا اِشتن یقا آجو آدیا. اُخری گون ناراحتیم اوپاب ببا و مجلس جیرین وَر بنشا! ^{۱۰} پس وختی آته دَعوت گرنده میهمونی، بَشه و مجلسه جیرین وَر پَنش تا وختی که کییه صاحب با و بوا: «چمن رِفَق، بوره سرون وَر بنش.» اُخری مهمونون پیش شَمَا سریلند با. ^{۱۱} چون هر که تقلاً بَکره اِشتن پيله نشون بدی خوار بی، آما هرکه که اِشتن فروتن بَکره، سریلند بی.»

پيله میمانی مثل

^{۱۲} اُخری عیسی کییه صاحب را بوات: «هر وخت سوری یا میمونی دی اِشته رِفَقان و برارون و فامیلون و پولداره قونشیون دَعوت مَکه، مبادا آوه آته دَعوت بکرنده و هِمَنه ته اِشته عوضه ایگیری. ^{۱۳} بَلکم وختی مهمونی دی، فقیرون و لنگون و شلان و کورون دَعوت بَکه ^{۱۴} اُخری ته خُش بخت بی؛ چون آوه چیزِی نِدارنده که چو عوض آته آدینده، و ته صالح آدَمون قیامت دَ، اِشته عوض ایگیری.»

^{۱۵} ای نفر از اوه که سفره سر نشته بنده، وختی ام لاوَعونش بشنوس، بوات: «خُش به حال آ کسی که خدا پاتشاهی سفره سر بِنشه و غذا بُخره.» ^{۱۶} عیسی چو جواو بوات: «ای نفر پيله مهمونی ایش بدا و پر آدمش دَعوت بَکه. ^{۱۷} میهمونی موقع، اِشتن نوکرش بخرسا تا مهمونون بواعه که بایو هَمَه چی حاضره.» ^{۱۸} آما هَمُن ای بهانه ای بایردشونه. اولی بوات: «ای تیکه زمینی خَریمه گون بیشیم آجو بوینم. خواهش گرم چمن عذر قبول بَکه ^{۱۹} دومی بوات: «از پنج جفت گاوم خَریمه، هِننه گون بیشیم تا آجون امتحان بکرم. خواهش گرم چمن عذر قبول بَکه.» ^{۲۰} سومی بوات: «تازَه زَنگم برده و چمه خونین نِتونم بام.» ^{۲۱} آ نوکر آگردسش و ام چیون اِشتن ارباب را بوات. ارباب عصبانی ببه و آجو بوات: البجل بَشه میدونون و شهره کوچه آن فقیرون و فلجون و شلون و کورون بایر چمن ور. ^{۲۲} نوکره بوات: «ارباب، اِشته فرمانم انجام بده، آما هنوز یقا اِسَه.» ^{۲۳} پس چو ارباب بوات: هِننه بَشه جاده عون و کوره راهون هر که وینی مِندتیم بایر چمن کییه تا مَشت بیی. ^{۲۴} شَمارا وام هیچ کومین از آوه که دَعوت بنده، چمن مهمونی مزه نچشنده.

مسیح شاگرد بین چه بهایی داره

^{۲۵} پر جماعتی عیسی همراه بنده. عیسی آگردسش و آجون بوا: ^{۲۶} «هر که

چمن وَر با و اِشْتَن پِه و ما و زَنگ و خُوردوِخَیل و خا برارون حتی اِشْتَن جَان دَ دس اومگوره نتونه چمن شاگرد بیبی. ^{۲۷} و هر که اِشْتَن عذاب صلیبه اَمگوره و چمن پَش ما نتونه چمن شاگرد بیبی. ^{۲۸} اگم کسی شَمَا دَل بَگُو ای برجی بچ بکره، مگم اول نیشه چو خرجه حساب نکره که پوینه تونه ام کاره تموم بکره یا نه؟ ^{۲۹} چون اگم چو پاکاره بکنه اما متونه آجو تموم بکره هر که آجو پوینه چورا ریشخند زنه ^{۳۰} و واینده: ”ام مردکه ساختمائش بنا بکه، ولی نتونِسِشه آجو تموم بکره!

^{۳۱} یا کومین پاتشاه اسه که علایده پاتشاهییم گوه جنگ بکره، بی ام که اول پِنشه و فکر بکره که پوینه ده هزار سریازییم تونه ای بیست هزار نفریه لشکرییم بجنکه؟ ^{۳۲} و اگم متونه، وختی که پر مَنته دشمن سر آرسه، اِشْتَن نماینده خرسه که آپرسه چه طَره بی صلح کردن. ^{۳۳} چمه شارین اگم شَمَا همه ی اِشْتَن دارایِ دَ دس اومگورا، نتونا چمن شاگرد ببا.

فاسده نمک

«^{۳۴} نِمک چاکه، ولی اگم نِمک اِشْتَن سوری از دَس بیدی، چه طَره بی هنی آجو سور کردن؟ ^{۳۵} ام نِمک نه خاکه بدرد خُره، و نه حتی زمینه کوده را بدرد خُره؛ بلکم آجو گُون فِر بیدی. هر که گوش آشنوسن داره چمن لاوعون گوش بیدی.»

۱۵

ویرآبیه گوسپند مثل

اَلْحَظْلَه باجگیره و گناهکاره عیسی دویر جمع ببنده تا چو لاوعون بشنوده. ^۲ فریسیان و تورات معلمان غرغرشون کردی که: «ام مردک گناهکارانییم شی ای و اوئی و چونییم همسِفَره بی.»

^۳ آپس عیسی چون را ام مَثَلش بایرد و پوات: ^۴ «هِمَنَه بزونو ای نفر از شَمَا صد گوسپند داره، ایو گم بی، مگم آنود و نه گوسپند صحرا دَ نارزه و آویر آبیه گوسپند پَش نیشی تا آجو آلو^۵ وختی آوش آلوس، آ گوسپند اِشْتَن دوش سر آنی و شادی بییم آجو آیره ^۱ وختی کیه آرسه، اِشْتَن رِفقان و قونشیون جمع کره و وا: ”چمنییم شادی بکرا، چون ویر آبیه گوسپند اَلوس“ ^۷ شَمارا وام هِمَنَه آسمانان دَ ای گناهکاره توبه کردنه را، جشن و شادی بی تا آنود و نه صالح

آدمه خونین که توبه لازم ندارند.

ویر آبییه سکه مثل

«^۸ و یا هِمته بزونو ای زَنکی ده نقره سکه داریه و ایو ویر آبی. مگم چراوی اونیگریه و دِقْتییم کییه گوش کناره یَزگ نَزنیه و آسکه پش نگرديه، تا آجو آلو؟^۹ وَختی آوش آلوس اِشتن رفقان و قونشیون وُنگ کره و وا: "چمنییم شادی بکرا، آسکه ای که ویر آبییه به آلوسمه." ^{۱۰} پَس شَما را وام: هِمته ای گناهگاره توبه کردن را، خدا فرشته هون وِر جشن و شادی بر پا بی.»

ویر آبییه کوله مثل

^{۱۱} هَنی عیسی بوات: «مردکی دِ زاش. ^{۱۲} ای روز وِلگِ زا اِشتن پش بوات: "ای په، آ سهمی که اِشته اموال دَ اَمِن آرسه، هَننه اَمِن آده." پَس چو په اِشتن اموالش دِ زارون میون بَبَخِشِسشه. ^{۱۳} پَر وخت نِگَدشته به که وِلگِ زا هر چیش که دَ جمع بکه و بَشه ای دوره یقایی و اِشتن ثروتش هَمته عیاشی را به بادش بدا. ^{۱۴} وختی آ پولش هَمته خرج بکه، چَتین قحطی ای آ مملکش بگت و محتاج ببه. ^{۱۵} پَس بَشه و ای مردکی نوکر، آ اهالی هه منطقه بیه. آ مردک آ کولش بخرسا اِشتن مزرعه تا چو خوینون غذا بدییه. ^{۱۶} آ کوله ناچش دَ که اِشتن تَرنه خوعون غذاییم سیر بکره، اما هیچکه آجو هیچی نِدایی. ^{۱۷} آخر سر آ کوله، سر آگت و بوات: "چمن په کییه نوگره از آچی که گون بُخرند نی، ویشتر دارنده و از بییا و شیریه کورو مَرَم. ^{۱۸} پَس اوپاب بیم و شیم چمن په وِر و آجو وام: 'په، از خدا و اِشته حَق گناهم گرده. ^{۱۹} دِ لیاقت ندارم اَمِن اِشته زا بزونی. چمنییم اِشته نوکره شارین رفتار بگه." ^{۲۰} پَس اَلْبَحَل اوپاب ببه و اِشتن په کییه طرف راه دِگت. اما حلا په گه دَ دور به که چو په آوش بونیت دِلش چُرا بسوجس و بَدوس چو وِر، و آوش گشه ایگت و ماچش بکه. ^{۲۱} کوله بوات: "په، از خدا و اِشته حَق گناهم گرده. دِ لیاقت ندارم اَمِن اِشته زا بزونی." ^{۲۲} اما چو په اِشتن نوکرونش بوات: "بشا! چاکترین خلاو بایرا و آجو دِگرا. انگشوتری چو دَست دِکرا و پای جار چو لنگون دِکرا. ^{۲۳} چاکه گولگی بایرا و سر ایپرا تا بخروم و جشن بیگروم. ^{۲۴} چون چمن ام کوله مرده به و زنده ببه؛ ویر آبییه به، پیدا ببه!" پَس جَشَنیشون بگت و شادیشون بگه.

«^{۲۵} اما پيله زا مزرعه دَ به. وختی کییه نزدیک ببه وِشتن و آوازه صَصِش بَشَنوس، ^{۲۶} اِشتن نوکرش وُنگ بکه و چوکود آپرسس: "بییا چه خوره؟»

۲۷ نوگره جواو بدا: "إشته برا آگردسشه و إشته په وختی اوش ساق و سلامت پوینت ای چاگه گولگی سر آبره." ۲۸ پيله زا وختی امش بَشَنوس، عصبانی ببه و کییه دِلَه نِشه. پَس چو په بومه و پيله زاش مِندَت بَکه. ۲۹ اما او اِشتن په جواو پوات: دِدَس چندین ساله که از ای نوگری شارین اِشرا خدمت کرم و هرگز اِشته دستورون دَ سر پیچیم نِگرده. اما ته حتی ای پَرَه وَجَه ای اَمِرِ نِدا تا چمن رِفَقونِیِم جشن بیگیرم. ۳۰ اما هِنَه اِشته ام زا که اِشته همه ی ثروتش فاحشه زَنکون را هَدَرِش دایه آگردسشه، ته اِشته چاکترین گولِگِر چو را سر آبره! ۳۱ چو په اجو پوات: "زا، تَه همیشه چمن وَریش و از هر چه دارم اِشراع. ۳۲ اما هِنَه گون جشن بیگیروم و شادی بَگروم، چون اِشته برا که مرده به، زنده ببه؛ ویر آبییه به، پیدا ببه."»

۱۶

زرنگ خدمتکار

۱ عیسی اِشتن شاگردونش پوات: «ای ثروتمنده مَرَدکی به که ای خدمتکاریش دَ. اجوشون خیر بدا که اِشته خدمتکار اِشته امواله هیچ را اَبَرکَره. ۲ آ ثروتمنده مَرَدک اوش وُنْگ بَگه و اَپرسسشه: "ام لاوه چینه که اِشته پش اَشَنوسِیم؟ اِشته حسابه پس آده دِ نتونی چمن خدمتکار بیی"»

۳ خدمتکار اِشتنِیِم فکر بکه: "چه بَکرم؟ ارباب گوه اَمِن کارِ سر اَبَر بکره. دِ قوَت نِدارم بیل بزنم و گدایی را خجالت گِشَم. ۴ اها بزونیِم گون چه بَگرم که وختی اَمِنشون کار دَ اَبَر کَرِنده کسونی ببینده که اَمِن اِشتن کییه عون راه بدینده." ۵ بَس، اِشتن ارباب قرضارون ای نفر ای نفر وُنْگ بَکه. اولی کود اَپرسسشه: ته چنده چمن ارباب قرضاریش؟ ۶ ا مَرَدکه جواو بدا: "صد خمره زیتون روَعَن." خدمتکار پوات: "بیگی، ام اِشته حساب. بِنش چو عوض بینوس پنجاه خمره! ۷ اُخری دومیه کود اَپرسسشه: "ته چنده قرضاریش؟" جواوش بدا: "صد خروار گنِدم." اجو پوات: "بیگی، ام اِشته حساب. چو عوض بینوس هشتاد خروار!"»

۸ ارباب، ا حَقَه باز خدمتکار، چو زیرنگی خونین، تعریفش بکه، چون بی ایمان مردم اِشتن رابطه عون و کارون دَ خدا شناسه آدمون دَ زرنگ تَرِنده. ۹ دِنیا مال بَدَه راهون را مصرف بی. اما از سَمَا را وام که آجون دِرِست استفاده بَکرا و سَمَا را رِفَقونی جمع بَکرا. اُخری که سَمَا ثروت تموم بی، آخرت دَ کییه ای بدارا.

« ۱۰ کسی که ولگِ کارون را آمین بیی، پيله کارون را آمین بی و اگم آم ولگِ کارون را آمین مبی پيله کارون را آمین نیی. ۱۱ پس اگم شَما دِنیا مالِ را آمین مَبَا کیه که شَما اعتماد بَگرِه و حقیقیه ماله شَما دس بیدی ۱۲ و اگم مردم ماله آمین مَبَا، کیه که شما ماله شَما بیدی؟ ۱۳ هیچ نوگری نتونه دِ اربابه را خِدْمَت بَگرِه، چون یا ایوییم بَد بی و آ ایو محبت گرِه یا ایو دل بَنده و آ ایو اهمیت نِدی. شَما نِتونو هم خدا بَنده ببا و هم پوله بَنده.»

شریعت و خداپاتشاهی

۱۴ قَرِیسی فِرَقَه علما چون پولییم خش پنده وختی آم لاوشون بشنوس، عیسی شون مسخره بَکِه. ۱۵ عیسی آجون بوات: «شَما کسونی اسیو که اِشتن مردمه وَر صالح نشون دیبا اما خدا شَما دِل دَ خبر داره. آ چی ای که مردم نظر با ارزشه خدا نظر هیچ نی.»

۱۶ تا یحیی تعمید دهنده زمون، تورات و پیغمبرون نیویشته شَما راهنما بَنده. چو پیش خدا پاتشاهی خَبر اعلام ببه و مردم هَمُن گوسن زورییم چو دِل بَشنده. ۱۷ اما آسمون و زمین از بین شیین آسونتره تا آم که ای نقطه تورات دَ کم بیی. ۱۸ «هر که اِشتن زنگ طلاق بدی و عَلایده زَنگییم پیوند بکره زناش گرده، و هر مردکی که آ طلاق ایگتِه زَنگییم پیوند بکره زناش گرده.»

ارباب و ایلعازر

۱۹ عیسی بوات: «ای ثرتمنده مردکی به که چاکه خلاو و گرون خلاو دکردهشی و هر روز پر خوش گذرانیش گردی. ۲۰ چو کیه بره پیش ای فقیره گدایی به که چو نوم ایلعازر به و چو جان هَمَه زخمی به. ۲۱ ایلعازر ناچش دَ که آ ثرتمنده مردک سِفَره پسمانده غذاییم اِشتن ترنه سیر بکره. حتی سِبه نی اومینده و ایلعازر زخمشون آلیشتینده. ۲۲ ای روز آ گدا بَمَه و فرشته بومندِ آجو ابراهیم پیغمبره ور بیرنده. آ ثروتمنده مردک بَمَه و اوшон بَخشارد. ۲۳ آ که مَرْدَعون دِنیا دَ عذاب گِشْتی دور دَ ابراهیم پیغمبرش بوینت که ایلعازرنی چو وَر وَنْدَرَدَ به. ۲۴ پس جیکیلش بَکِه و بوات: «ای چمن په ابراهیم، اَمِن رحم بَکِه. ایلعازره بَخرس با تا اِشتن آنگشته توکه آجو بزنه و چمن زونه تر بکره چون از آم آتسه دَل عذاب گِشَم.» ۲۵ اما ابراهیم آجو بوات: «زأ، ویر بایر آ لَحْظَه که زنده بیش هر چه چاکه چی به اِشرا به، و بد چیه همه ایلعازر را بَنده. آو بیبا آسایش دَ اسه و ته عذاب گِشی. ۲۶ جز آم ای پيله دره ای چما میون جداییش دِراینته. آوه

که بیباک است و گوند باینده شما ور، نتوننده، او که بر اسنده نتوننده باینده چما ور. «^{۲۷} آ ثروتمنده مردک بوات: «ای ابراهیم پیغمبر، ای چمن په، آته مندت گرم که ایلعازره بخرسی چمن په کیه،^{۲۸} چون از پنج برا دارم. آجون خبردار بگره، مبادا اون باینده ام عذاب یقا.»^{۲۹} اما ابراهیم بوات: «اون موسی و پیغمبرون دارنده، چون لاوعون گوش کرده.»^{۳۰} آ ثروتمنده مردک جو او بدا: «نه، ای ابراهیم ای چما په، اگم کسی که مرده بیشی چون ور، توبه کرده.»^{۳۱} ابراهیم بوات: «اگم موسی و پیغمبرون لاوعون گوش مکرنده، حتی اگم کسی مردن پش، زنده بی، اون قانع نبینده.»»

گناهه وسوسه بیین

^۱ عیسی اِشْتَن شاگردونش بوات: «وسوسه د نیبی دوشتن، اما وای به حال آ کسی که وسوسه باعث بیبی.^۲ چورا چاکتره که ای پيله آسیا سگی اِشْتَن گردنه دبنده و اِشْتَن دریا تَن فر بیدی، تا ام که باعث بیبی ای نفر از ام ویلگین گناه بکره.^۳ پس اِشْتَن ویراجون ببا. اگم اِشْتَه برا، اِشْتَه حق گناه بکره، آجو تویخ بکه، اگم توبش بکه، آجو ببخش.^۴ اگم ای روز هف را اِشْتَه حق گناه بکره و هر دَفَه با اِشْتَه ور و بوا «توبم بگه» ته گون آجو ببخشی.»

^۵ حواریون، عیسی خداوندشون بوات: «چما ایمان پر آکه!»^۶ عیسی خداوند بوات: «اگم شما ای ویلگ خردل دانه قدر ایمان بدارا، تونو ام توته داره بوا یا که ریشه ییم آبر با و دریا دل کاشته بی و آ دازه شما دستوره اطاعت کره.^۷ شما میون، کیه که چو نوکر شخم زنی و گوسپند چارنیه را صحرا د آگرده، آجو بوا: بوره سفره سر پِش و بخه؟^۸ مگم نوایا: «اول چمن شوم رچ بکه و چمن پذیرایی بگه تا بخرم و آخرم، آخری ته بخه و آخه»؟^۹ مگم او چمه خونین که چو نوکر چو فرمانش انجام دعه چو کود تشکر کره؟^{۱۰} همنه نی وختی شما آ چی ای که شماشون فرمان دعه انجامرون بدا، بوا یا: «اما نوکرونی بیش نیوم فقط چما وظیفه مون انجام دعه.»»

^{۱۱} عیسی همنه که شی ای اورشلیم، جلیل و سامره ناحیه مرز د رد آبیی.
^{۱۲} وختی ای دهی آرسس، پر، د جذامی اوشون بوینت. اون دور وندر د بنده^{۱۳} و بلند صصییم بواتشون: «ای عیسی، ای استاد، آجا رحم بگه.»^{۱۴} وختی عیسی آجونش بوینت بوات: «بشا و اِشْتَن کاهنون نشون بدییا.» وختی اون

شَیْنِدِه چُون جَزَام چَاک بَبِه. ^{۱۵} ای نَفَر از جُذَامیون وَخْتی بَبِوینْتِشَه کِه شَفَاش گتِه هَمَنه کِه بَلِنْدِه صَصِیْمِ خدَاش شُکَر کَرْدی آگَر دَسْشَه عِیسی وَر ^{۱۶} عِیسی پَا دَگَت وَ چُو کُودَ تَشکَر بَگَه. آ جُذَامی سَامری اِهالی بَه. ^{۱۷} عِیسی بَوَات: «مَگَم آ دَه نَفَر هُمُن پَاک نَبِنْدِه؟ پَس آنَه نَفَر کَارِنْدِه؟» ^{۱۸} مَگَم جَز آم غَرِیْبَه کِسی نَبِه آگَر دِه وَ خدَا شُکَر بَگَرِه؟» ^{۱۹} پَس عِیسی آ مَرْدکَش بَوَات: «اَوپَاب بَبِه وَ بَیْشَه اِشْتَه اِیْمَان اِش شَفَا دَاعَه.»

خدا پاتشاهی اومیین

^{۲۰} ای روز بعضی از فریسی فرقه علما عیسی کوْدَ آپرسسندِه: «خدا پاتشاهی کی آ؟» عیسی جَوَاو بَدَا: «خدا پاتشاهی جوری نا که شَما بتونو وینتین ^{۲۱} و کسی نِوا که بیبا اسه یا پراسه چون خدا پاتشاهی شَما میونه.» ^{۲۲} اُخْری اِشْتَن شَاگَرْدونَش بَوَات: «زَمُونی آرسَه کِه نَاجَه دارا حتی ای روز را انسانه زا بوینا و نیوینا. ^{۲۳} مردم شَماهون وانِدِه: آو بیبا اسه یا آو پراسه. شَما چون پش مشا. ^{۲۴} چون همنه که برق ای لحظه زنه آسمان ام سر تا آ سره روشون کره، انسانه زا نی آ روز که گون با همنه بی. ^{۲۵} اما آو اول گون پر دردون تاو بایره و ام نسله مردم آجو رد کزنده. ^{۲۶} انسان زا زَمون نوح پیغمبر زَمون شارین بی. ^{۲۷} مردم خوردشون و آخردشون و زنشون بردی و شوشون کردی تا آ روزی که نوح کشتی دِلَ بَیْشَه. اُخْری سیل بومه و هَمْدِش نابود بکه. ^{۲۸} هَمَنَه نی لوط زَمون شارین بی. مردم خوردشون و آخردشون خریشون و خوروتشون و کاشتشونی، کییه شون رچ کردی. ^{۲۹} اما آ روزی که لوط سدوم شهر آبر بومه، آتش و گوگرد آسمان دَ بوارس و همه ش نابود بکه. ^{۳۰} روزی که انسان زا ظهور بکره آ روزون شارین بی. ^{۳۱} آ روزون کسی که اِشْتَن کییه بُن سر اسه و چو آسای کییه دِلَ، چون اوگتته را ما اشنیو. کسیمی که مزرعه دَ اسه اومگرده کیه. ^{۳۲} ویر بایرو لوط زَنگی سر چه بلای بومه! ^{۳۳} هر که اِشْتَن جانِه نجات داینه را تقلا کره، آجو از دست دی اما هر که اِشْتَن جان فدا بکره، آجو نجات دی. ^{۳۴} هَمَنَه بزونو آ شو دِ نفری که ای یقا خُتِنْدِه، ایو بَرِنْدِه و آ ایو مونه. ^{۳۵} دِ زَنگی که هندیکریم گندم دَسَه آسیا کزنده، ایو بَرِنْدِه و آ ایو مونه. ^{۳۶} دِ مَرْدکی که هندیکریم مزرعه دَ کار کزنده ایو بَرِنْدِه و آ ایو مونه. ^{۳۷} شَاگَرْدِ عِیسی کوْدَ آپرسسندِه: «آکا بَرِنْدِه، ای عیسی خداوند؟» عیسی بَوَات: «هر یقا که لاشه ای بیبی، لاشخوره پر جمع بینده!»

سَمَجِه بِيوَه زَنَك مَثَل

عِيسَى اِشْتَن شَاگَرْدُونِ رَا اِي مَثَلِيش بَايِرِد تَا نَشُون بِيَدِي كِه اَوْن گُون هَمِيْشَه دِعا بَكْرِنْدَه وَ هَرگَز دَلَسَرْد مَبِيْنْدَه. ^۲ اِپْس بَوَات: «اِي شَهْرِيْيَه اِي قَاضِي اِي بَه كِه نَه خُدا كُوْدَ تَرَسْتِي، نَه خَلْق كُوْدَ. ^۳ اَشْهَرَه دَ اِي بِيوَه زَنَكِي بَه كِه دَاعِمًا چَو وَر اَوَمِي وَ چَو كُوْدَ بَگُوس چَو حَقَه چَو دَشْمَن كُوْدَ اِيگِيْرَه. ^۴ قَاضِي اِي مَدَت اَوِش مَحَل نِكِه. اَمَا اَخْر اِشْتَنَش بَوَا: "هَر چَنْد كِه اَز خُدا كُوْدَ نِيْتَرَسْم وَ مَرْدَمَه اَهْمِيْتِي نِدِيْم، ^۵ اَمَّا چُون اَم بِيوَه زَنَك اَمِن اَچْكَسَه وَ وِل نَكْرِيْيَه، چَو حَقَه اِيگِيْرِم، تَا اَم شَيْن اَوَمِيْنِيْم اَمِن دَلُو مَكْرَه» ^۶ اَخْرِي عِيسَى خُداوَنْد بَوَات: «بَشَنُوَسِيُو كِه اَم بِي اَنْصَافَه قَاضِي چَه بَوَا ^۷ مَكْم خُدا اِشْتَن بَرگَزِيْدَعُون كِه شُو وَ رُوْز چَو دَرگَاَه دِعا گَرْنْدَه، چُون دَاد نَرَسَه؟ مَكْم چُون كَمَك پِش اَجَايْنَه؟ ^۸ شَمَارَا وَا م اَم زُوْدِيُون چُون دَاد اَرَسَه. اَمَّا اَزْمُون كِه اَنْسَان زَا آ، زَمِيْن سَر اِيْمَانِي پِيْدَا كَرَه؟

فَرِيْسِي وَ بَاجْگِيْر مَثَل

^۹ اَخْرِي اَكْسُونِي رَا، كِه اِشْتَن صَالِح بِيَيْنِ خُونِيْن خَاطِرْشُون جَمْع بَه وَ عِلَايْدَه كَسُون تَحْقِيْرِيْم دِدِشْتِيْنْدَه، اَم مَثَلْش بَايِرِد: ^{۱۰} «دِ نَفْر بَشْنَد مَعْبَد، عِبَادَت بَكْرِنْدَه، اِيُو فَرِيْسِي فَرْقَه عِلْمَا، اَ اِيُو بَاجْگِيْر بَه. ^{۱۱} فَرِيْسِيَه وَنَدَرْد وَ اِشْتَنْتِيْم هِمْنِش دِعا بَكِه وَ بَوَات: "اِي خُدا، اَتَه شَكْر كَرِيْم كِه اَز مَرْدَمُونِي شَارِيْن نِيْم كِه زُوْرِيْم پُول بَكِيْرِم وَ ظَالْم وَ زَنَاكَار بِيِيْم، حَتِي اَم بَاجْگِيْر شَارِيْن نِيْم. ^{۱۲} هَفْتَه دَ دِ رَا رُوْزَه گِيْرِم وَ هَر چِي كِه بَه دَسْت اِيْرِم چُو دَه يَكِه اَدِيْم فَقِيْرُون." ^{۱۳} اَمَّا اَ بَاجْگِيْر دُوْر وَنَدَرْد وَ حَتِي نِگُوْسِشَه اِشْتَن چَشْمِيْم اَسْمَانَه دِدِسَه بَلَكْم اِشْتَن سِيْنِش اِيكُوْعِيْسِي وَ وَاْتَشِي: خُدايَا اَمِنِ گَنَاهَكَار رَحْم بَكِه." ^{۱۴} شَمَا رَا وَا م كِه اَم فَرِيْسِي عَوْض، اَ بَاجْگِيْر بَخْشِسَه بَبَه، وَ بَشَه اِشْتَن كِيِيَه. چُون هَر كِه اِشْتَن پِيْلَه بَزَوْنَه، خُوَار بِي وَ هَر كِه اِشْتَن فَرُوْتَن بَكْرَه، سَر بِلَنْد بِي.»

عِيسَى وَ خُوْرْدْگُون

^{۱۵} مَرْدَم حَتِي اِشْتَن كُوْرپَه خُوْرْدْگِي عِيسَى وَر بَايِرْدِشُون تَا چُون سَر دَس اَوْنِيَه. شَاگَرْدَه وَخْتِي اَمَشُون بُوِيْنَت مَرْدَم رَا غَبِيْضْشُون بَكِه. ^{۱۶} اَمَا عِيسَى، خُوْرْدْگُونِش اِشْتَن وَر وَنْگ بَكِه وَ بَوَات: «بَارَز خُرْدُوْخِيْل چِمَن وَر بَايْنْدَه، چُون پِيْش مَكِيْرَا،

چون خدا پاتشاهی کسونی را بی که ام خردگون شارین ببینده. ^{۱۷} حقیقتا شمارا وام هر که خدا پاتشاهی خردگی شارین قبول مکره، هرگز چو دل نیشی.»

ثروتمند رئیس

^{۱۸} ای نفر آ یهودیان رئیس، عیسی کوډ آپرسس: «ای چاک استاد، از چه بکرم تا ابدیه زندگیه وارث ببیم؟» ^{۱۹} عیسی چو کوډ آپرسس: «چرا امین چاک وای هیچکس جز خدا چاک نی. ^{۲۰} احکامه زونی: زنا مکه، قتل مکه، دزی مکه، دوروعیه شهادت مده، اشته په و ما احترام بنا.» ^{۲۱} آ مردک جو او بدا: «خوردگییم تا الان همه ی ام کارم انجام داعه.» ^{۲۲} عیسی وختی امش بشنوس، بوات: «هلا ای چی کم داری؛ هر چه داری بخروش و چو پوله فقیرون میون ببخش، که آسمان د گنج بداری. اُخری بوره و چمن پیروی بگه.» ^{۲۳} اما آ مردک وختی امش بشنوس، پر ناراحت ببه، چون پر ثروتش د. ^{۲۴} عیسی آجو ددشت و بوات: «چه سخت اسه که ای ثروتمندی بتونه خدا پاتشاهی دلّه بیشی! ^{۲۵} شتر رد آبین دَرزَنه سولاخه د آسون تره تا ای ثروتمنده آدمی بتونه خدا پاتشاهی دل بیشی.»

^{۲۶} آوه که امشون بشنوس، آپرسشون: «پس که تونه نجات پیدا بکره؟» ^{۲۷} عیسی بوات: «آ چه که انسانه را غیر ممکنه، خدا را ممکنه.» ^{۲۸} پطرس بوات: «دِس اما چما کییه و زندگیمون ول کرده، تا اِشت کوډ پیروی بکروم.» ^{۲۹} عیسی آجون بوات: «حقیقتا، شمارا وام کسی نی که اِشتن کییه یا زنگ یا برارون یا اِشتن په و ما یا خوردگون خدا پاتشاهی خونین ترک بکره، ^{۳۰} و هم دنیا د چندين برابر به دس مايره و آ دنیا زندگی ابدی نی چو را مبی.»

عیسی سومین پیشگویی درباره اِشتن مردن

^{۳۱} اُخری عیسی اِشتن دوزنده شاگردش وُنگ بگه و آجون بوات: اورشلیمه طرف شام. بر هر چه که انسان زا درباره پیغمبره نیویشتشونه، اتفاق دگنه. ^{۳۲} چون آجو غیر یهودیون تسلیم گرنده و مسخره کرنده و آجو بی حرمتی کرنده و چو سر لَش آو ایکرنده. ^{۳۳} چو پَش که اجوشون شلاق بزه آجو کوشنده اما آو سومین روز زنده بی.» ^{۳۴} اما چو شاگرده هیچی شون درک نکه. چو لاوعون معنی چون را مخفی به نزونشون که عیسی درباره چه لاوع کره.

کور گدایی شفا

۳۵ وختی اریحا شهره نزدیکی آرسسندہ، کور مردکی راه کنار نشته به و گدایش کردی. ۳۶ همنه که آگدا مردم صص که امکان د رد آیینده بشنوسشه آپرسس: «بیا چه خوره؟» ۳۷ اون بواتند: «عیسای ناصری کورو رد پی.» ۳۸ او چیکيله کردنیم بوات: «ای عیسی، ای داوود پاتشاه زا، امین رحم بگه!» ۳۹ کسانی که جماعت پیش شینده چو را غیضشون بگه و بواتشون صصیر ایبر. اما او ویشتر چیکيله کردی که: «ای داوود پاتشاه زا، امین رحم بگه!» ۴۰ اُخری عیسی وندرد و دستورش بدا ا مردکه چو ور بایرنده. وختی پیش بومه، عیسی چو کود آپرسس: ۴۱ «چه گوی اِشرا بکرم؟» ا کوره مردک بوات: «ای آقا، گوم بوینم.» ۴۲ عیسی اجو بوات: «اِشته چشمه ویننده! اِشته ایمان ایش شفا داعه.» ۴۳ هه لحظه ا کوره مردک چشم بتونیش بوینه و آجوره که خداهش شکر کردی عیسی پش راه دگت. وختی مردم امشون بوینت همن خداهشون شکر بگه.

۱۹

زگای باجگیر

۱ عیسی بشه اریحا و شهر میون د رد آیی. ۲ بر ثروتمندی به، چو نوم زگا به، که باجگیرون رئیس به. ۳ زگا گوستی بوینه عیسی کیه، اما جماعت پر بینه خونین و چو کوتاه بین قید خونین نتونستی. ۴ چمه خونین، بدوس و چناره داریه د اروازه بشه تا عیسی بوینه. چون عیسی آ راه د رد آیی. ۵ وختی عیسی پر آرسس، دار سرش ددشت و بوات: «زگا، زوبن بوره اشنیو چون گوم هارو اشته کییه وندرم.» ۶ زگا ابلح اشنیو بومه و شادییم عیسیش ببه اِشتن کیه. ۷ مردم وختی امشون بوینت همن غرغرشون بکه و بواتند: «ای گناهکاری کیه میهمونی شیاسه.» ۸ اما زگا آپاپ بیه و عیسی خداوندش بوات: «چمن آقا، چمن نصف اموال فقیرون میون د بَخِشِم، و اگم ناحقییم ای چی گسی کود ایگته بیم چار برابر اجو آگاردنوم.» ۹ عیسی زگاش بوات: «هارو نجات بومه ام کییه چون که ام مردک ابراهیمه پیغمبر خوردگ. ۱۰ چون انسان زا بومه تا ویر آبییه آدمون آلو و نجات بیدی.»

پاتشاه و د خادم مثل

۱۱ هبه موقع که اون ام لاونشون گوش دای، عیسی مثلش بزه. چون اورشلیمه نزدیکی به و مردم فکرشون کردی خدا پاتشاهی هه موقع ظهور کره.

۱۲ پس عیسی بوات: «ای نجیب زاده ای بشه دوره سرزمینی که بر امپراتور
 اِشتن پاتشاهی مقامه ایگیره و آگرده. ۱۳ اما، اول دِ نفر آ اِشتن نوکروئش وُنگ
 بکه و هر کومینش ده طلا سکه ایش آدا و بوات: "تا چمن آگردسنه موقع ام
 پولییم تجارت بکرا." ۱۴ اما آدمی که قرار به چون را حکومت بکره، چو کوڈ
 بیزار بنده؛ اوُن چو پیش قاصدونی ام پیغامییم بخرسا: "اما نُگوم ام شخص چما
 را حُکم رانی بکره." ۱۵ اما آ مردک اِشتن پاتشاهی مقامش ایگته و آگردسنه
 اِشتن ولایت. و اُخری بوات نوکرونی که آجونم سرمایه آدا، وُنگ بکه تا بزونم
 چنده سودشون کرده. ۱۶ اوّلی بومه و بوات: "ای آقا، اِشته سکه، دِ سکه
 سودش دایه." ۱۷ پاتشاه بوات: آفرین، ای چاکه نوکر! چون ام ولگِ کار آمین
 بئیش دِ شهره حکومته اشته دس دیم. ۱۸ دوّمین نفر بومه و بوات: "ای آقا،
 اِشته سکه پنچ سکه سودش آدایه." ۱۹ پس پاتشاه آجو بوات: "پنچ شهره را
 حکمرانی بکه." ۲۰ اُخری آ ایو بومه و بوات: "ای آقا بفرما، ام اِشته سکه! اوم
 ای پارچه ای دل آپیت و نییام بدا. ۲۱ چون اِشت کوڈ ترسسیم، چون سختگیر
 مردکیش. آ چیر که نناعه، اوگوری، و آ چیر که نکاشته، یرنی." ۲۲ پاتشاه آجو
 بوات: "ای بدکاره نوکر، آته، اِشته لاوعونیییم محکوم کرم ته که زونسی از
 سختگیره مردکیم، آچیم که نناعه اوگورم و آچیم که نکاشته یرنم ۲۳ پس چرا
 چمن پولر صرافر اوندا تا چمن آگردسنه موقع آجو چو سودییم ایگیرم"
 ۲۴ اُخری به آوه که بر وندرَد بنده بوات: "سگه چو کوڈ ایگیرا و آدیبا آنوکری
 که ده سکه داره." ۲۵ آجو بواتند: "ای آقا، او که اِشتن ده سکه داره!"
 ۲۶ پاتشاه بوات: "بزونو هر که داره، آجو ویشر آدایه بی؛ اما آ کسی که نداره، آ
 چی ای که داره نی چو کوڈ ایگته بی. ۲۷ و اما چمن آ دشمنون که نگوشون از
 چون پاتشاه بییم بایرو بییا و چمن پیش سر آبرا."»

عیسی اورشلیم وارد بی

۲۸ ام لاوعون پش، عیسی چون پیش اورشلیم طرف راه دگت. ۲۹ وختی بیت
 فاجی و بیت عنیا دِ هونی که کوه زیتون نزدیکی بنده آرسس، دِ نفر از اِشتن
 شاگردش اِشتن پیش بخرسا و بوات: ۳۰ «بشا آ دهی که شما پیش رو اسه وختی
 ده دله بشیو ای خره کره ای بر دِ بسه وینا که تا هاروپین روز هیچکه چو سر
 نیشناسه آجو آکرا و بییا بایرا. ۳۱ اگم کسی شما کوڈ آپرسس: "چه گرو" بوایا:
 "خداوند آجو لازم داره."» ۳۲ پس آ دِ نفرشون که بخرسا، بشنده و همه

چيشون همنه كه عيسى وايش به بويتنده. ^{۳۳} وختي خَرَه گَرشون آگردی، چو صاحابه آپرسس: «چرا خَرَه گره آکرو؟» ^{۳۴} جواوشون بدا: «خداوند اجو لازم داره.» ^{۳۵} پس خر گرشون بايرد عيسى ور و اُخري اِشتن خِلاوشون خَرَه گره سر دراينتنده و عيسى شون چو سر بِنشونجِس. ^{۳۶} و هِمَنه كه عيسى شى آى، مردم، راشون اِشتن خِلاونييم فَرش كَردى. ^{۳۷} وختي عيسى زيتونه كوه سراجيرى نزديك ببه، چو شاگرده هَمُن شادييم معجزوني خونين كه وينتشون به خداشون ستايش كَردى ^{۳۸} و واتشوي: «مُوارك ببي اِپاتشاهي كه خداونده نوم دَ آ! صلح و سلامتي آسمان دَ و جلال عرش برين دَ ببي!» ^{۳۹} چند فَريسى فرقه علما كه جماعته دِل بِنده عيسى شون بوات: «اى استاد، اِشته شاگردون را غيض بگه ساكت ببينده!» ^{۴۰} عيسى جواو بدا: «بزونو اگم اَم ساكت ببينده، ام سگون چيكيله كرنده!» ^{۴۱} عيسى اورشليمه نزديك ببه و وختي اِشهرش دور بويت بَورَمَس ^{۴۲} و بوات: «اى كاش ته، هارو تشخيص دايي كه چه اِشته صلح و سلامتي باعث بي. اَمّا افسوس كه اَم اِشته چشمون دَ آشكار ني. ^{۴۳} روزوني آرسنده كه اِشته دِشمن اِشته حصار پشت سنگر رچ كرنده و آته محاصره كرنده، و هر طرفيه آته فشار دينده؛ ^{۴۴} و آته خاكيم يكسان كرنده، هم ته و هم خوردگوني كه اِشته دلنده. و نارزنده سِگي سِگه سر بمونيه؛ چون اِ وختي كه خدا اِشته كمك را بومه تشخيصر ندا.»

عيسى معبد دل

^{۴۵} اُخري عيسى بشه معبد دِل وَ خِروشَنديش اَبَر بكه، ^{۴۶} و آجونش بوات: «مقدس نيويشته اَن نيويشته بياسه كه چمن كيه، دعا كيه بي اما شَمّا اُورُن دِزون لونه رچ كرده.»

^{۴۷} عيسى هر روز معبد دَ تعليم دايي. سران كاهنان كه معبده علما بِنده و تورات معلمين و قوم يهوده شيخه گوسشون آجو بوكوشنده، ^{۴۸} اَمّا كاري چون دَسَت دَ اَبَر نومي چون مردم هَمّه چو لاوعونيم خُش بِنده.

۲۰

عيسى اختيارون

اى روز كه عيسى معبد دِل وَ ندرده به و مردمش تعليم و بشارت دايي سران كاهنان كه معبده علما بِنده و تورات معلمه يهود شيخون خمناء، بومند چو وَر

۲ و عیسی شون بوات: «آجما بوا کومین حقییم آم کارون کری؟ که آم حق آتش دایه؟» ۳ عیسی جواو بدا: «از شما کود سوالی دارم؛ آمین بوا یا ۴ که یحیی شون بکه، بواتشون: «اگم بوا یوم خدا طرف به، عیسی وا، پس چرا ایمانرون نایرد» ۶ اگم بوا یوم انسان طرف به، مردم همن آینه آجما سگسار کرده، تا بمروم چون اون یقین دارنده که یحیی ای پیغمبری به.» ۷ پس جواوشون بدا: «اما نزونوم که از کاسه.» ۸ عیسی بوات: «از ی شمارا نوم چه حقییم آم کارون گرم.»

شرور باغبانوں مثل

۹ اُخری عیسی آم مٹلش مردم را بزه: «مردکی ای انگوره باغیش رچ بکه آوش چند باغبونش ایجار بدا و اِشتن بشه طولانیه مدتی را سفر. ۱۰ انگوره چینی وقتیه ای نوگریش بخرسا باغبانوں ور تا ایکه از اِشتن انگوره محصول آجو بدینده. اما باغبانوں آوشون بزه و خالیه دسیم بخرساشون. ۱۱ پس انگوره باغ صاحب علایده نوگریش بخرسا اما آوشون نی بزه و بی حرمتیشون بکه و خالیه دسیم بخرساشون. ۱۲ سو مین سفر هنی نوگریش بخرسا اما آوش نی بزشون و زخمیشون بکه و باغ د آبرشون بکه.

۱۳ «اُخری انگوره باغ صاحب بوات: ”چه بکرم؟ چمن عزیز گرامیه زا بخرسم؛ شاید چو حرمت نیا بدارنده.“ ۱۴ اما باغبون وختی چو زاشون بوینت همدیگر بواتشون: ”انگوره باغه وارث آم. بایا آجو بوکوشوم تا چوارث و میراث آجما آرسه.“ ۱۵ پس آکوله شون انگوره باغ د آبرشون بکه، و بکوشتشونه. شما نظر آ انگوره باغه صاحب چونیم چه گره؟ ۱۶ او آ و باغبانوں کوشه، انگوره باغه علایده نفرون دس دی.» مردم وختی امشون بشنوس، بواتشون: «همنه نیی!» ۱۷ اما عیسی چون دیمش ددشت و بوات: «پس مقدسه نیویشته ان ام بخشه معنی چیه؟»

”هه سگی که بنایان آجو ردشون بکه و فرشون بدا

هینه بنا اصلیه سگ پیاسه“؟

۱۸ هر که آسگ سر ایگینه خرد بی، و اگم آسگه کسی سر ایگینه آجو فرچ کره.»

روم امپراطور مالیات داین

۱۹ تورات معلمین و سران کاهنان وختی بزونسشونه ام مثال دربارزه چون وا،

تصمیمشون بگت که هه لحظه عیسی دستگیر بکرنده، اما مردم کوډ ترسینده.

۲۰ پس عیسیاشون نظر د و ای سیری جاسوس چو وِر بخرساشون که اِشتنشون چاک و صادق نشون دایي. تا چو لاوعونییم آجو تله دراینده و عیسی آدینده روم دولت و دادگاه فرمانده دس. ۲۱ پس آ جاسوسه عیسی کوډ آپرسنده: «ای استاد، اما زونوم که ته حقیقته وای و درست تعلیم دی و کسی طرفه نیگیری، بلکه خدا راه، درستیییم تعلیم دی. ۲۲ روم امپراطور مالیات آداین چما را درسته یا نه؟» ۲۳ اما عیسی چون حقیقش بزونس و بوات: ۲۴ «ای سکه ای امین آدیا. چه که نقش و نوم آ سکه سراسه» ۲۵ جواوشون بدا: «روم امپراتور.» عیسی آجون بوات: «پس امپراطوره ماله، امپراطور آدیا و خدا ماله، خدا آدیا!» ۲۶ اون، نتونسنده عیسی مردم پیش چو لاوعونییم تله دراینده، و همنه که چو جواوډ مات بیه بنده، ساکت و ندردنده.

آیا مرده زنده بینده؟

۲۷ آخری ای سری صدوقیان فرقه علما عیسی وِر بومند. صدوقیون مردعون زنده آیینه منکر بنده. ۲۸ عیسی کوډ سؤالی آپرسنده و بواتشون: «استاد، موسی چما را ام فرمانش نیویشته اگم مردکی زنگ بیره ولی بیدون خوردگ بمره، چو برا وظیفه داره آ زنگ بیره تا اشتن پرار را نسلی پی. ۲۹ ای بار هفت برا بنده. اولین برا ای زنگیش ببه و بی اولاد بمه. ۳۰ آخری دویمین برا آ زنگیش ببه ۳۱ آخری سومینی آ زنگیش ببه و همنه هر هف براره بمردنده، بی ام که خوردگی بدارنده. ۳۲ آخر آ زنگ نی بمه. ۳۳ قیامت روز آ زنگ کومین برا زنگ بی؟ چون هر هف برار اوشون برده به.»

۳۴ عیسی جواو بدا: «ام دنیا مردم، زنگ برنده و شو کرنده. ۳۵ اما اوی که لایق ابدیه زندگی اِسنده، نه زنگ برنده، نه شو کرنده ۳۶ و نه مَرنده؛ چون فرشته عون شارین بینده. اون خدا خوردگنده چون مردن پیش زنده بینده. ۳۷ حتی موسی اِشتن کاملا واضح نشون داعه به که مرده زنده بینده چون وختی موسی داستانه تعریف کره که چه طره خدا بوته ای دل که آتش گته به چورا ظاهر ببه. بر که خداونده، ابراهیم خدا و اسحاق خدا و یعقوب خدا وانده. ۳۸ خدا مردعون خدا نی، بلکه زندعون خدا اِسّه؛ چون چو وِر همن زینده.» ۳۹ بعضی تورات معلمین چو جواوډ بواتشون: «ای استاد، چاکر جواو بدا!» ۴۰ و

چو پَش دِ هیچ کس جراث نکه چو کوَد چیزی آپرسه.

مسیح موعود چه که زاعه

٤١ اُخری عیسی آجون بوات: «پس چه طرعه که واندۀ مسیح موعود داوود پاتشاه زاعه؟ ٤٢ چون که داوود پاتشاه زبور کتاب دَ وَا: «خداوند چمن خداوند بوات:

چمن راس طرف بِنش

٤٣ تا وختی که اشته دِشمنون اشته پا بن دِراینم.

٤٤ اگم داوود آجو «خداوند» وَا پس چه طَره او تونه داوود زا بیی؟»

٤٥ وختی که مردم همه گوششون دایِ عیسی اِشتن شاگردونش بوا: «تورات معلومون دَ دوری بکرا، که خَشِنده بَلَنَد اَباییم راه بَشِنده و کوچه و بازارون دَ مردم چون را سلام بکرنده، و عبادتگاهان دَ چاکترین یقا چون را بیی و جشنون دِله مجلسه سَرون وَر بَنشِنده. ٤٧ آوه ای طرف بیوه زَنکون کییه غارت کَرِنده، ای طرف اِشتن تظاهر خونین طولانیه دعا کَرِنده. چمون مجازات پَرسخت بی.»

٢١

فقیر بیوه زنی هدیه

١ عیسی اِشتن دویزه وَرَش دِ دِشت و ثروتمندونیش بونیت که اِشتن هدیه هان معبدۀ خیریه صُندوق دِله دراینده. ٢ چون میون ای بیوه زَنکیش بیونت که فقیر به و دِ ناچیزه مسیه سکه دراینده آ صندوق دِل. ٣ عیسی بوات: «حقیقتا، سَمارا وَا که ام فقیره بیوه زَنک هُمُن دَ ویشتر هدیش بدا. ٤ چون اُون هُمُن اِشتن مال و ملال اضافشون بدا، اما ام زَنک اِشتن خالیه دَسیم هر چیش که زیندیگی را دَرِدشه آداهش.»

معبد ویرانه آبین پیش گوی

٥ چند نفر معبدِ دربارۀ لاوشون گردی که چه طره قَشَنگه سِگ و هدیه عونیم تَزین بیاسه. عیسی بوات: ٦ «ای زُمون آرسه که از اَ چیونیی که بییا وینو، سِگی سِگ سر نِمونه بَلکم همه زیرو رو و ویرانه بی.» ٧ اُون آپرسنده: «ای استاد، کی ام اتفاقه دِگننده و چون نزدیک آبیننه

نشونه چیه؟»^۸ عیسی جواو بدا: «ویراجون ببا که گمراه مبا؛ چون خلیون چمن نومیم آینده و واندہ: "آز او اِسیم" و "موعود زمان آرسسه. چون کود پیروی مکررا.

«^۹ وختی جنگون و آشوبون خوره آشنوا، مترسا. چون اول گون همته بیی، اما چون پش البجل دنیا آخر نرسه.»^{۱۰} اُخری عیسی آجون بوات: «قومی علایده قومی سر و مملکتی علایده مملکت سر جنگ کرده. ^{۱۱} پيله زمین لرزه عون آینده و قحطی و طاعون همه یقا بی و وحشتناکه اتفاقه دگنده و عجیبه نشانه هون آسمان د ظاهر بینده.

«^{۱۲} اما چمون پیش تر، شماهون دستگیر کرده و آزار دینده و عبادتگاهان و زندانان تحویل دینده، و چمن نوم خونین شماهون برنده پاتشاهان و فرمانده هون ور. ^{۱۳} ام شما را فرصتی بی که چمن دربارہ شهادت بدیا. ^{۱۴} آجمه شما گوشه گوشواره بکرا که پیش پیش نگران مبا که اِشتن دفاع کرده را چه بویا. ^{۱۵} چون از اِشتن شماهون همنه قدرت لاوله کردن و حکمت آدیم که شما هیچ دشمنه متوننده شما پیش وندرن یا مخالفت بکرده. ^{۱۶} حتی شما په و ما و شما برارون، و شما قوم خویشان و رفقان، آدینده دشمن دس و بعضی از شما نی کوشنده. ^{۱۷} مردم همه چمن نومه خونین شما کود بیزار بینده. ^{۱۸} اما ای مویی شما سر گم نیی. ^{۱۹} صبر و تاو آیردنییم شما جان نجات دیا.

«^{۲۰} وختی وینا اورشلیم شهر، سپاهیون محاصر ببه، بزونو که چو ویرانه بین نزدیکه. ^{۲۱} اُخری هر که یهودیه منطقه د بی کوههان طرفه دوزه و آوی که شهر اِسندہ شهر د ابر بیشی، و آوی که دشت و صحراعه اِسندہ، ماینده شهر دل. ^{۲۲} چون آ روزون، مکافات روزنده تا مقدسه نیویشته همن اتفاق دگنده. ^{۲۳} وای به حال زَنکونی که آ روزون آورنده و خوردگ شت دینده! چون پيله مصیبتی ام زمین را اتفاق دگنه و ام قوم غضب الهی گرفتار بینده. ^{۲۴} اون قمه دم دگنده و همه ی قومون میون، آجون اسیر بینہ را برنده، و اورشلیم شهر غیریهودیان لنگون بن فرچ بی.

«^{۲۵} آوتاو و ماه و ستاره هون د نشانه هونی ظاهر بی. زمین سر، قومه، دریا جوش و خروش د آشفته و پریشان بینده. ^{۲۶} مردم آچی خونین که دنیا سر آ، بیهوش بینده چون که آقوتونی که آسمانیش محکم نییا دردشه لرزنده. ^{۲۷} اُخری انسان زا، وینو که قدرت و جلالیم، ای آبری سر آ. ^{۲۸} وختی ام اتفاقه شروع بینده، دیک وندُر و شما سر اروازه بیگیرا، چون شما نجات نزدیکه!»

۲۹ عیسی آم مثلش چون را یزه: «انجیره دار و علایده دارون دِیسو. ۳۰ وختی لیو آدینده، تونو بوینا و بزونو که تاوسون نزدیک ببه. ۳۱ همنه نی هه وختی که ام اتفاقه دگننده، بزونو خدا پاتشاهی نزدیک بیاسه. ۳۲ حقیقتا، شمارا وام تا تموم ام اتفاق دگننده، ام نسل از بین نیسی. ۳۳ آسمان و زمین از بین شینده، اما چمن لاوعون هرگز از بین نشینده.

۳۴ «ویراجون ببا، شما ترنه، زیاد خری و مستی و دنیا خیالونیم سنگین مبینده، چون آ روز تله شارین ای دقه آرسه. ۳۵ چون ام بلا همه ی مردم سراسر دنیا سر آ. ۳۶ پس همیشه ویراجون ببا و دعا پگراه تا از همه ی ام چیون که ام زودیون اتفاق دگننده بتونو دوشتن، و انسان زا، پیش وندُر.»

۳۷ عیسی هر روز معبد د تعلیم دای و هر شو شهر د ابر شی آی و زیتون کوه سر شی آی و شوش روز کردی. ۳۸ و صبح تولو مردم عیسی لاوعون آشنوسنه را، معبد د جمع آیینده.

۲۲

یهودا خیانت

۱ بی خمیر مایه فطیر عید که آجو پسخ عید وانده نزدیک آبی، ۲ و سران کاهنان که معبده علما بنده و تورات معلمین ای راهی پش گردسینده که چه طره عیسی بوکوشنده، چون مردم کو د ترسینده. ۳ آخری شیطان بشه یهودای اسخریوطی جلد که ای نفر از عیسی دونزه شاگرد به. ۴ یهودا بشه سران کاهنان و معبده نیگهبانان فرماندهان ور و چونیم لاوش بگه که چه طره عیسی چون دس تحویل بیدی. ۵ اون شاد بنده و قرارشون بنا که آجو پولی آدینده. ۶ یهودا نی راضی ببه و ای فرصتی پش گردسی تا دور از مردمون چشم، عیسی چون تسلیم بگه.

آخرین شوم شاگردان خمن

۷ فطیر عید روز که گوسن پسخ عیده وره قریونی بگرنده، آرسس. ۸ عیسی، پطرُس و یوحناش بخرسا و آجونش بوات: «بشا و پسخ عید شوم چما را تهیه بوینا تا بخرام.» ۹ اون آپرسسند: «گوی کا تهیه بوینوم؟» ۱۰ عیسی جواو بدا: «وختی که شهر دله شا ای مردکی وینا که آ و کوزه ای داره. چو پش بشا آ کییه ای که آو چو دله شی ۱۱ و آ کییه صاحابه بوایو: «چما استاد واتشه: «میهمون

خانه کاره تا پَسَخِ عیدِ شومِ چمنِ شاگردانییم پر بُخَرَم؟»^{۱۲} او پلندَ بالا خانه ای شَماهون نشون دی که همه ی وسایله داره. پر چمننا شوم را تهیه بوینا.^{۱۳} اون پِشنده و همه چیشون همنه که عیسی آجون واتش به، بوینتنده و پَسَخِ عید را تهیه شون بوینت.

^{۱۴} اوختی که شوم وقت آرسس، عیسی سِفره سَر پِشت و حواریون چو خمننا پِشَتِنده.^{۱۵} عیسی آجون بوات: «خِلیمِ گوسِی چمنِ عذاب ویتنه پیش ام پَسَخِ شوم شَما خمننا بُخَرَم.^{۱۶} چون شَمارا وام که دِ ام پَسَخِ عیده شوم دَ نُخَرِم تا آزمون که خدا پاتشاهیه دَ انجام بیی.»^{۱۷} اُخْری ای قَدارش اوگت و شکرش بَگه و بوات: «اچِم بَگیرا و اِشتن میون پِبخشا.^{۱۸} چون شَمارا وام که، تا خدا پاتشاهی مَرِسِه از دِ ام انگور دار دَ میوه نُخَرِم.»^{۱۹} ای نانش اوگت و شکرش بَگه و پارش بَگه و آجونش بدا و بوات: «ام چمن بدنه که شَما خونین فدا بی؛ ام کاره چمن ویر آیردنه را انجام بدیا.»^{۲۰} عیسی شوم پِش ای قداره ایش اوگت و بوات: «ام قداره، خدا تازه عهد نشونه اِسِه، که چمن خون ییم مهر بی، خونی که شَما نجات را ایی.^{۲۱} اما بزونو آ گسی که امِن خیانت کره، چمن خمننا سِفره سر نِشته.^{۲۲} انسان زا، همنه که چو را مقدر اِسِه، شی، اما وای بر آ کسی که آجو دشمنه تسلیم کره.»^{۲۳} اُخْری چو شاگرد هندیگر دَ آپرسنده که کومین از اوه عیسی خیانت کره.

^{۲۴} شاگرده هندیگرییم بَحْثیشون بکه که چون میون کومین هُمَن دَ پيله تره. عیسی آجون بوات: «علایده قومه پاتشاهون، مردمه را اربابتی کونده؛ و اوی که چون حکم کمتره هنی آجو "ولی نعمت" وانیده.^{۲۶} اما شَما همنه مبا. پيله ترین شَما میون گون وِلگ ترینون شارین بیی و ارباب گون نوکری شارین بیی.^{۲۷} کومین پيله تره، آ کسی که سِفره سَر بنشه یا آ کسی که خِدْمَت بکره؟ مگم آ کسی که سِفره سَر نِشته پيله تر نی؟ اما آز شَما میون خادم شارین اِسَم.

«^{۲۸} شَما کسانِی اسیو که چمن امتحان و سختیون دل چمن خمننا اسیو.^{۲۹} پس همنه که چمن په پاتشاهیه حقش امِن آدایه، آز شَما آدیم^{۳۰} تا شَما چمن پاتشاهیه چمن سِفره سَر چمن خمننا بُخرا و آخرا و تختون سَر پِش و خدا قومه دونزده قبيله را داوری بگره.

«^{۳۱} ای شَمعون، ای شَمعون، دِ دِس شیطون گوسِی شَماهون، گندم شارین که چو پوش دَ جدا آکره، جدا بکره.^{۳۲} اما از اِشرا دِعام بکه تا اِشته ایمان از بین مشی. و وختی که تو بر بکه، اِشته برارون ایمان قوت بیدی.»^{۳۳} او چو جواو

بوات: «ای آقا، از حاضر هم اشته خمننا زندان بیشیم و هم اشته خمننا بمرم.»^{۳۴} عیسی جو او بدا: «ای پطرس، اته وام که هارو پیش از ام که سوکوله بخونیه، امن سه را هاشا گری و وای امن اونزونی.»^{۳۵} اُخری چون کود آپرسس: «آزمون که شماهون بدون پول کیسه و کوله بار و پای جار بخرسامه، چیزی را محتاج بیوی؟» شاگرد جو او شون بدا: «نه، هیچی.»^{۳۶} پس اجونش بوات: «هینه هر که کیسه یا کوله بار داره، آجو اوگوره و اگم قمه نداره، اشتهن خلایو بخروشه و ای قمه ای بخره.»^{۳۷} چون ام مقدسه نیویشته عون نویشته گون چمننا اتفاق دگنه: «او جنایتکارون دسته حساب ببه.» آها، آچیونی که چمن درباره نویشته بیاسه، اتفاق دگنده.»^{۳۸} شاگرد بواتند: «ای خداوند، دس اما بیبا د قمه داروم.» عیسی اجون بوات: «وسه!»

دوعا زینون کوه سر

^{۳۹} اُخری عیسی بومه و همیشه شارین بشه زیتون کوه طرف و چو شاگردیه چو پیش بشنده.^{۴۰} وختی آرسنده بر عیسی اجون بوات: «دعا بگراه تا امتحانون دله دمگنا.»^{۴۱} اُخری عیسی ایکه چون کودو دور ببه و زانوش بزه و همینش دعا بگه:^{۴۲} «ای په، اگم اشته خواسته عه، ام قداره چمن دور بگه؛ اما نه چمن خواسته د بلکم اشته خواسته د بیی.»^{۴۳} اُخری ای فرشته ای آسمون د چو را ظاهر آبه و اوش قوت بدا.^{۴۴} پس چون پيله عذابیه، جدییتمیم دعاش بگه، و چو عرق، خونه تله شارین زمین سر تلیش کردی.^{۴۵} وختی چو دعا تموم آبه عیسی آپاپ ببه و شاگردون ور آگردس، بیونیتشه که اون ختند.^{۴۶} اجونش بوات: «چرا خوئیو؟ اوپاب ببا و دعا بگراه تا امتحان دل دمگنا.»

عیسی گیريفتار بین

^{۴۷} عیسی حلا لاوش کردی که دسته ای راه د آرسنده. یهودا، ای نفر از آ دوزده شاگرده، اجونش هدایت کردی. او عیسی نزدیکی بومه تا آجو ماچ بکره،^{۴۸} اما عیسی آجو بوات: «ای یهودا، انسان زا، ای ماچیتم تسلیم کری؟»^{۴۹} وختی عیسی پیروان بزونسنده چه اتفاقی دگنه بواتشون: «ای آقا، اما چما قمه عون آبر آروم»^{۵۰} و ای نفر از چو شاگرد معبده پيله کاهن نوکرش قمه اییم بزه و چو راسه گوشه ایرشه.^{۵۱} اما عیسی بوات: «ام کاره مکر!» و آ مردکه گوشش دس اونا و چو گوشش شفا بدا.^{۵۲} اُخری عیسی، سران کاهنون و معبده نگهبانون فرماندارون و شیخانی که چو دستگیرین را اومییه بنده بوات:

«مگم از راهزمنم که چماق و قمه اییم ییم چمن پش آيو^{۵۳} هر روز معبد د شما
خمنایم، و آمرون دس نزه. اما هینه شما وخته و تاریکی قوت وخته.»

پطرس هاشا

^{۵۴}اخری اوشون بگت و معبده پيله کاهن کييه ببردشونه. پطرس دور د چو
پش شی آی. ^{۵۵}آ کييه حياط وسط ای آتشیس آگت و جماعتی آتش دویر
نیشته بنده. پطرس چون ور بنشت. ^{۵۶}ای کنیزی پطرسش آتش روشنایی د
هاشاش بکه و پوات: «ای زنگ آجو اونزونم.» ^{۵۸}کمکی بعد علایده نفری بومه
و پوات: «ته ای نفر از چون اسیش.» اما پطرس جواو بدا: «ای مردک، از
چون خمنایم.» ^{۵۹}ای ساعت بگذشت و علایده نفری بومه و تأکید ییم
پوات: «یقین دارم ام مردک چو خمنایم، چون جلیلی به.» ^{۶۰}اما پطرس جواو
بدا: «ای مردک، از نزونم چه وای.» پطرس لاوش کردی که سوکوله
بخونتشه. ^{۶۱}اخری عیسی خداوند آگردسش و پطرسش ددشت و پطرس چو
لاوش ویر بایرد که واتش به: «هارو پیش از ام که سوکوله بخونیه، ته سه را
آمن هاشا کری.» ^{۶۲}پطرس آبر بشه و زار زار بورمس.

عیسی مسخره بین

^{۶۳}آونی که عیسی شون دویره کرده به، اوشون پزه و مسخره شون بگه. ^{۶۴}چو
چشم شون دبست و پواتشون: غیب د بوا بیونوم که آته زنه» ^{۶۵}و اوشون پر
علایده دشنامونشون بدا.

عیسی محاکمه شورای یهود پیش

^{۶۶}وختی روز به، یهودیان قومه شیخون، یانی سران کاهنان و تورات معلمین،
جلسه شون تشکیل بدا و عیسی شون بایرد چون ور. ^{۶۷}پواتشون: «آجما بوا ته
مسیح موعود اسیش.» عیسی جواو بدا: «آگم بوام چمن لاوع باور نکرا، ^{۶۸}و
آگم شما کود آپرسم، چمن جواو ندیا. ^{۶۹}اما چمه پش، انسان زا وینا که خدا
راسه دسه قوت نیسه.» ^{۷۰}همن پواتشون: «پس ته خدا زایش؟» عیسی جواو
بدا: «شما بواتیو که از اسیم.» ^{۷۱}پس اون پواتشون: «د شاهد چرا اسنده؟ اما
چو گر د بشنوسیم.»

محاکمه پیلاتس و هیروдіس پیش

اُخری شورا هَمُن اوپاب ببنده و عیسی شون ببه پیلاتس فرمانده وَر^۲ و چو کوَد شکایتشون بکه و بواتشون: «ام مردکمون بوینت که چما قومه گمراه کره و اَجما وا که امپراتور مالیات مَدیا و ادعا کره که مسیح موعود یعنی پاتشاه اسه.»^۳ پس پیلاتس عیسی کوَد آپرسس: «مگم ته یهودیان پاتشاهیش؟» عیسی چو جواو بوات: «ته هِمَنه وای!»^۴ پس پیلاتس سران کاهنان که معبده علما ببنده و جماعتش اعلام بگه که: «هیچ تقصیری ام مردک محکوم کردن را نوبینتمه.»^۵ اما اُون اصرار ییم بواتشون: «عیسی ام سر تا ا سر یهودیه مردمش اِشتن تعلیمونیم تحریک کره تا آشوب بکرنده. جلیل د شروش کرده و هِنه بیبا آرساسه.»

^۱ وختی پیلاتس امش بشتوس، گوسشه بزونه مگم عیسی جلیلی اسه.^۷ وختی بزونسشه که هیروдіس ا ناحیه حکم کره، عیسیش بخرسا هیروдіس وَر، چون که اَرْمون هیروдіس اِشتن اورشلیم د به.^۸ هیروдіس وختی عیسیش بوینت پر شاد ببه، چون خیلی وخت به گوسش عیسی بوینه. چون، درباره عیسی زیاد لاوعونش اشنوسش به، اُمیدش د چو د معجزه ای بوینه.^۹ پس سوالانی عیسی کوَد آپرسس، اما عیسی هیچ جواویش ندا.^{۱۰} سران کاهنان و تورات معلمین که پر بنده، اوشون تُیمت رَی. ^{۱۱} هیروдіس و چو سریازه عیسیشون بی حرمتی بگه و اوشون مسخره بگه. اُخری ای زرق و برق ابابی عیسی شون دکه و آگاردونسشونه پیلاتس وَر.^{۱۲} آروز هیروдіس و پیلاتس همدیگرییم رفق ببنده، چون پیش تر همدیگرییم دشمن ببنده.

^{۱۳} پیلاتس سران کاهنان و قوم پيله ترون و مردمش وُنگ بگه ^{۱۴} و آجونش بوات: «شما ام مردکرون چمن وَر بایرد و بواتیو مردمه راه د ابر گره تا شورش بکرنده. اما از اِشتن شما پیش چو کوَد بازجوییم بگه. ددسا هیچ دلیلیم نیوبینته که شما تُیمته راست ببینده.^{۱۵} هیروдіس نظرم همه، چون اوش آگاردونسه چما وَر. هِمَنه که وینو او کاری نکرده که مرگ مستحق بیی.^{۱۶} پس آجو شلاق زَنم و آزاد گرم.»^{۱۷} هر عیدی، پیلاتس گوسن ای زندانی ای چون را آزاد بکره.^{۱۸} اما اُون هَمُن دادشون بگه: «آجو بوکوش و بازاباس چما را آزاد بگه!»^{۱۹} بازاباس کسی به که شهر د آشوب کرده به، و آدم کوشی خونین زندان به.^{۲۰} پیلاتس که گوسنی عیسی آزاد بکره، هنی مردمییم لاوش بگه.^{۲۱} اما مردم جیکيله گردی که: «آجو صلیب سر بوکوش! آجو صلیب سر بوکوش!»

۲۲ پیلاتس سوّمین سَفَر آجون بوات: «چرا چه بدیش کرده؟ از که هیچ تقصیری چو کوشتن را نیوینمه. پس آجو شلاق رَنَم و آزاد گرم.» ۲۳ اما مردمه اصرارِیِم جیکیلشون کردی که عیسی عه صلیبه سر بوکوشه. آخر چون جیکيله کردن زور آرسس. ۲۴ و پیلاتس حکمیش بدا که اُون گوسینده. ۲۵ پیلاتس همته که اوه بگوسشون آ مَرِدکی که آشوب و آدم کوشی خونین زندان به، آزادش بکه و عیسیش اجون بدا تا هر کاری که گوسنده چویم بکرنده.

عیسی مَرَدن صلیب سر

۲۶ وختی عیسی شون بَرَدی اعدام بکرنده، ای مردکی که چو نوم شَمعون به و قیروان اهالی به و مزرعه د آگَرَدسی شهر، بگتَشون. و صلیبشون چو دوش سر اونا و اوشون مجبور بکه که عیسی صلیبه چو پیش پیره. ۲۷ جماعتی مردم د و ایسری زَنکون که اِشتن سینه شون ایکوعِسی و شیونشون کردی چو پیش راه دگتیده. ۲۸ اما عیسی آگَرَدس و آجونش بوات: «ای اورشلیمه کیلگون چمننا مَورما، شَمّا و شَمّا خوردگون را بورما. ۲۹ چون آ روزونی آ که وایو: "خُش به حال آ زَنکونی که چون را خوردگ نی، خُش به حال آ ماعونی که هرگیز خوردگشون نَزنته و آ سینه ای که هرگیز شتتش نِدایه!" ۳۰ اُخری کوهون وانده: "چما سر ایگنو!" و تپه هان وانده: "آجما جا بیدیا ۳۱ چون اگم تره چویم همته کَرنده، دِدسو خشک چو سر چه آ؟»

۳۲ دِ مردکی که جنایتکار بنده نی، بردشون تا عیسی خَمنا بوکوشنده. ۳۳ وختی ای یقایی آرسسنده که چو نوم جمجمه به، عیسی شون آ دِ جنایتکار خَمنا صلیب سر میخ کوشون بکه، ایو چو راسته ظَرْف و آ ایو چو چَپ ظَرْف. ۳۴ عیسی بوات: «ای په، اجمون ببخش، چون نزوننده که چه کَرنده.» اُخری قرعه شون دراینت تا چو خلاون اِشتن میان آبخشنده. ۳۵ مردم وندَرَد بنده و تماشاشون کردی اما قومه پيله تره ریشخندیِم واتشوی: «دیگرونش نجات بدا! اگم آم مردک مسیح و خدا برگزیده، هِنه اِشتن نجات بیدی.» ۳۶ سربازه عیسی شون مسخره بکه. اُون پیش اومینده و اوشون تُرشسه شراوی آدای ۳۷ و واتینده: «اگم ته یهودیان پاتشاهیش، اِشتن نجات بده.» ۳۸ چو صلیب سر نویششون به «ام یهود پاتشاه اسه.»

۳۹ ای نفر از آ دِ جنایتکاری که صلیب سر بنده، طعنه ییم عیسیاش بوا:

«مگم تَه مسیح موعود نیش؟ پس آجما و اِشتن نجات آده!»^{۴۰} اما آ ایو چورا غیضش بگه و بوات: «خدا کوډ نترسی؟ تَه ای هه حکم بنیش! ^{۴۱} چما مجازات حق چون چما اعمال سزا وینوم. اما ام مردک هیچ تقصیری نداره.»^{۴۲} اُخری عیسا بوات: «ای عیسی، وختی اِشته پاتشاهی آرسه، آمِن ویر بایر.»^{۴۳} عیسی جواو بدا: «حقیقتا، اته وام ته هارو چمن خمننا بهشت دَ بی.»

عیسی مردن

^{۴۴} دویر و بر ساعت دوزه ظهر به که تاریکی تمام آ سرزمینش بگت و تا ساعت سه بعدظهر همه یقا تاریک به. ^{۴۵} چون آوتاو نور دِ نبه. هه لحظه معبده پرده وسط دِ پاره به. ^{۴۶} اُخری عیسی بلنده صصیمم چیکیلش بکه: «ای په، چمن روحه اِشته دسان اوس برَم.» امش بوات و آخرین نفسش بگشس. ^{۴۷} سربازان فرمانده ام اتفاقه وینتینیمم خداهش شکر بگه و بوات: «واقعا که ام مردک بی گناه به.»^{۴۸} مردمی که تماشا کردنه را جمع بییه بنده، وختی ماجراشون بوینت اِشتن سینه ایکوسن ایکوسنیمم آگردسند اِشتن کییه. ^{۴۹} اما چو آشناه هُمَن آنکون خمننا که جلیل دَ چو پش اومیه بنده، دور دَ وندرده بنده و ام اتفاکشون دِدِشتی.

عیسی خشاردن

^{۵۰} بر ای مردکی به چو نوم یوسف به که رامه اهالی، یهودیه شهر به. او چاک و صالح به و خدا پاتشاهی را چشم براه به. ^{۵۱} یوسف با ام که یهودیان شورا اعضا به، شورا تصمیم و کاریم موافق نبه. ^{۵۲} او بشه پیلانُس وِر و عیسی جنازش بگوس. ^{۵۳} پس عیسی جنازه شون صلیب سر اشنیو بایردنده و ای کتان کفنی آپچسش و ای مقبره ای دل که صخره دل تاشسشون به و تا الان هیچکسشون چو دل نناعه به، بناشون. ^{۵۴} آ روز «یهودیان آماده بیینه روز» به. یهودیان آماده بیینه روز ای روز عید پسخ پیش به که یهودیان اِشتنشون پسخه عید را آماده کردی، و چیزی نَمَنته به که یهودیان مقدس شنبه روز شروع بیی. ^{۵۵} زَنکونی که جلیل دَ عیسی پش اومیه بنده، یوسفه پش راه دگتنده. اُون هم چو مقبرشون بوینت هم بیوینتتشون که عیسی جنازشون چه طره بر بنا. ^{۵۶} اُخری آگردسند کییه، آدویه و عطریه روغن شون حاضر بگه و شنبه روز، عین خدا فرمان استراحت شون بگه.

عیسی زنده ابین

۱ هفته اولین روز صبح تولو آ زَنکون عَطْریانی که رَجَشون کرده به، اگتنده و مقبره وَر بِشنده. ۲ اما بیوینتَشون آ سِگ مقبره پیش دَ زیشونه کنار. ۳ اما وختی مقبره دِل بِشنده، عیسی خداوند جنازَشون پَر نیوینت. ۴ آم اتفاق تعجبشون بگه که ای دَفَه دِ مردک سو سویه خلاونییم چون وَر وندرده بنده. ۵ آ زَنکون ترسییم اِشتن سَرشون اشنیوَ بایرد، اما آ دِ مردک آجوشون بوات: «چرا زندعونِ را مَرَدعون دَل گَردا ۶ آو بییا نی، بلکم زنده آبه! ویر بایرو وَختی که عیسی جلیل دَ به، شَماش چِه بوات. ۷ بوات که انسان زا، گَوَن گناهکارون دستیم تسلیم بیی، و بیشی صلیب سَر و سَوَمین روز هنی زنده بی.» ۸ اُخری آ زَنکون عیسی لاوشون ویر بایردند. ۹ وختی مقبره دَ آگردسند، همه ی ام اتفاق شون یازده شاگردون و علایده نفرونِ را بواتشون. ۱۰ آ زَنکون که آم خَوَر حواریونشون داپی، مریم مَجْدَلِیَه، یوانا، مریم که یعقوب ما به و علایده زَنکون بنده. ۱۱ اما رسولون هِمَنَه فکرشون کردی که آم زَنکون هَذیون وانده و چون لاوشون باور نَگه. ۱۲ اما، پَطْرُس اوپاب ببه و بَدوسشه مقبره طرف و دِلا ببه و مقبرش دِدشت اما جز کفن چیزیش نیوینت. پس از آ چی ای که وینتش به تعجبش بکه، آگردسشه کییه.

عمائوس راه دَل

۱۳ آ روز دِ نفر از اوه شینده ای دهکده ای که چو نوم عمائوس به، آم ده تقریباً اورشلیم دَ به. ۱۴ اُون دربارَه اتفاقاتی که دگته به، همدیگرییم لاوشون بگه. ۱۵ هِبَه موقع که سرگرم بحث و لاهه بنده، عیسی چون وَر بومه و چونیم همراه به. ۱۶ اما اُون عیسی شون اونزونس چون تشخیص داینه قدرت چون کود ایگته به. ۱۷ عیسی چون کود آپرسس: «راه دِل دربارَه چی لاوران کردی» اُون ناراحتییم ساکت وندرِدنده. ۱۸ ای نفر از آ دِ نفر که چو نوم گَلئوپاس به، جواوش بدا: «تَه تینا مسافر اورشلیمه دَ اِسیش که از آ چیونی که آم روزون اتفاق دگته خَوَر نداری؟» ۱۹ عیسی آپرسسشه: «کومین اتفاق؟» بواتش: «آ چیونی که عیسی ناصری سر بومه. آو پیغمبری به که خدا وَر و مردمه وَر، لاوعون واعمالِ پر قدرتیش دَ. ۲۰ و چه طَرَه چما سران کاهنان که معبده علما

پنده و چما پيله ترون اوشون اوس ببه تا محكوم به مرگ بيبي و اجو صليب سر بوكوشنده. ۲۱ اما اما اميد درديوم او هه كسي بيبي كه گون چما قومه نجات بدبي. جز ام، هارو سه روز ام اتفاق د گذشتاسه. ۲۲ بعضي زَنكوني كه چما خمناسنده، اجماشون متعجب بگه. اُون هارو صبح تولو بشنده مقبره سر، ۲۳ اما عيسي جنازشون نوينت. اُخري بومنده و اجماشون بوات كه رويا د فرشته هوني وينتنده كه اجونش واته عيسي زندعه. ۲۴ بعضي از چما رفقون بشنده مقبره سر و اوضاع شون همنه كه اَزَنكون واتشون به، بوينتشون اما اوشون نيوينت. ۲۵ آ زَمون عيسي اجونش بوات: «اي نادانان اي شما كه همه ي پيغمبرون لاهه عون دير فهما! ۲۶ مگم لازم نبه كه مسيح موعود ام رنجون بوينه و اُخري اِشتن جلاله آرسه؟» ۲۷ اُخري از موسي تورات و تمام پيغمبرون نويشته هون شروش بگه و اُچيون كه تمام مقدس كتابون دل، درباره چو واتشونه، چون را بوات.

۲۸ وختي عمواس ده آرسسنده، عيسي همنه نشونش دايي كه گوه اِشتن سفره ادامه بدى. ۲۹ اُون اصرارشون بگه و بواتشون: «چما خمناسنده، چون چيزي نمته كه روز تموم بيبي و شو نزيكه.» پس عيسي دله بشه چون خمناسنده وندرد. ۳۰ وختي چون خمناسنده سفره سر نشته به، ناناش اوگت و شكرش بگه، پارش بگه و اجونش بدا. ۳۱ هه لحظه چون چشمون آبنده و اوشون آزونس اما اَلْبَحَل چون چشمه پيش عيسي غيب ببه. ۳۲ اُون همدىگر د آپرسسشون: « وختي راه دل چما خمناسنده لاهه كردى و مقدسه نويشته چما را توضيح دايي چما دل چما گر د نَتِيسِي» ۳۳ پس اَلْبَحَل اوپاب ببنده و آگردسنده اورشليم. و آيازده شاگردونشون و اوني كه آيازده شاگرد خمناسنده پر جمع بيته بنده، آلسنده ۳۴ بواتشون: «ام حقيقت داره كه عيسي خداوند زنده آبياسه، او اِشتنش شمعونه را ظاهر كرده.» ۳۵ آ د نفر بواتشون كه راه دل چه ببه و چه طره عيسياشون، نان پاره كردن وقت آزونسنده.

عيسي اِشتن شاگردان را ظاهر ببه

۳۶ هنوز درباره ام چيون لاوشون كردى كه، عيسي اِشتن چون ميون وندرد و بوات: «سلام بر شما!» ۳۷ اُون ترس و وحشتييم همنه فكرشون بگه كه روح ويننده. ۳۸ عيسي اجونش بوات: «چرا همنه پریشان اسيو؟ چرا شما دل شك دارو؟ ۳۹ چمن دس و لنگان ددسا. آ اِشتن اِسيم! امن دس بزنا و بوينا روح

گوشت و استخون نداره، اما وینو که از دارم!»^{۴۰} آمش بوات و اِشتن دسون و لنگون آجونش نشان بدا.^{۴۱} اون پر شاد بنده و تعجب د نئونِسشون اِچمون باور بکرنده. پس عیسی آجون بوات: «چی ای خُردن را دارا؟»^{۴۲} ای تیکه بریون ماهی اوشون بدا.^{۴۳} عیسی اوش ایگت و چون چشمون پیش بُخه.

^{۴۴} آخری آجونش بوات: «آم هَو اِسّه که وختی هنوز سّما خمنایم واتی. آم که هر چی که موسی تورات و پیغمبران کتاب و داوود پاتشاه زبور چمن دربارہ نویشته بیاسه، گون اتفاق دِگنه.^{۴۵} اُخری چون ذهنش آگه تا بتوننده مقدّس نیویشته بفهمنده.^{۴۶} و آجونش بوات: «نویشته بیاسه که مسیح موعود رنج کُشه و سّومین روز، مردعون دِل زنده بی،^{۴۷} و همه ی قومون را چو نومیم توبه و گناهان بخشش اعلام بی و چو شروع اورشلیمه د اِسّه.^{۴۸} سّما آم اتفاقون شاهد آسیا.^{۴۹} دِدا از ا چی که چمن آسمانی په وعدش داعه سّما را خرسَم؛ اما سّما شهر دِل و ندرُ تا آ زُمون که آ قدرتی که خدا وِر آ سّما را نازل پی.»

^{۵۰} اُخری آجونش شهر د پِردنده بیت عَنیا ده نزدیکی و اِشتن دسش راس بکه، چون را خیره دعا بکه؛^{۵۱} هِمَنه که چون را دعاش کردی چون کود جدا ببه، و آسمان برده بیه.^{۵۲} اُون عیسی شون پرستش کردی و شادییم آگردِسشون اورشلیم شهر^{۵۳} پر، تموم وقت یهودیان معبد د و ندرده بنده و خداشون ستایش کردی.